

Giới thiệu Xa Xôi Đôi Đường

Truyện Xa Xôi Đôi Đường là một truyện mới được gửi đến bạn đọc trên trang đọc truyện online, không phải là những chuyện tình bi thương, thấm đẫm nước mắt mà là chuyện tình có vui có buồn có cả những trắc trở không yên. Truyện ngôn tình đặc sắc này sẽ đưa bạn đến với những cung bậc của tình yêu giữa chốn cuộc sống nhộn nhịp này.

Lâm và Linh là đôi bạn thân từ nhỏ. Họ sống ở một vùng quê vốn không giàu có. Họ hẹn ước với nhau và hi vọng sẽ là một tình nhân sống hạnh phúc đến tuổi già. Đó là một ước mơ nhỏ bé và tồn tại trong đầu của Lâm và Linh từ lâu rồi. Có khi đó là một ước mơ nhỏ bé của hầu hết những người sống ở vùng quê. Bởi vì họ chưa tiếp cận được với sự xô đẩy của lối sống thành thị. Họ chỉ quan niệm một điều là hạnh phúc một đời với người mình thương yêu là đủ. Như thế là đã mãn nguyện.

Sau khi tốt nghiệp phổ thông Lâm và Linh đều chọn một con đường đại học làm cơ hội nghề nghiệp của mình sau này. Họ hi vọng sau khi học đại học họ sẽ tìm một công việc ổn định rồi sẽ tính đến chuyện đám cưới của mình. Cả hai đều chọn cho mình ngành quản trị kinh doanh vì như thế sẽ gần gũi hơn và thân thiết hơn. Linh sợ rằng khi hai đứa xa nhau, học khác trường thì sẽ quên nhau và thay vào là một người bạn mới. Đó là điều mà Linh đã chứng kiến của một đàn chị mình lớp trước. Riêng Lâm thì quan niệm như thế này: xa mặt cách lòng. Mặc dù bản thân Lâm không phải là người thấy mới nói cũ nhưng chuyện đời khó đoán trước được. Có khi một người nào đó làm Lâm phải cảm động rồi quên đi người bạn gái mà mình thương nhau và quên đi với nhau từ nhỏ. Lâm sợ sẽ là một kẻ bạc bẽo làm người mình thương đau lòng và bản thân Lâm khi đó cũng khó mà sống hạnh phúc được.

Đời không phải lúc nào cũng bằng phẳng, luôn mang theo những khó khăn, đọc truyện để cùng đồng hành với bước chân trên đường đời của cô gái và cậu trai này nhé !!! Bạn cũng có thể tìm đọc thêm những truyện cùng thể loại khác như: Hoa Lửa, Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến,...

Bạn đang đọc truyện *Xa Xôi Đôi Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Câu Chuyện Quá Khứ

Lâm và Linh là đôi bạn thân từ nhỏ. Họ sống ở một vùng quê vốn không giàu có. Họ hẹn ước với nhau và hi vọng sẽ là một tình nhân sống hạnh phúc đến tuổi già. Đó là một ước mơ nhỏ bé và tồn tại trong đầu của Lâm và Linh từ lâu rồi. Có khi đó là một ước mơ nhỏ bé của hầu hết những người sống ở vùng quê. Bởi vì họ chưa tiếp cận được với sự xô đẩy của lối sống thành thị. Họ chỉ quan niệm một điều là hạnh phúc một đời với người mình thương yêu là đủ. Như thế là đã mãn nguyện.

Sau khi tốt nghiệp phổ thông Lâm và Linh đều chọn một con đường đại học làm cơ hội nghề nghiệp của mình sau này. Họ hi vọng sau khi học đại học họ sẽ tìm một công việc ổn định rồi sẽ tính đến chuyện đám cưới của mình. Cả hai đều chọn cho mình ngành quản trị kinh doanh vì như thế sẽ gần gũi hơn và thân thiết hơn. Linh sợ rằng khi hai đứa xa nhau, học khác trường thì sẽ quên nhau và thay vào là một người bạn mới. Đó là điều mà Linh đã chứng kiến của một đàn chị mình lớp trước. Riêng Lâm thì quan niệm như thế này: xa mặt cách lòng. Mặc dù bản thân Lâm không phải là người thấy mới nói cũ nhưng chuyện đời khó đoán trước được. Có khi một người nào đó làm Lâm phải cảm động rồi quên đi người bạn gái mà mình thương nhau và quên đi với nhau từ nhỏ. Lâm sợ sẽ là một kẻ bạc bẽo làm người mình thương đau lòng và bản thân Lâm khi đó cũng khó mà sống hạnh phúc được.

Lâm là một người giàu nghị lực nếu không thì Lâm khó mà đạt được cấp đại học như giờ đây đang theo đuổi. Gia đình Lâm vốn không giàu có vì truyền thống gia đình là nhà nông thì khó lòng vươn lên nổi mặc dù cha và mẹ đã cố gắng rất nhiều. Điều đau khổ nhất chính là đầu năm lớp mười hai Lâm phải đối đầu với một cơn sốt, một chuyện mà Lâm không muốn nhìn và nghĩ lại.

Đầu năm lớp mười hai, Lâm say mê việc học và hi vọng có một cái máy vi tính để tiện việc học sau này. Cha và mẹ bèn xin đưa em mình ở Cần Thơ vì biết nó đang kinh doanh cũng khá khá. Chú em của cha thương Lâm nên đồng ý và cho Lâm một cái. Nhưng cha mẹ muốn thăm em mình nên đến Cần Thơ lấy tiện thể. Cha bèn thuê một chuyến đò đến Cần Thơ để lấy máy cho con mình bất chấp lời cản ngăn của hàng xóm về một con áp thấp nhiệt đới. Khi đó sóng của cơn Sông Cái lớn đã cuốn trôi đi tất cả những gì yêu quý nhất của Lâm. Lâm đã không ăn uống gì suốt thời gian cha mình gặp tai nạn và xác cha mẹ cũng không tìm thấy được. Lâm đã phải trốn trong phòng của mình mà khóc lóc vì lỗi của mình. Vì những thứ vốn vật chất đã làm Lâm mất đi người yêu quý nhất. Lâm đã khóc rất nhiều và không còn để tâm vào bất cứ chuyện gì khác. Nếu không có Linh thì Lâm đã chết rồi. Chết vì tâm hồn bị tổn thương và chết vì không muốn sống trên đời nữa. Linh đã nói: “ Mọi chuyện rồi cũng sẽ trôi qua, trước mắt anh Lâm là cảnh đau lòng nhất và đau khổ nhất. Nếu là em thì có thể sẽ chết thật sự rồi. Bởi vì người thân không còn, đừng không anh Lâm? Nhưng anh còn có một lời hứa, một lời hứa của chúng ta, anh quên rồi sau? Anh còn nhớ những lần thất bại trong việc học trước kia chứ? Sau khi thất bại và nỗi đau lòng qua rồi thì tâm trạng anh sẽ ổn định trở lại. Khi đó anh sẽ nguôi đi một phần nào và phấn đấu sống tốt hơn”. Lâm không nói gì cả. Lâm chỉ nhìn hình ảnh cha mẹ mình mà khóc lóc. Hôm sau thì Lâm đã học trở lại. Khuôn mặt Lâm đã tươi hơn lúc trước. Từ đó Lâm phải vừa học lớp mười hai vừa làm quản lý cho một cửa hàng vật liệu xây dựng gần chợ để nuôi sống bản thân và kiếm tiền cho việc học. Lúc đó thì ý tưởng học quản trị kinh doanh bắt đầu tồn tại trong đầu của Lâm và Linh.

Cuộc sống đưa đẩy khiến Lâm phải chịu nhiều mất mát. Nhưng Lâm cảm thấy nỗi bất hạnh của mình được đền bù cũng xứng đáng. Đó là một tình bạn kéo dài và mãi mãi. Một tình bạn mà hiếm có ai đạt được. Có khi người ta nói thể sống thể chết cũng không có một tình bạn như Lâm và Linh. Khi sống trong một gia đình đầm ấm thì Linh không thể sánh bằng Lâm được. Cha mẹ Linh không phải người xấu gì nhưng cha Linh lại rơi vào thói đam mê bài bạc và rượu chè. Còn người mẹ thì rất mực lo lắng cho con từng ly từng tí đến nỗi đi đâu cũng phải được sự đồng ý của mẹ. Ngay cả việc bước ra khỏi nhà. Có người bạn Lâm nói:

- Nếu mẹ Linh khó như vậy thì làm sao bạn quen được với Linh!

Lâm trả lời:

- Đó là vì mình đến nhà Linh chơi và có xin phép.

Linh bên ngoài nói xen vào:

- Và lại cha mẹ Linh đều mến Lâm, nên đi chơi không có chuyện gì khó!

Đó là những lời biện bạch của Lâm và Linh. Họ nói như có bài vờ và như đã chuẩn bị từ lâu. Đó là một điều lo lắng cho nhau trong một thứ tình cảm cao quý của con người. Rồi chuyện ranh tị lẫn nhau khiến tình bạn của Lâm và Linh gặp nhiều sự cố. Một anh chàng nào đó trong lớp đã viết một bài thơ tình cho Linh hồng làm Lâm buồn lòng. Nhưng đó chỉ là một bài thơ thì chẳng làm Lâm buồn so với tình cảm mà từ nhỏ họ đã có. Mọi người thường ranh tị thứ tình cảm của Lâm và Linh và muốn chia rẽ để tạo niềm vui cho mình. Họ hẹn Lâm đến khu công viên nhỏ gần chợ vào một buổi chiều rồi rủ cả Linh theo cùng nhưng thời gian thì có khác một lúc. Một cô gái nhỏ tự động hôn vào má Lâm có tình để Linh thấy. Và bọn họ còn đến nhà Linh nói cho cha mẹ Linh về chuyện Lâm đã sàm sỡ Linh. Cha mẹ đột ngột cấm Linh tiếp xúc với Lâm, còn Linh thì giận Lâm nên không muốn gặp nên họ rơi vào tình trạng khó mà giải thích. Nhưng rồi họ nhớ đến ngày mà hai đứa hẹn ước, ngày mà hai đứa đi chơi cùng nhau bên dòng sông rộng lớn, đi chơi trên cánh đồng. Lâm nói:

- Sau này dù có chuyện gì xảy ra thì cũng phải tin tưởng lẫn nhau, phải thật sự tin tưởng lẫn nhau, nhớ nhé!

Linh gật đầu và thẹn thùng khi nhớ lại những làn gió mát trên cánh đồng. Khi ấy Lâm đã dùng một cọng rom vệt qua mũi mình và nói rằng:

- Lâm hạnh phúc khi có một người bạn như Linh là tri kỷ.

Họ không hẹn gì mà vô tình gặp nhau ở công viên gần chợ. Nơi mà Linh đã hiểu lầm Lâm. Linh mừng rỡ và sung sướng vì đã gặp được Lâm nơi này. Linh bèn xin lỗi Lâm và hứa niềm tin sẽ không bao giờ lay chuyển một lần nữa. Bởi vì kỷ niệm hai đứa vẫn còn và luôn sống mãi trong lòng Linh.

Lâm nhìn khuôn mặt hơi tròn xinh đẹp và dễ thương của Linh mà không nói lên lời nào. Lâm không muốn lên tiếng vì lên tiếng có thể sẽ đánh mất khoảnh khắc này. Lâm buột miệng:

- Từ nay về sau hãy ráng học thật giỏi há! Giỏi để học đại học, rồi khi đó Lâm sẽ được tự do ... khi khi... tự do đến nhà em... khi khi ...

Lâm mắc cỡ trông ngổ làm sao. Linh e ấp:

- Ai cho anh tự do đến nhà em. Và đến nhà em để làm gì bây giờ...

Lâm không nói mà nhướn lông mày lên ra dấu cho Linh cười. Lâm nói:

- Đó là một bí mật thôi, khi đó sẽ nói cho em Linh nghe!

Linh ra về chờ đợi. Thực ra Linh cũng biết ý định của Lâm vì đó là một nguyện vọng từ nhỏ mà hai đứa đã nói. Và lại cha mẹ Lâm và cha mẹ Linh vốn là bạn thân nên có hứa trước cả rồi. Đó là một lời hứa của người lớn. Vì lời hứa này mà Lâm đã quên Linh và tiếp xúc với Linh.

Một buổi chiều của năm mười hai. Linh phải về trễ vì phải dọn dẹp phòng học cho đoàn đại biểu sắp tới. Linh không ngần ngại và làm việc siêng năng, khi đó cũng có Lâm phụ giúp nhưng Linh nói:

- Nếu có chuyện gì thì hãy về đi! Em làm một mình được. Cảm ơn anh nha!

Lâm phì cười:

- Đây là công việc chung của lớp mà, và lại giúp em là việc nên làm.

Nhưng Linh kiên quyết bảo Lâm về để đi làm. Bởi vì Lâm thường phải làm việc vào buổi chiều cho một cửa hàng vật liệu xây dựng. Linh biết thế nên mới kêu Lâm về. Lâm không nói gì đành phải nghe theo người bạn hiểu mình và lo lắng cho mình. Lâm về được một lúc thì có tiếng bước chân bên ngoài hành lang. Tiếng bước chân càng lúc càng lớn hơn. Linh mừng rỡ:

- Chào thầy Nhân! Sao thầy chưa về? Để cửa cho em đi, em làm xong thì về ngay.

Thầy Nhân không nói gì bèn chạy đến gần Linh và thỏ thẻ:

- Em rảnh không? Đi uống nước với thầy nhé!

Linh không tỏ ra hoang mang gì. Linh cười và từ chối:

- Dạ, em phải tranh thủ quét và dọn dẹp một lúc rồi về. Nếu không thì cha mẹ em rầy.

Nói xong Linh vội dọn dẹp chỗ và bông lau rồi đóng cửa về. Thầy Nhân nhìn theo Linh với một vẻ mặt kì lạ, một vẻ mặt thèm muốn một điều gì đó. Một điều mà Linh ngây thơ chưa biết gì.

Kể từ buổi chiều hôm ấy. Linh cảm thấy mình như bị theo dõi. Linh bèn nói cho Lãm nghe:

- Anh Lãm, dường như có ai đó đang theo em thì phải? Em thấy thấp thoáng một người lạ mặt ở xa, rồi lảng tránh em. . .

Lãm không tỏ ra nghi ngờ gì. Bạn bè Linh nghe thế bèn chọc:

- Có gì đâu! Bạn là hoa khôi của lớp thì có “đuôi” là lẽ đương nhiên! Không sao đâu!

Linh nghe bạn mình nói thế bèn thờ phào nhẹ nhõm. Trong lòng Linh chỉ cảm giác nhưng không chắc lắm vì thế mà nghe bạn mình nói nên yên tâm hơn.

Ngày hôm sau, thầy Nhân nhắn với Linh đến nhà thầy để thầy dạy kèm môn Anh Văn, một môn Linh học không hay cho lắm. Linh nghe thế cũng thích thích bèn mừng rỡ nghe theo. Thầy Nhân hẹn Linh lúc 5 giờ chiều và học đến 6 giờ 30 thì tan. Nhưng thời gian như thế thì cha mẹ Linh không cho là phải. Thế là Linh kéo nguyên nhóm của mình đến nhà thầy Nhân học. Như thế sẽ tiện và cha mẹ sẽ chấp nhận cho học. Khi đến nhà thầy Nhân, mọi chuyện có vẻ bình thường nhưng khuôn mặt của thầy thì không bình thường tí nào. Thầy tỏ ra phàn nàn:

- Nhà thầy chật trội, nhiều quá thì thầy khó mà dạy các em được. Hãy đến nhà thầy vào lúc khác đi nhé! Riêng Linh thì ở lại được không?

Nghe nói thế. Những anh chàng láo cá bắt đầu suy nghĩ vu vơ về dụng ý của thầy Nhân. Họ rù rì bên tai nhau:

- Thôi, chúng ta về thôi. Nghi ngờ thầy Nhân quá!

Thế rồi cả Lãm, Linh và các bạn ra về cứ mặc thầy nói gì. Các bạn Linh không thông minh cho lắm nhưng lời thầy nói thì đầy chất giọng mưu mô và lừa dối. Những lời đó họ chỉ để trong lòng mà thôi. Những tiết học sau đó của thầy Nhân luôn nhắm vào những anh chàng phá đám và Lãm. Vì thế mà các bạn bị điểm không thường xuyên. Đây là một điều phi lý nhưng lại diễn ra. Bạn bè Lãm bèn tìm cách để tra ra mục đích của thầy Nhân là gì. Nếu không thì dù có học giỏi những môn khác cũng bị thầy ấy dè bẹp.

Đúng ngày lễ tình nhân. Thầy Nhân tặng Linh một con gấu bông rất đẹp. Một món quà mà Linh ít thấy nên thích lắm. Điều này khiến Lãm buồn buồn. Lãm nghĩ rằng mình không có gì tặng Linh cả ngoài những lời nói hằng ngày. Những tiếng cười của Lãm và lời nói tiếu của những người bạn tốt bụng. Lãm buồn lắm. Thầy Nhân mời Linh đến quán Karaoke để hát cho vui. Linh không sao từ chối bèn đi theo thầy. Lúc này bạn bè Linh đã đi đâu cả. Và lại Linh không có lí do để từ chối được. Linh theo thầy vào quán hát Karaoke, chỉ có thầy và Linh. Thầy hát xong một bài hát, thầy tâm sự:

- Thầy khi còn học lớp mười hai như em bây giờ. Thầy có quen một người con gái, cô ấy rất dễ thương và xinh đẹp. Một điều trùng hợp là bạn gái thầy giống hệt em. Nên thầy cảm thấy thích em lắm. Thầy muốn ôn lại một số kỷ niệm cùng người mình yêu nên mới bài tỏ cùng em.

Thầy vừa nói vừa xích lại gần Linh hơn khiến Linh cảm thấy sợ sợ. Thầy bất ngờ ôm chầm lấy Linh khiến Linh hoảng sợ thật sự. Những lời thầy nói có vẻ cảm động nhưng thầy không được phép ôm người như thế. Linh la lên nhưng thầy không có phản ứng gì. Thầy cười và giờ trở ma mãnh:

- Không có gì đâu, thầy muốn ôn lại một số kỷ niệm thôi mà.

Từ phía cửa. Một tiếng nói lớn quát lên:

- Kỷ niệm của thầy là như thế đó hả!

Tiếng thầy hiệu phó đồng dục khiến thầy Nhân hoang mang. Thầy không ngờ mình rơi vào bẫy của các bạn Linh. Nhưng Linh thì tỏ ra hoàn toàn thật sự. Một chi tiết khiến thầy càng tin đây là một sự thật. Linh ngồi ôm mặt khóc. Linh khóc thật to vì lần đầu tiên có người lấy mình ra làm một con mồi. Linh không nói chuyện với ai hết. Linh buồn lòng nhìn anh Lãm của mình đang ở bên ngoài. Lãm nhìn Linh và thều thào:

- Linh, tội nghiệp em quá!

Lời nói ấy khiến Linh không cầm nước mắt. Cô bèn chạy ra ngoài và nhìn Lãm nuôi tiếc:

- Chẳng ngờ anh Lãm biết trước mà vẫn không nói cho Linh biết. Giận anh Lãm luôn, không thèm nói chuyện với anh nữa.

Lãm với tay tới nín kéo người bạn thân thiết của mình. Nhưng không kịp, cô ấy đã chạy đi và sẽ về nhà mình khóc. Chẳng ngờ câu chuyện lại diễn ra như thế này. Chẳng ngờ Lãm và các bạn biết trước và đặt Linh vào tình thế này thì Linh buồn cũng phải. Linh đã về nhà mình.

Mấy ngày hôm sau không còn thấy Linh đến trường học nữa. Lãm đến nhà Linh nhưng cha mẹ Linh không cho Lãm gặp mặt. Họ nhìn Lãm khinh bỉ:

- Mày còn đến nhà này làm gì. Mày làm con Linh buồn thì hãy về đi.

Một lời nói đầy trách móc và khinh bỉ khác xa với trước kia. Khi cha mẹ còn sống. Cha và mẹ Linh gọi Lãm bằng cháu và rất thân thiện. Nhưng lời lẽ hôm nay dường như không phải là của họ nữa. Lãm nhìn lên bầu trời. Lãm thì thầm:

- Mọi chuyện trở nên tồi tệ thế sao?

Lãm thiếu não về nhà và không nói gì cả. Hôm sau thì Linh đã đi học nhưng nhìn Lãm với một con mắt khác. Linh nhìn Lãm rồi không nói gì. Cô tỏ ra không còn quan tâm Lãm như trước kia nữa. Lãm cũng không nói gì thêm.

Một tuần sau đó, Lâm vẫn chưa có dịp nói với Linh điều gì. Lâm buồn lòng và chán nản. Lâm bỏ học một buổi để cho nỗi lòng thanh thản và nhẹ nhõm. Ngày hôm đó chính Linh cũng không có đến trường. Lâm một mình đến cánh đồng xanh ròn đầy sức sống. Một màu xanh của lá mạ mà người ta vừa cấy. Một màu xanh tươi trong có vẻ vui và rạng rỡ mà lòng thì buồn không nói được. Lâm ngược nhìn lên thì thấy đôi chân quen thuộc của Linh trước mặt. Cô ấy cũng đến bờ ruộng để dạo. Nơi mà hai đứa hay chơi đùa và hóng mát. Lâm đi chậm chậm lại và khẽ gọi:

- Linh!

Linh không nói, Linh quay đầu sang Lâm và mỉm cười:

- Mình không biết bạn là ai? Bạn tên gì thế!

Lâm nghe Linh nói như thế mà ngạc nhiên. Lâm đoán được Linh đang rất giận mình vì chuyện của thầy Nhân. Lâm nói nhỏ:

- Linh! Anh xin lỗi!

Linh không nói gì. Linh nhìn ra cánh đồng bát ngát:

- Bạn thấy cánh đồng xanh đẹp chứ! Đẹp thật!

Lâm nghe lời nói của Linh và trong lòng có một cảm giác lạ. Lâm thì thầm:

- Cánh đồng đẹp vì màu xanh thiên nhiên của nó. Nơi đây mình có quen một người em gái. Em ấy thích ngắm màu lá lúa lấm lấm! Chẳng ngờ bạn cũng thích ngắm nữa.

Linh nghe lời nói của Lâm mà buồn. Lâm nói tiếp:

- Bạn có biết lá mạ đang nói điều gì không?

Linh lắc đầu, một cái khẽ lắc đầu để Lâm giải thích:

- Nó nói, màu xanh vẫn là màu xanh. Sau khi lúa trổ bông thì lá vàng đi. Nhưng đến khi gieo mạ thì nó vẫn giữ màu xanh. Ý nó muốn nói: Dù bất kì điều gì thay đổi thì nó vẫn giữ được sự khởi đầu. Vậy sự khởi đầu của bạn là gì? Sự khởi đầu của Lâm là gì? Linh đã quên thật rồi sao?

Linh nhìn Lâm chảy nước mắt:

- Linh cảm thấy xấu hổ. Linh cảm thấy bị tổn thương, một vị thầy dạy mình mà lại nói ra những lời ấy. Em buồn lắm anh Lâm ơi!

Lâm nhìn cô em mình mà lắc đầu:

- Bất cứ chuyện gì thì nó cũng có một lí do khiến thầy Nhân làm như vậy. Có lẽ ông ta đã quá yêu người xưa đi nên mới hành động như thế. Dù sao thì thầy Nhân cũng bị nhà trường lý lượt rồi. Thầy đã bị cách chức rồi. Có lẽ sau này thầy Nhân không còn có thể đứng dạy trước học sinh nữa. Mà em Linh có nghĩ tới trường hợp nếu chuyện này không sớm phát hiện thì có hậu quả gì không?

Linh không nói nữa. Mặt trời đã đứng bóng rồi. Linh nhìn Lâm cười:

- Anh uống nước dừa không? em bê dừa cho anh uống.

Lâm cười:

- Để anh leo bẻ còn em chặt há!

Linh cười tươi và trông thật đáng yêu gì đâu. Lâm nhìn lên bầu trời và cười mẫn nguyện. Lâm nhìn ra cánh đồng và thốt lên:

- Cánh đồng xanh! I love you much! Thank you!

Lâm nhìn Linh và hớn hờ nói:

- Hãy vì cánh đồng xanh mà sống nhé!

Đó là những lời nói thân quen mà Linh nghe được từ Lâm. Lời nói chứa đầy tình cảm và thân thiện. Đó là những câu chuyện của quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Xa Xôi Đới Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Một Chuyện Thực Tập

Đã bốn năm trôi qua kể từ khi còn là một học sinh phổ thông. Một vật có vẻ đã thay đổi rất nhiều. Lãm nhìn khung cảnh quê mình và khung cảnh nơi Cần Thơ có một điều khác biệt. Cảnh vật quê Lãm nhìn rất hoang sơ và thiếu bóng con người. Bây giờ Lãm đã là một người chính chắn hơn và cao lớn hơn. Khuôn mặt đẹp trai đã hiện rõ và giống cha mình hơn. Phần Linh bây giờ mới trở thành một cô gái xinh đẹp. Linh có mái tóc dài mượt tạo nên một phong thái thủy mị và nét na. Mọi người nói rằng đôi bạn rất xứng đôi. Cả hai đều học giỏi và thân thiết nhất. Những người không hay biết thường gọi họ là hai anh em vì đi đâu cũng có nhau.

Năm nay là năm cuối của cấp đại học rồi. Những kiến thức về quản trị cũng đã thấm dần vào đầu Lãm và Linh. Thời gian học đại học đối với Lãm không khó khăn lắm mặc dù một người bình thường không tài nào làm được. Vì hoàn cảnh gia đình mà Lãm không thể học mãi được. Lãm phải chạy đôn chạy đáo lo cho việc kiến tiền đóng học phí, tiền trọ, tiền điện nước ... điều kì lạ là Lãm còn dành dụm được để mà hỗ trợ cho Linh học thêm môn Anh Văn và tin học văn phòng. Lãm không hề than vè điều gì cả. Lãm không nói rằng mình sống cực khổ hay không thể chịu đựng được cảnh ở xa quê. Lãm thường tâm sự với Linh:

- Linh, anh Lãm nhất quyết làm thật giỏi để lo lắng cho gia đình em và chúng ta sau này. Hãy tin nhé! Lời hứa của đàn ông không phải là cho qua lo đâu.

Linh chỉ nhìn người bạn cực khổ mà không nói lời nào. Linh nhìn lên bầu trời phía xa, nơi tương lai của hai người đang từng bước đến gần. Linh tin tưởng Lãm nhiều hơn cả bản thân mình. Linh đã chứng kiến Lãm buôn bán cho một cửa hàng vật liệu xây dựng. Bây giờ qua Cần Thơ mà Lãm còn phải chạy tới chạy lui để kinh doanh máy tính cho một Công Ty Phát Triển Phần Cứng Và Phần Mềm Vi Tính. Lãm tự lo cho mình và còn lo cho cả Linh nữa. Linh không biết lấy gì để cảm ơn Lãm nữa. Lãm nhìn Linh cười híp mắt:

- Chúng ta học để có kiến thức, làm để thực hành những kiến thức đó. Linh đã thực hành rồi mà Linh không biết sao. Khi rời khỏi nhà sống nơi này là Linh đang rèn luyện đó. Linh nhớ lần đầu tiên chúng mình qua đây học không? Khi ấy đường đi chúng ta còn quên nói gì việc học. Còn giờ đây thì sao? Có phải muốn đi đâu là đi hay không?

Linh nhìn Lãm và nhìn về phía tây. Nơi có đàn cò đang bay về tổ. Linh thì thầm:

- Ước gì mình có thể có đôi cánh để bay về quê hã. Về để thăm cha mẹ.

Lãm chỉ vào trán Linh:

- Trời ạ! Linh quên mất Linh chỉ mới về quê hai tháng trước sao. Lúc đó Lãm ở đây có một mình vậy mà .... Tiếu thật!

Linh bĩu môi:

- Ngươi ta làm bộ cũng không được sao. Em chỉ tưởng tượng mình xa nhà lâu thật lâu để nhớ chứ có gì mà dờ. Anh Lãm dờ thì có.

Lãm cười chọc quê:

- Dờ vậy mà có người để ý tui đó!

- Sạo! Dân Trà Vinh gì mà nỏ quá!

Cả hai cùng cười thật sảng khoái. Lãm cười kha khá ra vẻ điều cho Linh vui và tạo cho không khí nhộn nhịp. Cuộc sống cứ chen đầy mà Lãm và Linh vẫn hồn nhiên vui vẻ và chăm học. Đó là điều ai cũng có thể tạo được khi chúng ta nhìn theo hướng lạc quan và cho chuyện gì cũng dễ dàng hơn để vượt qua khó khăn phía trước. Đó là một câu nói của Lãm hong có vũ bản thân và khuyến khích bản thân không nên nản lòng trước những cái gọi là không thể.

Bước vào năm cuối. Nhà trường tổ chức cuộc thực tập cho những sinh viên ngành quản trị. Nhà trường đưa ra phương án này dùng để tạo cơ hội trực tiếp cho sinh viên lấy thực tế làm kinh nghiệm. Bên cạnh đó ngành quản trị còn ít người quan tâm nên nhà trường tạo một sự hứng thú cho khóa này và kéo theo các khóa kế tiếp. Đây là một tin vui cho các sinh viên ngành quản trị và là một cơ hội để đi tham quan nơi khác.

Ban quản trị nhà trường đưa ra nhiều địa điểm để sinh viên tự chọn lấy một vùng làm nơi đến. Một lớp chia ra nhiều nhóm và có thể nhóm lớp này gia nhập vào nhóm lớp khác cũng không sao. Vì nhà trường rất chú trọng đến việc trao dồi sự hiểu biết lẫn nhau giữa các lớp và các bạn sinh viên. Lãm và Linh chọn vùng duyên hải là đích đến để biết hải sản có giá trị thực như thế nào. Một điều quan trọng nữa là vùng duyên hải cũng là một trong những ước mơ của hai người. Một ước mơ được tắm biển và chơi trò xây nhà trên bãi cát. Trò hai đứa thường chơi khi còn bé. Nhưng lúc ấy chỉ là dùng bùn đất để xây nên không có cảm giác thật.

Tuyến xe buýt đi từ Cần Thơ đến Trà Vinh và phải đi thêm một tuyến đến duyên hải mới đến điểm đến. Họ xuất phát từ buổi sáng đến gần trưa mới đến nơi. Dọc những con đường Lãm nhìn thấy có nhiều cảnh vật hoang sơ giống như nơi mình sống. Ở nơi Lãm sinh sống từ nhỏ chỉ là ruộng lúa và những cây dừa cao lớn dọc bên bờ ruộng. Phải mất chừng mười mấy phút mới đến được chợ. Do đó khi nhìn cảnh vật mà Lãm không sao nói ra lời. Bên đường có đoạn chỉ là những hàng tre chen chúc nhau mà sinh sôi. Chỉ toàn là những nhánh tre gai tua tua.

Trong chuyến đi này, Lãm và Linh sẽ ở trọ hai tuần gần Công Ty Chế Biến Thủy Hải Sản. Nhà trường đài thọ chỗ ở còn về ăn uống thì tự túc. Mặc dù vậy mà hầu hết sinh viên đều tham gia. Đa số sinh viên chọn những địa điểm xa để thực tập. Một số ít vì cha mẹ khó nên phải thực tập tại những cơ sở gần nhà.

Trong số đó có một anh chàng lí lắc và thích tán tỉnh con gái. Hắn ta bắt tay Lâm và ra về giới thiệu:

- Mình là Cao Long, xin chào bạn, rất vui được làm quen với cô bạn gái ngồi kế bạn.

Lâm nghiêm nghị:

- Sao phải làm quen với cô bạn gái mà không phải là anh chàng hả bạn.

Hắn ta tỏ ra đét cần:

- Bọn con trai thường khó ưa lắm. Tội nó ghen tị với mình về biệt tài chọc gái nên ghét mình lắm.

Lâm gật đầu:

- Ủ! Đúng rồi. Lỡ khi bạn chọc bạn gái của người khác thì sau. Khi đó thì hơi khó xử đấy!

ao Long tỏ ra tự hào:

- Trời ! đáng lẽ họ phải tự hào về bạn gái mình mới đúng. Bởi vì người được chọc thường là dễ thương và dễ gần gũi. Chứ nếu khó tính thì cô ta đánh thì sao?

Anh chàng cười híp mắt rất thân mật. Linh ngồi gần cũng tỏ ra thích anh chàng Cao Long này. Một anh chàng vui tính và rất hoà đồng. Một cô gái ngồi gần Cao Long nhìn hắn và liếc mắt:

- Sao không thấy người ta chọc tui cả! Hay chê tui đây!

Cao Long ra vẻ tiếu:

- Chọc làm gì khi người ta để ý tui đây!

Nghe câu nói đó làm những bạn khác bật cười. Ngay cả bác tài cũng cười khặc khặc khen anh chàng diễn trò hay quá.

Khi đến nhà trọ. Các bạn đều được sắp xếp chỗ của mình. Cả thầy phòng trọ có chín phòng. Mỗi phòng chia làm bốn sinh viên trọ. Nhưng còn dư đến ba phòng vì chỉ có hai mươi mấy sinh viên đăng kí vùng duyên hải. Lâm ở phòng đối diện với Linh vì họ đã tính trước như thế sẽ tiện gặp mặt và trao đổi kinh nghiệm. Còn anh chàng Cao Long được bố trí ở cạnh phòng Lâm. Anh ta có vẻ rất thích Lâm vì thấy Lâm ít nói và nghiêm nghị. Một điển hình cho Cao Long ngưỡng mộ.

Ngày hôm sau thì anh Thái Anh, một người hướng dẫn sinh viên việc thực tập môn quản trị. Anh vốn là sinh viên trường đại học Cần Thơ nên có dịp giúp đỡ sinh viên trường mình vì anh làm trong công ty này. Do các sinh viên có giấy giới thiệu nên dễ vào công ty cũng dễ dàng hơn. Tại đây Lâm và Linh được thấy tận mắt quá trình sản xuất tôm và hải sản khác khiến tầm nhìn trở nên rõ và thực tế hơn. Lâm và Linh trực tiếp tham gia vào công đoạn trong quá trình chế biến tôm thành sản phẩm tung ra thị trường. Đại đa số là dùng để xuất khẩu, một số ít thì chuyển đến thành phố để tiêu thụ. Nhưng công ty này tập trung vào ngoại tệ nước ngoài nên xuất khẩu là mục tiêu hàng đầu. Lâm và các bạn thấy môi trường làm việc của những công nhân rất tích cực. Họ làm việc rất tập trung và ít thấy buông tay ra khỏi những con tôm lột. Họ quan sát cách kinh doanh và các công đoạn sản xuất tôm để ghi chép lại. Có khi đó sẽ là một bài luận cuối cùng của họ cũng không chừng.

Ngày thứ hai trôi qua. Sáng ngày thứ ba. Các bạn Lâm bèn họp mặt và cùng nhau đến bãi biển để tắm. Đây là một mục tiêu gần như là chính của các bạn. Lâm hỏi Linh:

- Em nghỉ thực tập một ngày, dám không?

Linh đưa mặt lên ra vẻ hống hách:

- Dám chứ sao không? Chỉ sợ anh thôi.

Lâm nhìn về phía sóng biển mà nhắm mắt lại để tận hưởng luồng gió mát, một luồng gió ít thấy ở nơi Lâm và Linh. Con sóng mạnh hơn rất nhiều so với sóng của con Sông Cái quê nhà. Các bạn đều nhón nhào thay quần áo để tắm biển, cả Lâm và Linh cũng tham gia cho vui. Bởi vì họ không muốn xa rời đội nhóm. Một điều hết sức quan trọng khi đi chơi chung đó là nếu đi cùng thì chỉ nên nghỉ cùng vui và cùng chơi. Không được đi với người ngoài, như thế không có sự đoàn kết của sinh viên. Sinh viên luôn nghĩ tới đều chung, sinh viên luôn nghĩ tới những điều thiện để cho các lớp sau noi theo.

Anh chàng Cao Long thuê một cái phao cao su thật lớn và ra tít xa ngoài biển. Còn Lâm và Linh thì ngồi trên bờ xây nhà. Linh cười thích thú:

- Anh Lâm xây nhà xấu hơn em. Nhà anh xây giống chuồng heo nhiều hơn giống nhà.

Lâm gãi đầu ra vẻ lúng túng:

- Ha... anh xây đâu có đẹp. Nếu anh xây đẹp rồi thì em đâu có dịp nỏ như thế!

Cả hai cùng cười trông thật dễ thương. Chàng nhìn ra ngoài khơi thì thấy anh chàng Cao Long đang vẫy tay chào. Anh cũng chào lại và thích thú vì có

anh chàng vui tính đi cùng. Cao Long góp vui khiến cuộc đi chơi càng có ý nghĩa. Bỗng Cao Long vẫy tay kêu cứu. Cái phao đã đi hơi xa so với tầm tay của Cao Long. Lâm thấy thế liền chạy thẳng ra ngoài con sóng và bơi thật nhanh về phía Cao Long. Mặc cho con sóng đang dồn dập Lâm vào bờ, Lâm vẫn ra sức bơi. Lâm bơi rất khoẻ như rất thạo với chuyện này. Lâm chộp lấy cái phao và bơi nhanh về phía Cao Long. Cũng may Cao Long không hoảng sợ nên không có gãy giữa nhiều. Nếu không thì đã bị chìm từ lâu. Cao Long thở hổn hển nhìn Lâm mà mừng rỡ. Cao Long nói:

- Oa! Chút xíu nữa chết rồi. May nhờ có Lâm, thank you very much!

Lâm khiêu vai anh chàng liều mạng:

- Bộ Long không biết bơi hả?

Cao Long lắc đầu làm mọi người hết hồn. Nếu có chuyện gì xảy ra thì nguy to. Nguy cho nhà trường và nguy cho tất cả chúng ta có mặt ở đây rồi. Lâm cóc đầu Cao Long:

- Mai một đừng liều mạng như thế nữa nhe, vua mạo hiểm!

Mọi người cười rần rần cả lên. Cao Long nhìn Lâm ngưỡng mộ thật sự. Cao Long chỉ cười bản thân và khâm phục Lâm hết mình. Sau một lúc các bạn lại giải tán để tắm biển tiếp. Anh chàng Cao Long vui mừng hết lên:

- Cứ chơi thoải mái, có cao thủ bơi lội ở đây thì không có chuyện gì đâu! Các bạn ơi! Các bạn thấy anh chàng Lâm của mình đẹp trai không? Nếu có thì vỗ tay nào?

Tất cả đều vỗ tay hoan hô anh chàng Lâm đẹp trai. Linh từ xa nhìn thấy mà cười thầm. Linh không ngờ anh chàng Lâm của mình lại có bản lĩnh đến thế. Linh thầm nghĩ:

- Lúc còn nhỏ anh Lâm chỉ bơi ngoài Sông Cái với mình vậy mà anh bơi giỏi quá. Còn mình thì ...

Vừa nói đến đây Lâm nhìn Linh khiến Linh không sao nghĩ ngợi gì. Lâm cảm một nắm cát biển đi lại gần Linh. Lâm chậm chậm vẽ lên một trái tim nhỏ nhắn lên bàn tay của Linh và khẽ nói:

- Em thấy trái tim này giống anh không?

Linh không nói gì vội lấy một nắm cát trên mặt đất và ném ra ngoài biển. Nắm cát ấy hoà vào con sóng và nước biển. Linh nói:

- Cát không thể tạo ra một trái tim giống anh được. Nhưng nó có thể tạo nên một kỷ niệm đẹp. Kỷ niệm này sẽ tồn tại mãi, ...

Bỗng có một nắm cát bay về phía Lâm. Cao Long hô to:

- Cát vẫn là cát thôi!

Thì ra anh chàng nhiều chuyện Cao Long đang nghe lén Lâm và Linh nói chuyện. Hắn ta đúng là phá thật sự. Lâm vội chạy lại Cao Long và cùng các bạn khác đùa giỡn để tránh họ nói Lâm chỉ có một người bạn thì khổ.

Linh vồn vọt nhặt những vỏ ốc để về nhà làm kỷ niệm. Những vỏ ốc từ ngoài biển dạt vào thì ít mà đa số do con người ta ăn rồi thải vào biển. Đến cuối cùng nó vẫn trôi vào bờ. Đó là những chuyện lạ mà ta thường gặp hằng ngày. Linh cúi xuống nhặt một mẫu vỏ ốc. Có bàn chân đạp lên nó. Một nhóm thanh niên khác cũng đang tắm biển. Trong đó có họ cũng là sinh viên trường nào đó. Bọn họ thấy Linh xinh đẹp nên giờ trò tán tỉnh. Cao Long từ xa thấy vội ra dấu cho Lâm hay. Lâm ra dấu cho Cao Long chuẩn bị hành động. Cao Long liền chạy đến nơi để y phục của mình và rút ra một sợi dây nịch rồi đến gần Linh. Lâm nói:

- Mấy anh làm thế là không được. Nếu có chọc phá thì hãy cùng bạn các người mà quậy. Ở đây không hoan nghênh những hành động này.

Bọn họ gồm năm người. Họ tỏ ra rất du côn. Họ nhìn thấy bạn bè Lâm đến mười mấy người. Trong đó con gái thì năm người nên cũng không dám hành động. Bọn chúng thấy trên tay Cao Long cầm một sợi dây nịch ngỡ rằng không phải tay vừa bèn rút lui. Bọn chúng hù dọa:

- Tụi mày hãy coi chừng đó!

Lâm nhìn Long giựt mình. Cô bạn thường chọc phá Cao Long lên tiếng:

- Chẳng ngờ anh chàng vui tính này cũng có bản lĩnh. Khá! Xứng là người yêu của tui.

Nghe nói thế Cao Long ẹ ra vẻ muốn nôn khi nghe lời nói tiếu của cô gái này. Khi xảy ra chuyện này, các bạn sợ có chuyện nên rút lui về. Cao Long ra ý kiến:

- Hay là tụi mình mua ốc và ghẹ về đi Sài Gòn chơi.

- Hà!

Tụi bạn nghe thế liền tỏ ra không hiểu. Cao Long nói:

- Trời! Uống bia Sài Gòn đó! Đúng là dân trí thức. Chuyện nhậu nhẹt làm sao biết được.

Một anh chàng khác vội chen ngang:

- Thôi đừng có nổ. Tui tui chỉ biết uống bia chính là “Luyện Sơ Gan Thần Chưởng” thôi.

Lại thêm một biệt ngữ về nhậu nhẹt nữa. Đúng là những người trong nghề mới rành vụ này. Dù sao ý kiến của Cao Long cũng hay. Và lại lúc này trở về cũng không làm gì. Thôi thì đành luyện công vậy.

Các bạn đều đồng ý vào trận đấu sòng chết này. Linh thò thẻ bên tai Lâm:

- Chẳng biết khi “luyện công” xong rồi làm sao mới có can đảm đối đầu với những chuyện này mai đây.

Cao Long phát tay:

- Yên tâm đi chị Lâm. Tụi em đây chắc chắn sẽ không sớm tỉnh lại đâu. Đã nhậu thì nhậu tới luôn. Sau đó thì tính sau.

Lâm kí đầu Cao Long:

- Thôi, mua nước ngọt uống được rồi cần gì phải đi Sài Gòn làm gì.

Bọn con gái nghe thấy thế cũng thích. Nhưng cuối cùng thì Cao Long đưa tay lên trời:

- Con trai phải nhậu, nếu không thì là một con rùa rút đầu. Con gái thì ngoại lệ cho uống nước ngọt. Nếu cô nào muốn tham gia thì cứ đăng kí tham dự. Lệ phí là một trăm ngàn đồng.

Nghe nói thế bọn con gái lấy làm thích chí bèn nghe theo sự xếp đặt của anh chàng vua mạo hiểm này. Mới xảy ra một tai nạn mà mặt mày tỉnh bơ đúng là người mạnh mẽ. Lâm nhìn Cao Long mà tỏ ra thích thích. Các bạn Lâm cũng thế, họ thấy Cao Long vui tính và thích chọc gãi nên cũng phục một phần nào. Còn chuyện tán gẫu thì không ai thích cho lắm.

Bước sang ngày thứ sáu. Ngày trời mưa không dứt. Một cơn mưa lớn đổ ào xuống làm không khí trở nên lạnh hơn. Ngoài trời những hạt mưa to rơi lách tách thật lớn tạo một cảm giác thật sảng khoái. Bên phòng Cao Long tiếng hát của hấn vang dội thật êm tai, hấn hát đúng là có khiếu nên không ai ngăn cản làm gì. Hát xong Cao Long cầm áo quần ra phòng tắm rồi quay trở về. Lúc này cũng khoảng bốn giờ rưỡi chiều rồi. Mọi người trong phòng lăm say mê viết văn, viết một số bài luận về quản lý khâu chế biến và khâu kỹ thuật. Cao Long chỉ cầm cuội vẽ hình một cô gái nào đó. Một lúc sau có một cô bạn Hoa đầu ướt lem chạy sang phòng Cao Long và lớn tiếng quát. Tiếng cô bạn này lớn nên làm các bạn phòng Lâm tò mò qua xem. Cô nói:

- Cao Long! Vừa rồi bạn có ra ngoài không?

Cao Long lắc đầu. Nghĩ ngợi một hồi lâu thì gật đầu. Long nói:

- Ồ! Hồi nãy có ra ngoài để quần áo định tắm nhưng để một lúc trời tạnh mưa rồi tắm sau. Có gì không?

Cao Long vừa cười vừa trả lời trong khi mặt Hoa đỏ hoe không tỏ ra đùa giỡn tí nào. Cô bạn Hoa vội chạy về phòng mình và khóc lóc. Họ chẳng biết có chuyện gì xảy ra nên hiểu kì tò mò. Nhờ Linh đến an ủi Hoa nên cô bình tĩnh trở lại. Hoa thì thầm với Linh:

- Hồi nãy khi em đang tắm thì có một cái đầu ló vào. Em thấy rất giống với khuôn mặt đầu đinh của Cao Long nên em nghi ngờ Cao Long nhìn trộm em tắm.

- Trời!

Linh bèn chạy vào phòng Lâm và nói cho Lâm nghe để tìm cách giải vây. Nếu không thì nguy hiểm cho Cao Long rồi. Và lại lời nói của Hoa không có gì là gian dối. Sau khi nghe Linh nói xong, Lâm bèn chạy sang phòng Cao Long để nói chuyện. Lúc này thì chuyện của Hoa đã lan rộng khắp phòng trọ. Mọi người nhìn Cao Long với cách nhìn khác vì anh chàng thích chọc gãi thì có khả năng là kẻ ác cũng nên. Một người nghi ngờ Cao Long nên tỏ ra quan tâm đến việc hỏi thăm tin tức. Họ chỉ tập trung nói:

- Khi ấy Long đang làm gì?

Long cười:

- Lúc ấy mình đang vẽ tranh, có mấy bạn nhìn thấy mình mà.

Những người khác đều lắc đầu không nói rằng Long có mặt trong phòng. Họ bắt đầu nghi ngờ Long hơn. Lúc này Lâm mới từ phòng mình qua. Lâm nhìn mặt Cao Long bắt đầu đỏ lên. Dường như Long rất tức giận về chuyện này. Lâm bèn dẫn các bạn đến căn phòng mà Hoa đã tắm để tìm hiểu và giải vây cho anh chàng Long tội nghiệp này. Lâm nói:

- Nhìn ngay thì biết căn phòng hở từ bên ngoài. Vậy hấn là người bên ngoài, có phải không mấy bạn?

Lâm không nói nữa. Lâm cảm thấy tức giận thay cho Cao Long vì những người bạn cùng phòng. Là bạn mà không hiểu ý bạn mình nói gì và những việc xảy ra không bình tĩnh suy nghĩ kỹ. Lâm dẫn mọi người ra bên ngoài để xem có gì đáng nói không. Khi bước ra sau nhà, các bạn mới nhận ra còn có một vách tường bao xung quanh nhằm chống trượt và chia ranh giới đất đai. Mọi người đều thấy dấu chân của ai đó. Một dấu chân còn mới vì con mưa hồi chiều. Khi thấy dấu chân các bạn mới không còn nghi ngờ Long nữa. Họ vỗ vai Long xin lỗi vì nghi oan cho người bạn tốt. Sau đó Lâm dẫn Cao Long đến phòng Hoa để giải thích. Lúc này Lâm đã khẳng định được không phải là Cao Long làm nên không nhân nhượng gì. Mặc dù Hoa vẫn cố chấp khẳng định:

- Mấy người làm gì mấy người biết! Mấy người làm gì mấy người biết!

Hoa chỉ lặp lại một câu nói thuộc lòng cố tình làm khó cho Lâm. Lâm từ tốn:

- Bạn Hoa nói thế thì chẳng khác nào cố tình vu khống rồi. Lâm biết phản xạ con người kì lạ lắm. Lúc mà Hoa phát hiện ra người đó, Hoa đã chạy qua phòng người mình nghi ngờ liền phải không? Khi đó Hoa thấy gì?

Hoa không nói gì chỉ lặng thinh và khóc khút khít. Hoa tỏ ra xấu hổ vì chuyện này xảy ra với mình. Lâm nói tiếp:

- Khi đó trời mưa, vậy Hoa có thấy người Cao Long ướt lem gì không? Nếu không có thì trời mưa bên ngoài chỉ là giả tạo hay sao. À! Chân Long có dính bùn đất gì không? Theo như mình và các bạn biết thì có dấu chân từ bên ngoài. Và lúc đó chắc chắn Hoa cũng biết hẳn là người ngoài mà, phải không?

Hoa nghe Lâm nói bên khóc to hơn nữa. Lâm vịn vai Cao Long nói:

- Cao Long hãy thông cảm cho Hoa đi, hãy cảm ơn trời mưa đi nhé! Chính nhờ trời mưa mà Long không còn bị nghi ngờ nữa.

Long không nói gì nữa. Chính Cao Long cũng phải khóc ầm ức vì chuyện bạn Hoa. Chính bản thân Long buồn vì bạn bè không tin tưởng lẫn nhau. Rồi Long chợt nhớ tới hành động thường ngày của mình. Hành động chọc gãi đã khiến những điều xấu đều do Long lãnh trọn. Cao Long nhìn Hoa cười và về phòng mình. Long không ngờ mình chính là một loại người xấu trong số những người xấu. Mọi chuyện diễn ra như một cơn ác mộng đối với Cao Long. Long về phòng mình lặng lẽ nằm ngủ, Long cho rằng ngủ xong sẽ quên đi chuyện này.

Tuần đầu tiên của những ngày thực tập trôi qua. Hôm nay các bạn Lâm đã đi đến công ty để thực tập. Chỉ riêng Linh, Cao Long và Lâm tự tạo một nhóm để đi đến những công ty khác. Lâm xin vào một cửa hàng vật liệu xây dựng lớn để học hỏi kinh nghiệm. Khi đưa thẻ sinh viên cho người chủ xem thì họ tin và cho các bạn tham quan. Các bạn đi một vòng xem cửa hàng hoạt động như thế nào và quan sát tình hình kinh doanh của họ. Cửa hàng này so với nơi làm cũ của Lâm thì lớn hơn rất nhiều. Họ có đến năm chiếc xe Ben và hai chiếc Xà Lan thật lớn dùng vận chuyển đường thủy. Đi được một hồi thì Lâm dừng chân trong phòng hành chính của cửa hàng. Nơi quản lý công chuyện làm ăn của nơi này. Ông chủ đang đứng quơ tay múa chân và la mắng một anh chàng lớn hơn Lâm:

- Anh làm việc gì thế! Sổ sách mà ghi lung tung không ngăn nắp gì cả. Tôi mua cho anh Cái máy vi tính để anh quản lý vật liệu theo cách tiện gọn vậy mà anh lại làm thế này.

Ông chủ chê anh chàng làm việc không có trách nhiệm. Ông ta rất thích vi tính nên mua một cái xịn dùng để làm việc. Ông thường thấy những người làm ăn thường dựa vào nó. Nên Ông làm theo nhưng chẳng ai biết sử dụng rành rẽ. Lâm tiến lại gần và nghiên cứu cách quản lý của cửa hàng. Lâm nhìn ông chủ và cười:

- Để cảm ơn ông cho chúng con đến đây học kinh nghiệm, con viết một thẻ kho cho ông. Con nghĩ anh này sẽ biết cách nhập dữ liệu mà.

Ông chủ gật đầu. Lâm liền cầm quyển sổ bảo kho của cửa hàng rồi dùng chương trình Excel viết một chương trình quản lý vật liệu. Nó đơn giản không ngờ. Sau nửa tiếng. Lâm viết xong rồi nhìn anh và nói:

- Anh chỉ cần nhập số liệu vào là được. Công thức em đã viết rồi. Nhưng anh chỉ cần chú ý việc nhập xuất là được. Còn lại là tùy vào anh mà thôi.

Ông chủ ngạc nhiên khi Lâm lại biết cách tính cho việc làm của mình. Lâm không do dự:

- Lúc trước con có quản lý qua rồi. Nhưng cửa hàng đó không lớn bằng ở đây.

Ông chủ gật đầu khen Lâm và cười khoái chí:

- Khả khả.... Nếu con có ở đây thì công việc của chú làm đơn giản hơn rồi.

Lâm gật đầu rồi ra hiệu cho hai bạn đi về. Linh nhìn Lâm có phong thái thật giống một ông chủ và mừng thầm. Còn anh chàng Cao Long thì khoái trí:

- Nếu sau này có dịp gặp lại anh Lâm thì hay biết mấy!

Cao Long nhìn Lâm ngưỡng mộ và kính phục. Cao Long đã gặp Lâm trong trường hợp Long chọc bạn gái của Lâm. Mà Lâm lại giúp Long nhiều việc. Long không biết nói lời nào chỉ còn cách kêu Lâm bằng anh một cách nể phục.

Các bạn ra về và cười vui vì những chuyện đã xảy ra. Tất cả như muốn nói lên trong việc học cũng có những cái rất đáng để nhớ và có những kỷ niệm khó mà quên được. Lâm nhìn khuôn mặt rạng ngời của Linh và hạnh phúc. Lâm không mong muốn gì hơn ngoài những điều tốt đẹp đang diễn ra. Lâm cười thầm một mình. Những ngày kế tiếp cũng trôi qua nhanh. Chuyện kể ác gây cho Hoa một sự ngưng ngừng cũng không cần truy cứu. Đó là một

chuyện bí mật và không nên nói ra. Điều đó hoàn toàn là tốt đẹp. Bởi vì Lâm nhận thấy đây không phải là quê mình, nếu không phải quê mình thì không nên làm to chuyện. Có khi lại mang họa vào thân cũng nên. Chuyến xe buýt cuối cùng cũng đến. Chuyến xe kết thúc những ngày thực tập vui vẻ và đáng nhớ. Trên tuyến xe ấy. Cao Long không còn hô to chộc gái nữa. Anh chàng chỉ nhìn đắm cô bạn đã nghỉ oan mình. Long nhìn cô bạn thật kỹ để nhớ:

Người làm mình khóc thì phải nhớ khuôn mặt đó để làm kỷ niệm.

Bạn đang đọc truyện *Xa Xôi Đôi Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Xa Xôi Đôi Đường

Còn chừng tám ngày nữa là tết rồi. Các bạn cũng chia tay nhau về quê nhà đoàn tụ với gia đình. Đây là một cảm giác lạ, một cảm giác làm con người ta xôn xao và phấn chấn. Anh chàng Cao Long quây phá cũng đến chia tay cùng Lâm và Linh. Cao Long phải về thành phố Hồ Chí Minh để phụ giúp gia đình. Lạ một điều là thành phố điều kiện học khá hơn mà hẳn ta không chịu học. Thích bốn ba ở nơi xa. Long cười:

- Nếu học ở đó thì mình học không lại người ta đâu. Bởi vì toàn là cao thủ tụ về học thì cỡ như mình chỉ có nước ở nhà thôi hơn. Và lại nếu ở thành phố học thì làm sao quen được anh chàng bánh trai phóng túng như Lâm đây, và cả cô nàng xinh đẹp Linh nữa chứ.

Những lời nói của Long như rất thật. Về mặt anh chàng không đùa giỡn tí nào. Lâm gật đầu:

- Rất vui vì quen biết một anh chàng vui tính như Cao Long.

Long nhìn tuyến xe buýt đang đến để đưa Long đến bến xe về thành phố. Long nhìn Lâm và đưa một tấm thiệp:

- Đây là danh thiếp của em, sau này có dịp thì ghé nơi em. Em rất sẵn sàng khi anh đến.

Lâm cảm danh thiếp của người bạn mà không nói gì. Lâm chỉ cười đưa tiễn một người bạn. Linh nhìn thấy vẻ mặt của Cao Long và tỏ vẻ bên tai Lâm:

- Anh Lâm, dường như Cao Long muốn về thành phố luôn thì phải. Long có vẻ không bình thường.

Lâm gật đầu. Lâm nhìn chiếc xe buýt xa dần và nói:

- Cao Long đã gặp một tình huống khó xử khi ở vùng duyên hải. Một tình huống mà ngay cả anh đây cũng khó mà chấp nhận được.

Bầu trời bắt đầu ló lên ánh mặt trời đỏ rực. Báo hiệu một ngày mới đang đến, Lâm và Linh cũng lên xe buýt về nhà mình. Linh nhìn về mặt Lâm mà không muốn nói gì. Khuôn mặt u buồn của Lâm bắt đầu lộ ra. Anh chàng như muốn khóc. Kì lạ là nước mắt của Lâm cứ chảy. Chảy cho một nỗi nhớ về quá khứ bốn năm về trước. Ngày Lâm không muốn sống trên đời để báo hại cha và mẹ. Những người vốn yêu quý Lâm và thương Lâm vô cùng.

Về đến quê nhà, cảnh vật vẫn giống như ba tháng trước không có gì thay đổi. Hàng tre vẫn mọc bên lề đường, những hàng dâu vẫn xanh rờn lá dầm bụi. Tất cả vẫn không có gì xa lạ nhưng Linh thì cảm thấy hạnh phúc khi về đến nhà. Lần này Lâm đến nhà Linh để hỏi thăm sức khỏe hai bác trai và bác gái. Linh rất vui và xem đó như một ngày hạnh phúc. Khi vừa thấy Linh về cùng Lâm, cha mẹ Linh vui và niềm nở chào đón con gái mình. Họ hạnh phúc vì có Lâm theo cùng. Điều hạnh phúc hơn cả là được nở mày nở mặt với hàng xóm vì con gái học đại học. Đối với vùng quê này thì việc học đến đại học là một chuyện hiếm có. Hầu hết những con trai và con gái cỡ tuổi Lâm và Linh trong xã đều lấy chồng hoặc có vợ và họ bận bịu với công việc đồng áng. Số khác thì lên thành phố làm thuê. Không có ai được học đến nơi đến chốn. Cha mẹ Lâm ruộng thì có thể dành dụm lo cho con ăn học, nhưng con cái thì không thể tiếp thu được những bài toán hay bài văn nào đó. Do đó họ đều nghỉ học chứ không phải cha mẹ ép nghỉ. Đó là một sự hãnh diện của gia đình. Cha mẹ Linh khen Lâm hết lời. Bác trai nói:

- Bác nghe con Linh nói mà mát dạ gì đâu! Nó khen con học giỏi dữ lắm, lại có phong độ làm ăn nên bác vui quá sá! Con hãy ở lại nhà hai bác nhe con.

Lâm thưa là có chuyện phải ở nhà. Lâm nói:

- Con đến thăm hai bác rồi còn phải về làm việc nhà nữa. Nhà không có người lo có lẽ rất nhiều điều cần làm. Nên con phải về, xin hai bác thông cảm.

Nghe Lâm nói thế cha mẹ Linh không ép. Sau một lúc trò chuyện, Lâm bèn xin phép về nhà mình. Họ tỏ ra rất quý Lâm vô cùng. Lâm cười rồi từ giã hai bác về. Mẹ Linh thì thăm:

- Nó lớn rồi nên đẹp trai giống cha nó quá! Đôi mắt thì đẹp giống hệt con mẹ hai của nó.

Lâm xách vali trên tay rồi nhìn những cảnh vật xung quanh. Lâm nhìn về phía bên kia thửa ruộng:

- Đó chính là ngôi mộ của cha và mẹ. Ngôi mộ nhìn xa trong nhỏ như một cục đá ven đường.

Lúc trước phải mất nhiều ngày mới tìm gặp lại xác của cha và mẹ. Lúc đó Lâm đã khóc suốt hai ngày hai đêm và ngồi bên cha mẹ không rời nửa bước.

Khi đó Lâm cảm thấy mình cô đơn chẳng còn gì hết. Lâm để lại phần đất cho cha mẹ an nghỉ, mảnh đất khá rộng để cha mẹ yên lòng. Khi ấy có nhiều người đòi mua vì biết hoàn cảnh gia đình Lâm không còn ai nên lợi dụng. Lâm không nói gì và cũng không chú ý những lời nói của họ. Đó là những con người nhẫn tâm và không có tình người. Mảnh đất chôn nhau cắt rốn của tổ tiên, của cha và mẹ thì tuyệt đối không thể bán. Đó là những lỗi suy nghĩ của một học sinh vừa bước vào lớp mười hai. Lâm nhìn những người lợi dụng:

- Dù có chết đói tôi cũng không bán đất cho ai hết! Tuyệt đối không là không!

Lâm đi về phía căn nhà của mình và chuẩn bị quét dọn đón tết. Một căn nhà làm bằng gỗ cây vú sữa rắn chắc, mặc dù ít được quét dọn nhưng màu gỗ vẫn còn đen bóng. Chỉ có cỏ mọc khắp nơi mà thôi. Lâm nhớ sáu tháng trước có về nhà thăm và cũng có quét dọn. Thậm chí Lâm còn làm được nhiều việc. Và những việc hòng làm đẹp hơn những thửa ruộng của mình.

Lâm bèn lấy ra một bó nhang từ trong vali của mình. Đúng lúc đó thì Linh cũng đến. Linh đến để thăm viếng cha mẹ Lâm và phụ Lâm quét dọn nhà cửa. Lâm cầm bó nhang và đi ra sau nhà. Mộ cha mẹ Lâm làm bằng đất, vì lúc đó Lâm không có tiền xây mộ cho cha và mẹ. Lâm thắp một nén nhang và thì thầm:

- Thưa cha mẹ. Dù giờ này không còn trên cõi đời này nữa để dạy con nhưng con sẽ cố gắng hết mình để sống cho thật tốt. Con sẽ sống thật tốt cha mẹ ạ!

Lâm nhìn Linh và nói:

- Đây là cô bạn hàng xóm và là người mà cha mẹ đã hứa hẹn. Mẹ thấy Linh xinh đẹp không? Cha thấy cô ấy như thế nào?

Chẳng có tiếng nói nào vọng lại. Lâm nhìn mộ cha mẹ bằng đất mà không sao nói được lời nào thêm. Chỉ có Linh thì còn có vài lời tâm sự cùng cha mẹ Lâm:

- Hai bác yên tâm. Anh Lâm đã lớn và học rất giỏi, anh ấy rất được bạn bè ngưỡng mộ và nể phục. Ngay cả con còn được thơm lây nữa.

Lâm quý rồi xuống trước mộ cha mẹ và không nói lời nào. Những lời của Lâm không còn gì nữa. Những lời Lâm chất chứa từ lâu cũng không thể thốt lên thành lời. Những làn khói nhang cứ lẳng lặng bay lên bầu trời một cách thảnh thơi. Trong không khí ngát lên mùi hương nhang trầm, một mùi hương dùng để đưa nguyện cầu của Lâm đi xa. Có khi cha mẹ nơi suối vàng có thể nghe thấy được con trai mình nói. Con trai đã thật sự trưởng thành.

Chiều ngày hai mươi chín tết, Lâm dẫn Linh đi đến chợ để xem hoa. Lúc này là thời khắc của những nhành hoa tươi xinh khoe sắc. Người ta buôn bán hoa dọc theo những con đường rất đẹp. Đa số là những nhành hoa Vạn Thọ màu vàng có bông rất to, và những bông cúc đủ màu sắc. Hiếm có họ nhà hoa nào có nhiều màu sắc như họ nhà cúc. Đó là lời nhận xét của một vị trồng hoa lớn tuổi. Linh thích thú nhìn những nhành hoa và cười mãi. Lâm nhìn chúng và lắc đầu:

- Hoa đẹp nhưng lại thua Linh nhiều lắm!

Linh nghe Lâm nói thế bèn cho là nin bọ. Lâm cười cười giải thích:

- Dù thế nào thì chúng không đẹp bằng Linh, chúng không ngây thơ bằng Linh, chúng không biết hát ca và không biết cười như Linh. Do đó chúng thua Linh là điều tất nhiên.

Lâm với tới hái một nhành hoa và gắp lên đầu Linh. Linh thích lắm vì người đẹp có hoa lại càng đẹp hơn. Và tất nhiên Lâm phải mua chậu hoa mà mình đựng vào. Bởi một chậu hoa đẹp mà thiếu đi một cái gì đó thì làm sao đẹp nữa. Lâm và Linh bèn vào lòng chợ để mua đồ tết, đồ tết chắc chắn lên giá nhưng so với thành thị thì rẻ hơn nhiều. Lâm mua cho Linh một cái kẹp hoa thật đẹp, nó màu hồng và có chạm hoa rất đẹp. Lâm được tặng một cái áo trắng và một đôi giày. Một đôi giày dùng để mang và cái áo dùng để mặc. Đó là những đồ vật luôn mang theo bên người, luôn mang theo bên người thì khó mà quên được người đã mang nó. Lâm khẽ tai nói nhỏ:

- Linh, ngày mai rảnh hông?

Linh gật đầu cười mỉm. Ngày mai Lâm sẽ dẫn Linh đi xem một rừng hoa. Một rừng hoa còn sống hẳn hoi. Rồi sau đó sẽ tạo cho Linh một sự bất ngờ. Điều này Lâm đã chuẩn bị từ trước rồi. Nghe Lâm nói thế Linh bèn thắc mắc:

- Chuyện gì thế, có điều gì mà Lâm giấu hả? Nói đi mà Linh không cần sự bất ngờ đâu.

Lâm lắc đầu và không chịu tiết lộ một tí gì. Linh đành để anh chàng này hòng hách một phen.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm dẫn Linh đi đến một cánh đồng hoa. Lâm bịt mắt Linh lại và dẫn Linh đi về phía cánh đồng hoa. Lâm cười và để Linh mở mắt ra. Trước mặt Linh, những màu vàng óng lấp lánh ánh sương trong thật đẹp mắt. Một phong cảnh chỉ toàn là hoa. Linh ước chừng có đến mười công chứ không ít. Xung quanh là những loài cúc dai hoa nhỏ nhắn bao phủ, kể đến là nàng cúc e ấp. Linh chỉ thấy loáng thoáng những màu đỏ chói của hoa hồng búp. Chúng chưa nở hết hoa và chưa khoe sự quyến rũ của mình. Linh không cảm lòng được nữa, cô bèn chạy lại nhảy nhót trong thật duyên dáng làm sao. Linh nhìn Lâm:

- Đuổi theo em đi anh Lâm!

Lâm nhường nhường lòng mảy ra rề “biết tay ta” rồi đuổi theo cô nàng đang ham vui với hoa. Tiếng cười của Linh cất lên khắp cánh đồng. Lâm cũng cười tươi rộ vì không ngờ Linh thích hoa đến thế. Sau một hồi rượt đuổi cả hai cùng ngồi trên một nhánh cây to lớn. Linh thỏ thẻ:

- Chẳng ngờ tết năm nay vui quá. Cái tết này Linh sẽ không quên đâu!

Lâm thì thầm:

- Đúng là vui thật. Cũng sắp đến ngày ra trường rồi. Khi đó chúng ta sẽ đi làm việc và tự do hơn đúng không Linh?

Nàng không nói gì cả chỉ dựa vào vai của Lâm và lặng thinh. Lâm chợt nhớ ra còn một kế hoạch nữa:

- Linh bây giờ trở về nhà há! Lâm còn một sự ngạc nhiên khác cho Linh đấy!

Nói rồi Lâm liền dẫn Linh về nhà mình. Linh thắc mắc không hiểu sự ngạc nhiên đó nằm ở đâu nhà Lâm. Lâm chỉ cười và không nói gì cả. Linh chỉ ngửi được một mùi hương gì đó quen thuộc. Một mùi hương của sự dịu dàng và ngây thơ. Lâm lần này cũng bật mắt Linh lại. Linh hồi hộp không kém lần trước. Lần này Linh cũng mở mắt ra, nhưng trước khi mở mắt thì Linh ngửi được một mùi hương đồng quê. Linh hô to:

- Sen phải không anh Lâm?

Lâm không nói gì để Linh tự trả lời. Đúng là sen thật. Mùi hương quen thuộc của sen thì không sau quên được. Cả hai cùng chèo chiếc xuồng nhỏ ra ngoài hồ để xem. Linh ngạc nhiên:

- Bộ hồ sen này anh Lâm trồng há?

Lâm gật đầu. Lâm nói:

- Lâm đã trồng nhưng không chăm sóc gì cả. Mấy tháng trước có về và trồng sen để cho đi bán cạnh bán. Họ nghèo quá nên Lâm mới trồng sen. Có thể là họ đã chăm sóc chúng chu đáo vậy đó.

Linh nhìn màu xanh của lá sen, màu hồng đặc trưng của bông sen mà thì thầm:

- Đây không phải là màu của sự ngây thơ sao, màu của nó giống màu của những cô thôn quê ngày xưa quá!

Linh đứng phắt dậy cô nhắm mắt lại để ngửi mùi hương thoang thoảng. Lâm cũng bắt chước theo và đứng lên nhìn Linh không nói gì. Bất ngờ Linh té xuống hồ sen. Linh cười thích thú và còn đùa nghịch với nước. Lâm nhìn thấy thế cười thì bị Linh kéo tay Lâm xuống cùng tắm. Lâm hoảng hồn không kịp hành động đã bị ướt lem cả người. Lâm vuốt tóc mình lên và ngược nhìn về phía Linh. Trông Linh rất lạ. Cô ấy đang mỉm cười thật đẹp. Lâm không sao cử động được nữa. Mái tóc ướt của Linh đang phủ xuống trán cô. Lâm vén lên và nhìn kỹ Linh, người bạn xinh đẹp từ thuở nào. Lâm không còn biết gì xung quanh nữa. Linh xinh đẹp như một bông hoa sen mà cô đang cầm trên tay. Linh chỉ nhìn Lâm cười không nói gì. Cả hai người cùng nhìn nhau thật kỹ. Lâm buột miệng:

- Linh em đẹp quá! Đẹp như bông sen này, và đẹp cả trong lòng anh Lâm nữa.

Linh cũng không nói gì. Linh tập trung nhìn Lâm để nhớ từng nét mặt Lâm. Những giọt nước đang chảy trên người Lâm và những giọt nước đang chảy trên người Linh. Chúng như muốn thổ lộ một cái gì đó thầm kín. Chính bản thân hai người cũng không biết gì. Lâm chỉ cảm nhận Linh và quý Linh nhiều lắm. Không gian như lắng đọng lại để hai người nhìn nhau không nói. Lâm chợt phát giác mình đang ở dưới hồ nước. Lâm xua tay:

- Thôi, Lên bờ mau lên! Bệnh bây giờ.

Linh cũng giật mình khi Lâm nói thế. Linh không ngờ mình đã rơi vào một trạng thái mà không thể kiềm chế tình cảm. Lâm cầm tay Linh và đưa Linh về nhà. Linh không nói gì cả. Linh cảm thấy sự ngạc nhiên hôm nay quá nhiều. Khuôn mặt Lâm Linh đã nhìn kỹ và khắc vào tim mình. Hôm nay sẽ là một ngày bất đầu của Linh. Theo như lời hẹn ước thì ra trường hai người sẽ tìm đến bên nhau. Đây là một chuyện của cha mẹ Linh và Lâm. Chuyện người lớn hứa hẹn và con cái lại có cảm tình thì cưới nhau là chuyện bình thường.

Đến mồng năm thì Lâm và Linh bắt đầu trở về trường. Trong những ngày tết hai người đã mừng tuổi những thầy cô cũ, những vị thầy chủ nhiệm đáng kính và đầu tiên là cha mẹ. Bạn bè Lâm và Linh không còn nhiều nên không có dịp gặp mặt. Họ đa số là đi lấy chồng nước ngoài và hợp tác lao động. Đa số là bán ruộng đất mà đi làm. Do đó Lâm không còn ai thân thuộc cả. Ông chủ cửa hàng ở chợ cũng đã về quê mình ở Bình Dương nên Lâm cũng không có dịp gặp mặt. Tất cả đều đã đi rồi. Lâm cho là hạnh phúc thật sự trong những ngày qua. Đó là những ngày vui vẻ nhất của Lâm và Linh. Những nhành hoa những mùi hương còn như đọng lại trong lòng hai người. Linh từ giã cha mẹ lên đường, Lâm cũng chào hai bác đi về Cần Thơ để kết thúc khóa học cuối cùng. Lâm đi ra được tới đầu đường thì có một chiếc xe hơi bốn chỗ sang trọng chạy ngang. Chiếc xe dừng lại một hồi lâu. Lâm cũng dừng lại và chờ đợi một người từ trong bước ra. Một người đàn ông đeo kiếng rất thanh lịch và sang trọng. Ông ta nhìn hai bạn:

- Khoẻ chứ Linh? Thầy nhớ em quá!

Giọng nói quen thuộc và có phần ngạo mạn hơn. Lâm nhìn Ông ta và sửng sốt:

- Thầy Nhân hả? Thầy đã ở đâu vậy thầy?

Thầy Nhân tỏ ra không quan tâm đến Lâm. Thầy Nhân nói tiếp với Linh:

- Em còn thiếu thầy một món nợ ?

Linh không hiểu và thắc mắc. Lãm chen ngang:

- Linh không có nợ gì cả. Chính thầy mới nợ Linh?

Thầy Nhân cười rồi trở vào chiếc xe của mình. Chiếc xe cứ chạy vào con đường nhà Lãm và Linh. Lãm không mản đến thầy làm gì nữa. Chính thầy đã xúc phạm Linh ngày trước mà bây giờ nói ngang. Lãm thì thầm:

- Không sao đâu! Chúng ta cứ đi không cần quan tâm thầy ấy làm gì?

Lãm kéo tay Linh đi trong khi Linh vẫn dõi nhìn theo chiếc xe của người thầy ngày xưa. Linh có một cảm giác bất an, một thứ cảm giác lo lắng. Lãm cầm tay Linh và vỗ về:

- Đó chỉ là do ám ảnh chuyện xưa thôi.

Linh nghe Lãm nói rất hợp với cách nghĩ của mình bèn an tâm hơn. Linh nhìn Lãm cười gượng. Mắt cô vẫn liếc về người thầy đã xúc phạm mình. Mặc dù Linh nghĩ không sao nhưng trong lòng vẫn bất an. Có thể đó là một cảm giác gì đó mà làm Linh bồn chồn lo lắng. Linh chỉ hi vọng những điều tốt đẹp sẽ diễn ra cho Linh. Lãm nhìn cô bạn mình nắm chặt tay mà không nói gì. Lãm đoán biết Linh thật sự hoang mang. Nắm tay của Linh bầu chặt lấy và như rất hồi hộp. Lãm thì thầm với Linh:

- Mọi chuyện xấu và tốt đến cuối cùng mới nhận ra được. Không nên vì một chuyện mà làm rối thêm cái nhìn của mình. Hãy yên tâm đi Linh!

Lãm đứng trên lầu hai nhìn lên bầu trời. Lãm nhìn thời gian trôi qua mau quá. Mới một tí mà đã không còn gì. Cao Long đã không xuất hiện kể từ khi Long đưa Lãm một tấm danh thiếp. Một tấm danh thiếp của một anh chàng ham chọc gái. Lãm nhìn lên bầu trời một lần nữa. Lúc này Lãm mới nhận ra là không còn bao lâu nữa là phải chia tay với bạn bè xa phương rồi. Chỉ còn vài tuần nữa thôi. Dù là không quen biết lúc đầu nhưng Lãm và các bạn cùng lớp đã có cảm tình trong bốn năm trời. Giờ nói chia tay đúng là buồn thật. Lãm muốn nhìn toàn cảnh của trường một lần thật kỹ để rồi không luyến tiếc điều gì. Có thể đã có nhiều sinh viên giống như Lãm thế này trước khi ra trường đại học. Có thể họ cũng có cách nghĩ giống Lãm khi rời xa mái trường lần thứ hai. Có thể nói lần thứ hai vì lần đầu Lãm cảm thấy luyến tiếc là lúc rời xa trường cấp ba. Không ai nhớ trường cấp hai cả. Bởi vì lúc đó chưa học sinh nào đủ lớn để tỏ lòng nhớ một mái trường và nhớ thầy cô.

Linh từ phía sau khiêu vai Lãm. Linh ra về chọc Lãm:

- Bộ nhớ người yêu hả? Sau đứng thờ người ra vậy?

Lãm cười:

- Ồ! Nhớ người yêu đó, tức hả?

Lãm bị đánh một cái:

- Dám hôn?

Lãm vỗ đầu mình và tỏ vẻ không dám làm vậy trước cô nương của mình. Linh lại gần lang can và khụy tay lên thành. Linh thở thê:

- Ồ! Sắp ra trường rồi. Có tính gì chưa?

Lãm ra chóng cảm ra vẻ lơ đãng:

- Chết! Anh Lãm bị mất trí nhớ rồi. Hình như là học xong Lãm đến nhà Linh thì phải?

Linh mắc cỡ:

- Thấy ghét! Ai cho đến nhà em chứ! Lo đi làm đi. Chuyện đó tính sau.

Lãm nhìn đăm đăm Linh và tỏ ra nhất quyết:

- Làm thì nhất định sẽ làm. Lúc này không có việc làm thì lúc khác vậy. Nhưng cô nương nhà ta sáng giá quá nếu không nhanh chân lên thì khổ khổ cho ta à nhe!

Linh đánh vào vai Lãm cho bỏ ghét. Cứ thích chọc người ta hoài. Đó là lời nói những nhẽo của Linh khi bị Lãm chọc. Lãm ít chọc gái lắm nhưng khi chọc thì luôn trúng đích và có hiệu quả hơn người. Có thể đó là một bản năng trời ban cho Lãm cũng không chừng. Linh nhìn về mặt hồng hách của Lãm mà cười thầm:

- Hắn ta cũng làm bộ hồng hách hay quá chứ! Đúng là tài ba hơn người nha.

Hai người đang trò chuyện vui vẻ thì có một người bạn gái cùng phòng chạy đến gặp Linh với vẻ mặt khẩn trương. Cô ta nói:

- Có thư nè Linh! Nghe người đưa thư nói là có chuyện quan trọng gì đó, phải đưa cho Linh gấp nên mình đến gặp bạn liền!

Linh cười nhìn Lâm và không nói gì cả. Linh bèn mở lá thư ra đọc. Về mặt Linh xuống sắc rõ rệt. Linh thần thờ làm roi lá thư. Linh thờ hồn hèn như rất mệt. Linh nói với về mặt không bình tĩnh:

- Cha em lâm bệnh nặng. Sắp chết rồi!

Linh ôm mặt mình khóc và khụy gối xuống. Về mặt Linh đau buồn như muốn chết vậy. Lâm vịn vai Linh và an ủi:

- Em đừng buồn! Để anh Lâm đưa em về nhà nhanh lên há!

Linh lao nước mắt và đứng dậy. Linh nói:

- Anh Lâm ở lại làm chuyện của mình đi! Em về rồi sẽ quay lại sớm thôi.

Lâm khẳng khái không chịu. Lâm lo lắng cho Linh về chuyện của cha mẹ. Lâm sợ rằng Linh sẽ không chịu nổi cảnh này. Linh quả quyết:

- Anh ở lại học và làm việc nữa mà. Cứ ở lại. Nếu bốn ngày sau em không trở lại trường thì hãy trở về. Anh hãy đợi em ở bến đò nhé! Vào buổi hoàng hôn của ngày thứ tư.

Linh nói xong bèn phóng nhanh về phòng mình để lấy hành lý trở về. Linh chỉ lấy một ít đồ của mình vì Linh nghĩ sẽ còn trở về học tiếp. Lâm cũng yên tâm một phần. Trong lòng Lâm bắt đầu nóng lên. Lâm chấp tay lại và cầu nguyện cho mọi chuyện xấu sẽ không đến. Lâm nhìn người bạn đang từ từ xa dần. Bóng Linh trải dài trên con đường phía sau. Một hình ảnh quen thuộc.

Lúc này Lâm không còn nghĩ về điều gì nữa. Lâm chỉ hi vọng thấy được dáng của Linh mà thôi. Đã ba ngày trôi qua rồi mà chẳng có tin gì của Linh cả. Lâm càng nghĩ ngợi nhiều thì ý nghĩ về chuyện xấu lại xuất hiện. Lâm sợ cha của Linh đang lâm vào tình trạng nguy hiểm và Linh không có người bảo vệ và an ủi. Lâm chợt cảm thấy hối hận vì lúc đó không chịu dứt khoát theo Linh trở về. Nếu không thì không đến nỗi phải nhớ như thế này. Lâm nhìn lên bầu trời đêm lấp lánh ánh sao trên trời. Những vì sao đang soi sáng và lấp lánh nhiều tia hi vọng. Có thể chúng đang gánh trên vai biết bao hi vọng của con người trần thế. Con người không thể chịu được những nỗi buồn phiền đành nhờ vả những vì sao trên trời. Lâm thỏ thẻ một mình:

- Tại sao Linh đi mà đến giờ vẫn chưa về. Linh nói sẽ về vào ngày thứ tư. Vậy ngày mai Linh sẽ về. Linh còn bảo hãy đợi ở cầu tàu nữa kia mà! Chắc không sao đâu. Nếu lúc đó không gặp Linh thì mình sẽ lập tức theo đường đò trở về mà gặp Linh vậy. Hãy đợi nhé!

Lời thì thầm của Lâm như không còn tác dụng gì trong màn đêm thâm thẳm. Nó như muốn che giấu đi vẻ đẹp bí ẩn mà con người chưa tìm ra được. Màn đêm chứa biết bao điều tốt đẹp nhưng lại ẩn náu trong bóng tối, và biết đến khi nào mới được ánh sáng soi chiếu. Lâm nhìn về hướng quê mình và thì thầm:

- Chẳng biết Linh giờ này thế nào nữa.

Cùng lúc đó ở quê nhà. Linh cũng đang ngồi bên bờ ruộng để ngắm những vì sao trên trời. Nước mắt Linh đang chảy chậm chậm. Linh muốn có Lâm bên mình lúc này để tâm sự. Linh càng nghĩ tới Lâm càng nhớ Lâm. Nhớ nụ cười và nhớ những hành động khờ khạo mà Lâm cố tình chọc Linh cười. Linh nhớ tất cả về Lâm. Linh thì thầm:

- Ngày mai anh Lâm có đợi Linh ở cầu tàu không? Anh Lâm hãy đến nhé! Nếu không em sẽ chịu đựng nỗi buồn này không nổi đâu!

Lời nói của Linh cũng giống như Lâm bên kia sông. Giữa hai con đường mà sao khó chọn lựa một con đường đúng. Linh chỉ nhìn lên trời và thủ thỉ một mình. Linh đang muốn gọi lời thỉnh cầu của mình lên những vì sao lấp lánh. Linh đang cầu nguyện. Bóng đêm vẫn chậm chậm trôi qua. Đêm nay Linh cảm thấy đêm dài. Những tiếng kêu của những con đê vẫn vang lên, những tiếng ếch nhái vẫn đua nhau mà hát.

Mờ sáng hôm sau đã thấy Lâm ngồi bên cầu tàu chờ đợi. Lâm nhìn về hướng con đò bên sông đua nhau mà đưa người qua lại. Lâm chỉ nhìn về một phía cho nỗi lòng còn cao trong dạ. Mỗi một lúc là mỗi một hi vọng trôi qua. Sự bất an trong lòng mỗi lúc dâng trào hơn lúc trước. Lâm nhìn xuống chân mình để cầu nguyện thêm một lần nữa. Lâm nhìn xuống mặt đất và quyết định một ý đó là trở về ngay. Lâm vội cầm đầu chạy nhanh về phía con tàu đang từ từ rời bến. Lâm nhìn lên thì thấy Linh đang đứng trước mặt mình. Lâm không nói lời nào cả. Lâm chỉ hi vọng giấc mơ này là sự thật. Linh từ từ đi lại:

- Đây không phải là mơ đâu. Đừng dụi mắt làm gì. Nhớ anh Lâm quá đi!

Vừa nói xong thì Linh đã chạy lại ôm Lâm khiến mọi người xung quanh nhòm ngó. Linh khóc lóc và từ từ buông Lâm ra. Linh lao nước mắt rồi nói:

- Chúng ta đi chơi há anh Lâm! Đi chơi cho thật vui vào!

Lâm nghe Linh nói mà không để ý gì. Lâm chỉ ừ rồi dẫn Linh đi và không hỏi gì thêm. Hai người bèn dẫn nhau đi chơi. Linh muốn đi đến khuôn viên trường đại học để xem những tán lá của cây bàng. Linh muốn xem những hàng ghế mà ngày nào hai đứa cũng ngồi học bài. Linh ngồi xuống băng ghế rồi cười một mình. Lâm không cảm được sự tò mò của mình nữa. Lâm vịn vai Linh lại rồi khẽ hỏi:

- Linh hãy cho anh Lâm biết chuyện gì đã xảy ra với cha Linh đi! Hãy nói ba ngày trước Linh đã khổ như thế nào đi! Lâm không còn biết hỏi Linh điều gì nữa.

Linh nhìn sang chỗ khác và không nói gì cả. Linh thỏ thẻ:

- Lúc này chúng ta vui thì cứ vui đi. Vài ngày nữa em sẽ kể cho anh Lâm nghe há!

Lâm nhìn nước mắt cô bạn mình chưa khô. Lâm không biết chuyện gì đã xảy ra thật sự. Lâm nhìn nước mắt và đoán rằng chính Linh đã đau khổ rất nhiều. Và đau khổ điều gì mà Linh không nói. Lâm nhìn thấy Linh trở về học tiếp và an tâm hơn. Lâm dịu giọng lại:

- Sắp tới thi rồi. Chúng ta ráng ôn bài cho tốt nhé!

Linh gật đầu đồng ý với Lâm nhưng Linh vẫn không tỏ ra vui mừng gì. Lâm nhìn điệu bộ chán chường của Linh mà Lâm không muốn nghe theo Linh nữa, Lâm không muốn chiều theo ý Linh vì lần trước nghe theo Linh mà Lâm đã khổ nhiều. Lâm vịn vai Linh và nói:

- Hãy cho Lâm biết lí do gì làm Linh buồn đi! Hãy nói đi! Anh Lâm không muốn nghe theo Linh tí nào nữa. Quả thật là không muốn. . .

Linh nghe lời nói của Lâm mà nước mắt chảy ròng ròng. Linh nhìn sang chỗ khác:

- Không có gì đâu. Bởi vì cha bệnh nặng nên mình buồn quá thôi. Hãy an tâm Linh sẽ ở đây học với Lâm mà!

Linh nói tiếp:

- Chuyện gì đến rồi sẽ đến và Lâm phải chấp nhận mà thôi. Bây giờ đừng nghĩ gì thêm nữa. Linh muốn trở về ký túc xá ngủ một giấc. Có khi sẽ vui đi một phần nào.

Linh bèn đứng phắt dậy và cùng Lâm đi về ký túc xá. Dọc đường về Linh không nói gì cả. Linh chỉ lẳng lặng theo gót Lâm như một cô bé cố gắng níu kéo mục đích sống của mình.

Những ngày sau đó, Linh đã đỡ đi rất nhiều. Về mặt Linh tươi lại nhưng vẫn không cười vui được. Vào một buổi chiều, khi Lâm làm về. Lâm vừa vào phòng mình thì thấy Linh từ trong ra. Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Linh đã đỡ hơn rồi à! Tìm anh có việc há?

Linh chỉ cười gượng và không nói năng gì cả. Linh nhìn Lâm nở một nụ cười:

- Chúng ta đi chơi đêm há! Đi ngoài đường ban đêm cho thoải mái đầu óc há!

Lâm gật đầu và cùng Linh đi ra ngoài đường cười bộ. Đèn đường sáng chói soi bước chân Lâm và Linh. Linh nhìn cái bóng của mình và thì thầm:

- Phải chi Linh bắt được cái bóng của mình được thì hay biết mấy! Khi đó sẽ tự do chọn lựa theo quyết định của mình. Nhưng cái bóng vốn không thể tự do được. Không thể tự do được.

Linh nói những lời khó hiểu làm Lâm không hiểu nổi:

- Linh mới lụm được những câu ở đâu mà khó hiểu quá! Bản thân mình không bắt được cái bóng bởi vì mình có đứng lại đâu!

Nghe Linh nói những lời vu vơ khó hiểu khiến Lâm càng nói ra những lời khiến bản thân cũng không hiểu nổi. Đó là những tình huống mà ai cũng vấp phải. Linh nhìn Lâm và khẽ dặn dò:

- Tuần sau thi đừng tìm em nghe! Để em tự học và ôn một mình. Nếu có anh Lâm thì em khó học lắm! Em sẽ đến nhà dì em gần đây ôn. Hãy yên tâm mà thi tốt há! Nhớ nhé! Không được bỏ nửa chừng nếu không thì em không gặp mặt anh nữa đâu!

Lâm gật đầu và nhìn Linh hứa danh dự:

- Anh Lâm hứa với Linh sẽ không bỏ nửa chừng và để Linh thi tốt. Thưa bà xã!

Lời nói đùa của Lâm khiến Linh cười tươi như lúc trước. Thấy Linh cười hoài, Lâm liền đưa đầu về phía Linh và cứ gọi “bà xã” cho Linh vui hơn. Quả thật Linh cười thật hạnh phúc, về mặt Linh không u buồn nữa. Chính vì vậy mà Lâm cảm thấy yên tâm hơn và tập chung vào việc ôn tập cho kì thi tốt nghiệp cuối cùng. Lâm nhìn lên bầu trời và quyết tâm thật cao để thi thật giỏi. Linh nhìn Lâm đầy quyết tâm mà mừng thầm. Linh thầm cầu mong cho Lâm sớm đạt được thành công và có tương lai sáng lạng như bao người khác. Lâm không biết những suy nghĩ của Linh nên tỏ ra đặc ý. Còn trong lòng Linh thì vô cùng đau khổ. Bầu trời ban đêm vẫn mang một màu đen lạ kì. Nhưng trong đó lại lấp lánh lên vài ánh sao le lói.

Những ngày thi đến, Linh không còn xuất hiện bên cạnh Lâm nữa. Lâm có tìm gặp Linh nhưng không thấy đâu cả. Lâm không biết nhà dì của Linh ở đâu mà tìm. Lời Linh nói vẫn vọng lại trong đầu Lâm. Lâm hứa sẽ không làm Linh buồn lần nào nữa. Mặc dù con người Lâm không bao giờ biết gian dối hay làm người khác giận. Lâm lại nhìn lên bầu trời trong xanh và nhìn xung quanh để xem. Lâm có cảm giác có một người đang nhìn lên mình từ nơi xa. Một cảm giác thân quen biết chừng nào. Lâm thì thầm:

- Chẳng lẽ Linh đang theo dõi mình sau. Không có đâu! Linh đang thi mà, Linh đang thi thì không thể đến gặp Lâm được. Mình đã hứa với Linh rồi. thi xong mới gặp mặt. . .

Lâm cuối đầu nhìn xuống đất và lùi thối đi một mình. Trong đầu biết bao nhiêu câu hỏi dồn dập mà không biết đáp án như thế nào. Tất cả như cổ giấu một câu chuyện buồn vấp.

Ngày hôm sau. Môn cuối cũng đã thi xong. Bài luận tốt nghiệp cũng đã nộp rồi. Lâm mừng rỡ muốn tìm Linh để nói cho Linh nghe câu chuyện của mình. Lâm muốn nói cho Linh nghe bài luận của Lâm dựa vào ngày thực tập cùng Linh mà viết. Đó cũng là một phần của Linh nữa. Nhưng Lâm lại không biết Linh lúc này ở đâu. Lâm buồn vô vọng. Bỗng nhiên có một cô bạn gái cạnh phòng với Linh chạy đến:

- Anh Lâm! Linh tối hôm qua có về phòng trọ đó! Và dường như Linh về là để dọn đồ.

Lâm cười:

- Ồ thì thi xong thì phải dọn đi chứ! Chẳng ngờ Linh gấp thật!

Lâm nói xong bèn trở về phòng mình và đoán rằng Linh đang đợi mình cùng về. Lâm tò ra lạc quan hơn, Lâm chỉ thần thờ vì cho rằng đã có chuyện xảy ra rồi. Lâm cười là để giấu đi những suy nghĩ không tốt. Lâm cười với hi vọng không có chuyện gì xảy ra với Linh. Lâm bèn chạy nhanh trở về phòng mình và quyết tâm dọn đồ thật nhanh để quay về quê. Lâm cảm thấy không nên che giấu sự nghi ngờ của mình nữa. Lâm chạy lên phòng Linh nhưng phòng đã đóng kính. Và không có dấu hiệu gì của người nào trong đó. Lâm bèn chạy xuống phòng mình và lấy vali ra dọn đồ. Lâm bỏ đồ vào vali thì phát hiện có một bức thư “gửi Lâm”. Dòng chữ ngay ngắn của Linh mà Lâm thường thấy cô ấy nghiêng nghiêng viết. Lâm chợt nhớ một buổi chiều tối Linh vào phòng mình và không nói gì. Vậy ra Linh đã gửi thư cho mình khi đó. Lâm hồi hộp đọc từng dòng: “Lâm thương! Hôm nay lại là một ngày đau khổ trôi qua. Hôm qua đau khổ và ngày mai cũng vậy. Lâm có biết chuyện gì đã xảy ra với cha Linh không? Cha Linh đã bị lừa gạt cò bạc và thế chấp cả ruộng đất và nhà cửa. Cha nói là lâm bệnh nặng để gọi Linh về theo yêu cầu của chủ nợ. Người chủ chính là ông thầy Nhân mà ngày xưa đã xúc phạm đến em và anh Lâm nữa. Thì ra thầy đã có âm mưu trả thù Lâm nên mới làm thế. Thầy làm một người quản lý của một ông chủ giàu có. Cha không còn gì dôi dư từ để trốn nợ nhưng thầy đã dùng Linh để dọa. Thầy Nhân bắt em phải lấy một chủ của thầy nếu không thì cha sẽ phải chết. Mẹ cũng cùng chung số phận. Vậy em phải làm sao đây? Nếu em chết đi thì cha cũng chết, anh Lâm cũng không yên với thầy. Em phải làm sao đây! Em còn lựa chọn nào khác nữa không anh Lâm.

Ngày gặp lại Lâm là ngày Linh vui nhất, ngày Linh không quên được. Ngày đó là ngày Linh mong mỏi nhất. Và đã gặp được Lâm ở cầu tàu. Nếu còn có dịp gặp lại thì đừng gặp mặt em nha anh Lâm. Nếu không em sẽ không thoát khỏi cái chết vì nhớ lại những kỷ niệm mà gọi là hạnh phúc đối với Linh!

Có thể Linh đã chết thật rồi Lâm ạ! Linh chết từ khi cha cho hay tin cha bắt em để chuộc lại đất đai nhà và cả nợ nần nữa. Lâm hãy làm việc thật giỏi và có một sự nghiệp ổn định. Hãy chứng tỏ cho người khác thấy năng lực của Lâm nhé. Hãy ráng giữ gìn sức khỏe nha anh Lâm. Nếu không có sức khỏe thì anh sẽ không làm được điều gì cả. Tạm biệt!”

Lâm rung rung nước mắt. Lâm không còn biết mình đang tồn tại hay đã chết rồi. Một người bạn có khi là hơn nữa đã chịu sự đau khổ như thế này sao. Lâm không suy nghĩ gì thêm bèn dọn đồ vào vali của mình để gặp Linh. Vì lúc này có thể Linh đang rất mong gặp Lâm cũng không chừng. Đó là một cảm giác băng khuâng như nín kéo những gì còn sót lại. Lâm nhanh chân trở về. Phải trở về thôi.

Ngày hôm sau. Lâm chạy mãi chạy mãi để níu kéo Linh lại. Lâm cố gắng vượt qua con sông ngăn cách hai nơi mà tìm gặp Linh. Lâm không hi vọng gì khác ngoài gặp Linh. Chỉ cần gặp Linh là cũng đủ cho Lâm hạnh phúc rồi. Nếu chịu đựng không được thì chỉ có một cách là cướp lấy Linh mà thôi. Chỉ cần sơ sẩy là sẽ mất Linh mãi mãi. Lâm chạy vào ngõ nhà Linh mà nôn nao trong lòng. Trước mặt Lâm cảnh tượng nhộn nhịp đang yên ả làm lòng Lâm đau như dao cắt. Một chiếc xe hoa và không biết bao nhiêu chiếc xe chở họ hàng của ai đó. Lâm không còn biết điều gì xung quanh nữa. Mắt Lâm đã bị che khuất thật rồi. Lâm đứng nép bên hàng rào nhìn vào căn nhà của người bạn mà mình cùng sống chung từ nhỏ. Đã cùng nó đùa và hạnh phúc biết bao. Từ trong nhà. Linh bước ra với trang phục trắng xoá của một cô dâu mới. Lâm chợt nghe đâu đó có tiếng vọng về:

“Ngày mai bầu trời sẽ xanh tươi

Vì em sẽ là cô dâu mới

Rồi em sẽ mang màu áo trắng

Áo xoà hôn anh cho ngu ngơ

Anh sẽ là người đưa em đi

Ngày mai là ngày em đẹp nhất

Anh muốn trao em lời hạnh phúc

Lời nói ngày nào của đôi ta

Ngày mai theo chồng em mang theo

Áo lụa xuyên tâm hôn trai trẻ

Cuộc tình chôn giấu tận con tim

Đôi mắt đôi ta nhìn sau cuối

Có hôn thì trách anh đi em!

Năm sau sẽ là ngày giỗ anh

Buổi hẹn khi nào ta xa cách

Buổi hẹn sẽ không còn yêu nữa

Sẽ là ngày giỗ tình đôi ta

Ôi thôi! Anh đau lòng khôn tả

Không thể cho người yêu biết được

Vì mai là ngày em vui nhất

Ngày mai là ngày anh mất em”

Lâm nhìn Linh mà lòng đau như cắt. Linh từ từ bước lên chiếc xe hoa của một kẻ vô lương tâm. Lâm nhìn chiếc xe lẳng bánh mà chẳng thể nói lời nào. Lâm đuổi theo chiếc xe hoa và hét lên:

- Linh!

Chiếc xe vẫn lẳng bánh. Linh không nhìn lại phía sau mặc dù Linh nghe rất rõ tiếng nói của Lâm. Cha mẹ Linh nhìn Lâm mà nước mắt chảy ròng, người mẹ đổ lỗi cho người cha ham mê cờ bạc. Lâm đổ lỗi cho bản thân khờ khạo không hiểu được những lời Linh nói. Trước mặt Lâm, khung cảnh như tối sầm lại. Những hình ảnh ngày xưa cứ hiện về trước mắt. Lâm nhớ đến nụ cười của Linh khi đi chơi rừng hoa. Khuôn mặt duyên dáng của Linh trong hồ hoa sen. Cả hai cùng tắm trong hồ hoa sen và cùng nhìn nhau thật lâu. Bỗng tiếng cười của Linh trong vườn hoa rượt đuổi hạnh phúc. Lâm chợt thoáng nghe một lời nói của Linh:

- Sau này nếu lỡ xa nhau thì anh sẽ như thế nào?

Lâm nói:

- Không có chuyện đó xảy ra đâu!

Linh khẳng định:

- Nếu lỡ xa nhau thì anh Lâm sẽ làm gì?

Lâm lắc đầu:

- Không làm gì hết!

Linh thắc mắc:

- Sao lại không làm gì hết? Kì lạ vậy?

Lâm cười:

- Ngốc! Anh chết rồi thì làm gì được nữa!

Linh mới chỉ vào đầu Lâm với vẻ mặt trách móc:

- Không được! Nếu chết rồi thì làm sao còn dịp gặp nhau nữa. Đừng chết nhé! Hãy sống vì chúng ta há!

Nói rồi Linh cười híp mắt. Nụ cười đó Lâm không bao giờ quên được. Lâm không nói gì nữa. Lâm như vô hồn bước đi nặng nhọc về nhà mình. Dấu chân Lâm còn in đậm trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Xa Xôi Đôi Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Con Đường Thành Thị

Đã nhiều ngày trôi qua. Hình ảnh về người bạn gái xinh đẹp vẫn dấy dưng bên mình. Ngày Linh theo chồng như một con ác mộng mà đến giờ Lâm vẫn chưa tỉnh dậy được. Lâm muốn thoát khỏi con ác mộng mà không tài nào làm được bởi vì chuyện xảy ra là một sự thật. Linh đã có chồng là một sự thật. Lâm nhìn lên bầu trời cao nơi mà khát khao ngày nào hai đứa kẻ bên hò hẹn. Đôi mắt ngầy thơ nhìn nhau buồn thiu khi Lâm vô tình làm cô bạn mình buồn. Rồi Lâm ngầy ngô xin lỗi với những hành động khờ khạo để Linh vui. Đó là chuyện của hai người và nó đã trở thành kỷ niệm thật sự. Có khi và bây giờ trở thành dĩ vãng rồi. Lâm ngầy ngô không biết gì nữa. Linh ở đâu và bây giờ có hạnh phúc không. Tất cả vẫn không có câu trả lời. Lâm đứng phắt dậy. Lâm quyết định làm nên sự nghiệp của mình để nhớ Linh. Lâm sẽ làm việc để cho vui đi những nỗi buồn này. Lâm tự trách bản thân vô dụng. Lâm tự trách thân phận và số phận đã đẩy Lâm phải xa Linh. Lời Linh ở đâu lại vọng về: “Lâm hãy làm việc thật giỏi và có một sự nghiệp ổn định. Hãy chứng tỏ cho người khác thấy năng lực của Lâm nhé!”. Lâm thủ thủ với bản thân mình:

- Giờ thì có làm gì cũng không thể cứu vãng được. Chỉ đành đi làm để quên hết tất cả. Quên đi câu chuyện đau lòng này. Nỗi buồn sẽ là bạn của Linh phải không, Linh?

Lâm bèn vào nhà và không buồn phiền nữa. Lâm cố rảnh nghĩ một giấc thật say. Ngủ một giấc để quên đi mọi chuyện về Linh. Nhưng Lâm lại thần thờ ra, có khi khi ngủ rồi thì lại gặp Linh thì biết làm gì đây. Phải chăng nói lời tạm biệt cũng như Linh đã nói. Lâm chợt cười một mình. Lâm chợt nhớ đến bài thơ đã làm dịu nỗi giận của Linh khi ở trường đại học. Khi đó có bạn hỏi Lâm:

- Khi xa Linh thì Lâm nhớ cô ấy không?

Lâm quá quen Linh rồi nên tỏ ra không quan tâm đến chuyện nhớ hay không nhớ:

- Không nhớ! Quen quá rồi nhớ làm gì nữa!

Linh vô tình nghe thấy và giận Lâm. Một anh chàng bên cạnh giảng đạo:

- Người ta thường thích nghe “nói” hơn là thích nghe “làm”. Mặc dù Lâm không thêm quan tâm nhưng Linh lại cần nghe Lâm nói là “có nhớ”. Do đó Lâm phải xin lỗi thôi. Lâm nghe anh bạn nói có lý bèn tỏ ra hối hận. Lâm bèn lấy bút viết ra một bài thơ, tựa đề là “Nhớ em!” hòng làm dịu Linh lại:

Có lẽ mắt anh đã mệt rồi

Có lẽ tim mình vừa hồi hộp

Vì yêu cứ làm ta nhút nhối

Chỉ vì một người con gái thôi

Không thể cho người yêu hờ hững

Vì tình chúng mình có yêu đâu

Không phải người yêu là tất cả

Chỉ là một phần của thân tôi

Tôi nhớ để rồi tôi đau khổ

Chỉ nhìn bóng hình nơi ban mai

Tôi hứa yêu em và yêu mãi

Nhớ em mỗi chiều cho không quên

Trời xanh có qua rồi quay lại

Tình ta đã qua rồi qua đi

Chỉ tìm lại tình nơi nỗi nhớ

Khi tình dậy rồi tôi lao đao

Rồi mưa có mưa rồi từng giọt

Giọt ngán tôi cho nắng rung động

Giọt dài tôi phơi ngoài hiên cửa

Để đến khi nào em ngang qua

Gió bay về nơi xa xứ lạ

Có cho lại mùi hương đi qua

Tinh nàng vỗ về như cánh én

Gặp gió có dừng lại hay không?

Tin em một lần cho quên lãng

Tôi yeun một lần để yêu em

Nỗi nhớ cứ đi tu ta đi mãi

Đến suốt cuộc đời cũng không quên.”

Lâm cười cười một mình. Thì ra hiệu quả của việc làm thơ cũng hay quá. Linh đã không còn giận Lâm nữa và mến Lâm nhiều hơn. Bạn bè phục lãng anh chàng thi sĩ dỏm này chỉ mới mấy nét viết đã có một bài thơ khá hay. Và làm dịu một cô gái. Thật kì lạ. Lâm nhìn lại những hồi ức mà cười một mình. Cho đến lúc này Lâm cũng không muốn quay về thực tại. Người ta nói uống rượu có thể giải sầu. Lâm không tin và cho đến lúc này Lâm cũng không tin. Khi tình giác rồi thì lại càng buồn hơn nữa. Tiếng Linh lại cất lên trong lòng Lâm:

- Vậy cho đến bây giờ Lâm muốn làm gì?

Câu hỏi của Linh lại làm Lâm khó trả lời. Linh nói:

- Câu trả lời này chỉ cho kết quả hai mươi phần trăm thành công mà thôi. Còn câu hỏi “bạn muốn gì?” không cần trả lời cũng cho đáp án tám mươi phần trăm kết quả. Vậy Lâm muốn làm gì?

Lâm không trả lời. Từng lời nói cứ như tuông trào ra mãi. Đó là những lời rất dễ thương của Linh. Lâm úp mặt xuống và tự nhủ với bản thân mình:

- Vậy giờ này Lâm phải làm sao đây?

Màn đêm che kính tầm mắt của Lâm. Lâm quyết định lên thành phố làm. Lâm muốn tìm tương lai của mình nơi đất khách. Lâm sẽ tìm gặp lại Linh để xin lỗi. Lâm muốn xin lỗi Linh vì không hiểu trong lòng Linh nghĩ gì để rồi phải xa xôi hai đường. Xin lỗi thật sự.

Một tuần sau đó. Sau khi giải quyết xong những chuyện nhà. Lâm nhò đi bảy chăm lo ruộng vườn để sau này còn trở về thăm viếng cha mẹ. Đi bảy rất vui khi có những mảnh đất làm ăn. Lâm yên lòng lên đường. Lâm dựa vào danh thiếp của anh chàng quậy phá Cao Long mà đến. Bởi vì Lâm không quen ai nên muốn đặt chân lên thành phố cũng khó. Lâm hi vọng sẽ tìm được một công việc để sống ổn định rồi tìm Linh. Lâm không biết Linh đã ở đâu. Thậm chí cha mẹ Linh cũng lác đầu không biết. Họ cứ như bán đi con gái mình nên không màn gì nữa. Lâm tội nghiệp Linh nhiều lắm. Lâm nhìn những cảnh vật đang từ từ xa dần và cuối cùng ở lại sau lưng Lâm. Chuyến xe này sẽ đưa Lâm đến xe cảng miền tây để mà đối mặt với cuộc sống xô đẩy nơi thành phố. Đó là lời nói của những người nhà quê lên thành phố làm việc. Họ cho rằng cuộc sống quá xa hoa và không thể chịu đựng được. Lâm không tin vào điều gì cả. Lâm chỉ hi vọng có một công việc tốt là đủ. Những cái xô đẩy mà người ta nói Lâm không cần nghe làm gì. Lâm muốn biến thành con cóc con trong câu chuyện của Linh: Ở dưới chân núi có một đàn cóc, thường ngày chúng sống rất vui vẻ và nhảy nhót nô đùa. Chúng rất thích đọc mưa vì trời mưa làm chúng dễ chịu và có nhiều mồi. Một ngày nọ. Có một con cóc nhìn lên một đỉnh núi và thì thầm ước gì mình leo lên tới trên đó để nhảy nhót thì vui lắm đây! Nhờ ý tưởng đó mà những con khác cũng bắt tay leo lên. Từng con cóc leo lên và từng con rớt xuống. Chúng thay phiên nhau mà nói rằng không thể leo lên được vì dốc cao và trời mưa nữa. Thế là chúng truyền miệng nhau mà nói rằng khó lắm, không thể leo lên được đâu. Cuối cùng những con cóc trông lên đỉnh thì thấy một con cóc con đang ở trên. Bọn cóc lớn thấy thế liền hỏi bí quyết. Con cóc con chỉ vào lỗ tai của mình và nói: tôi bị điếc tôi không nghe mấy người nói gì. Như thế đấy. Đó là một ngụ ý mà Linh đã cố tình nói cho Lâm nghe. Lâm thích lắm và lấy câu chuyện này làm câu chuyện an ủi mình. Lâm gật đầu và dựa vào một người bên cạnh. Một cô gái có một mùi hương đặc biệt. Lâm cố nheo mắt mình lên xem mặt nhưng không mở nổi. Con buồn ngủ đã kéo Lâm vào những giấc mộng đẹp. Lâm không còn nghe thấy lời nói của những bà nhiều chuyện bên cạnh nữa.

Chuyến xe dừng lại. Lâm giật mình nhìn lại thì chỉ thấy dáng một người nào đó thúc Lâm tỉnh dậy. Lâm mở mắt ra thì chẳng thấy ai ngoài một mình trên xe. Lâm lê bước xuống và thì thầm với bác tài:

- Cho con ngủ thêm một chút được không? Con buồn ngủ lắm!

Bác tài xé chỉ về phía băng ghế chờ đợi. Lâm hiểu ý bèn đến đó ngồi ngủ gật tiếp. Lâm không còn nhớ gì trước khi mình bước xuống xe nữa. Lâm mơ màng ngủ say như chết. Bỗng có tiếng nói trong trẻo cất lên:

- Anh ơi! Nhặt cho em cái khăn đi!

Lâm mơ mơ màng màng lấy khăn cho nó và nhắm mắt ngủ tiếp. Cô bé khoảng bảy tuổi lại hỏi Lâm:

- Anh ơi! Mẹ em đâu rồi!

Lâm không biết cô bé nói gì nên vờ chỉ đại khái là xung quanh. Cô bé ngơ ngẩn đứng yên một chỗ và ngồi lại gần Lâm. Nó dựa vào Lâm mà ngủ. Nó không sợ Lâm vì nhìn Lâm không có vẻ gì xấu cả, cả hai cùng ngủ ngời nặc cho người người qua lại.

Lâm giật mình và la lên:

- Linh ơi! Đợi anh Lâm với!

Lâm nhìn dáo dạt xung quanh chỉ thấy những người tha phương đi đi lại lại mà thôi. Lâm nhìn sang cạnh mình thì phát hiện một cô bé cứ ngồi nín lấy tay Lâm. Nó cũng ngủ say lắm rồi. Trời cũng đã sáng lên. Đèn đường cũng đã tắt. Lâm khiêu nó dậy và khẽ hỏi:

- Em ở đây làm gì? Sao lại ngồi cạnh anh? Mẹ em đâu rồi!

Nó lắc đầu không biết. Nó ra vẻ ngoan ngoãn:

- Em muốn theo anh đi chơi. Đừng đuổi em nghe anh?

Lâm nhìn và hỏi tên nó. Nó trả lời:

- Em là Bích Thảo, mẹ kêu em là bé Thảo vì em rất dễ thương.

Lâm cười vò đầu nó. Lâm nhìn nó và bảo:

- Em hãy về đi! Đi theo anh sao được.

Nó cứ bấu chặt lấy tay Lâm không chịu buông ra. Bất quá Lâm dẫn nó theo. Lâm không sợ lạc đường vì cho rằng có địa chỉ trong tay thì nơi nào cũng đến được. Lâm bèn đón một chiếc xe ôm để chở Lâm vào thành phố. Đến nhà Cao Long ở tạm.

Chiếc xe ôm Lâm kêu cứ chạy mãi như chạy hoài một chỗ. Lâm tỏ ra thắc mắc:

- Sao chú cứ chạy vòng vòng hoài vậy? Có lộn đường không?

Ông ta nghe Lâm nói thế mới cười:

- Ở thành phố đường giống nhau là chuyện thường thôi. Vả lại tôi và cậu cùng quê mà sau lưng gát làm gì.

Lâm không hỏi ông ta nữa. Lâm chỉ còn cách phó thác vào người chạy xe ôm này mà thôi. Lời của những người này thì chẳng thể nào đáng tin cậy được. Lâm nhìn những con đường xa lạ mà Lâm chưa từng đặt chân đến và tỏ ra lạc quan hơn. Lâm tin rằng mình sẽ tìm được một việc làm ổn định. Lâm nhìn con đường và suy nghĩ nhiều thứ. Cô bé theo Lâm không nói gì. Nó chỉ quan sát Lâm một cách kính đáo để tìm hiểu về Lâm. Nó nhìn Lâm một hồi lâu rồi thỏ thẻ:

- Anh sẽ ở đâu vậy?

Lâm nhìn nó và cười:

- Anh sẽ dẫn bé Thảo đi bụi chịu không?

Nghe từ đi bụi bé Thảo tỏ ra không lo lắng gì cả. Nó tỏ ra thích hơn nữa:

- Oa! Đi bụi là gì vậy? Có vui không anh Lâm?

Lâm nhìn về mặt bé Thảo mà không trả lời. Nó trông rất ngộ không giống một đứa trẻ đi hoang. Có thể nó vô tình lạc đường cũng không chừng. Sau này nếu có cơ hội thì tìm gia đình dùm nó. Lâm cho là thế cũng hay nên không phản nản về chuyện bé Bi đi cùng.

Ông lái xe dừng lại trước cửa một căn nhà rộng lớn. Một căn nhà với kiểu trang trí thanh lịch bên ngoài giống như một gia đình giàu có. Lâm tỏ ra ngại ngùng nhưng đến lúc này thì Lâm không còn cách nào khác. Lâm bấm chuông gọi Cao Long. Một lúc sau thì một người đàn ông lớn tuổi ra mở cổng. Ông ta khoảng trên bảy chục rồi nhưng hình dáng thì còn khỏe khoắn. Ông nhìn Lâm một hồi lâu rồi mới lên tiếng:

- Cậu tìm ai?

Lâm lễ phép thưa:

- Dạ! Con tìm Cao Long! Xin hỏi có Cao Long ở nhà không ông?

Ông ta nhìn Lâm từ trên xuống dưới rồi mới gọi Long ra. Cao Long trên lầu nhìn xuống thấy Lâm bèn hô toáng lên:

- A, Lâm!

Nói rồi Long từ trên lầu vội chạy xuống với vẻ mặt hớn hờ. Lâm nhìn thấy Cao Long mừng rỡ rít. Trông Long rất lạ, Long ăn mặc đơn giản nhưng lại hiện ra vẻ con nhà giàu. Vậy mà khi còn học chung trường Lâm không hề hay biết về Long. Cao Long nhìn Lâm và tỏ ra thắc mắc:

- Lâm chắc có chuyện gì rồi hả? Chị Linh đâu sao không thấy?

Lâm phớt lờ và nói ra lí do mình lên đây:

- Chuyện đó gác lại đi! Lần này mình lên đây là nhờ Long giúp đỡ vài ngày. Lâm chưa có chỗ ở nên... Lâm tính tìm một công việc làm...

Không để Lâm nói hết câu. Long bèn ngắt lời Lâm ngay. Về mặt Long mừng khôn xiết:

- Khi biết tin Lâm tốt nghiệp xong. Long rất mừng và dự định mời Lâm đến thành phố, nào ngờ... lại trùng hợp như vậy. Hãy vào nhà đi rồi Long nói cho Lâm nghe...

Cao Long bèn dẫn Lâm vào nhà mình với một niềm vui. Lúc này trong nhà Long có đủ người. Long đứng giới thiệu cho cha mẹ mình:

- Cha! Đây là Lâm người mà con nhắc nè. Anh ấy rất giỏi quản lý đó. Anh Lâm lúc trước đã giúp con nhiều lắm!

Cha Long nhìn Lâm mỉm cười. Ông nói:

- Rất vui được con! Thành Long nó hay nhắc một anh chàng có biệt tài nói chuyện lắm.

Lâm ngại ngùng khi cha Long nói những lời khen như thế. Long mừng rỡ giới thiệu tiếp những người còn lại trong gia đình mình. Người mở cổng cho Lâm là ông Ba, một người vốn coi sóc vườn hoa trong nhà. Cuối cùng là mẹ Long với tính tình vui vẻ. Long nhìn cô bé đứng bên cạnh Lâm mà nói:

- Nó là ai vậy? Con Lâm hả?

Lâm quơ tay giải thích:

- Không biết nữa. Lâm gặp nó ở bến xe và nó đòi theo Lâm luôn.

Mẹ Long thấy đứa trẻ trông dễ thương nên thích lắm. Bà tỏ ra rất thân mật với bé Thảo. Bé Thảo thích lắm vì có người tốt bụng như mẹ Linh vuốt ve và âu yếm. Long dẫn Lâm lên lầu hai. Long thì thầm:

- Tối nay tụi mình luyện “Sơ Gan Thần Chưởng” há!

Nghe nói lại một biệt ngữ dân nhậu làm Lâm nhớ lại chuyện ở duyên hải. Khi đó vui rất nhiều. Long nói tiếp:

- Tối nay Long có nhiều chuyện cần nói với Lâm lắm!

Long nói xong bèn dẫn Lâm đến một căn phòng trống. Căn phòng khá rộng đủ chỗ cho năm người ngủ cùng một lúc. Lâm nhìn căn phòng rộng và không nói gì. Nếu nói ra thì lại biểu lộ ra một niềm vui khôn tả. Một niềm vui vì có một người bạn tận tình giúp đỡ. Lâm tỏ ra rất biết ơn gia đình Long nhiều lắm. Phần cha mẹ Long thì rất có thiện cảm với Lâm ngay từ lúc ban đầu. Một dáng vẻ thư sinh và khuôn mặt hiền lành. Họ tin tưởng khi để Long giao thiệp với Lâm.

Tối đến. Long dẫn Lâm lên sân thượng để tâm sự rồi lai rai vài chai bia để tạo cảm hứng nói chuyện. Long thì thầm bằng chất giọng buồn bã:

- Lúc ở duyên hải Lâm thấy Long có nhát gan không? Long có nhút nhát gì không?

Lâm lắc đầu và tỏ ra quan tâm đến chuyện buồn của Long. Long không sao nói ra lời:

- Nỗi ám ảnh lúc đó cứ hành hạ Long mãi. Mặc dù Long không có làm chuyện bậy nhưng lời nói của Hoa cứ ám ảnh làm mình không sao quên được.

Long vịnh vai Lâm nói tiếp:

- Chỉ có Lâm là người tin Long trong sạch còn mình oan cho Long nữa. Nếu không thì Long không tài nào ngóc đầu dậy nổi rồi.

Long thoáng nhìn thấy khuôn mặt buồn bã của Lâm và thủ thi bên tai Lâm:

- Chuyện Long chỉ có bấy nhiêu. Còn Lâm thì sao? Bộ chia tay với Linh rồi hả?

Lâm nhìn lên bầu trời đầy sao mà nói:

- Tất cả như kết thúc rồi... Linh đã có chồng rồi...

Long giật mình khi biết một tin kì lạ chưa từng nghe nói đến. Long nói:

- Chỉ xa nhau chỉ mới bốn năm tháng mà Linh đã có chồng. Vậy chồng Linh là ai vậy?

Lâm lắc đầu và kể cho Long nghe tất cả những chuyện xảy ra đối với Linh. Long nghe xong bèn tức giận thay cho Lâm. Long tức cha mẹ Linh đã làm những chuyện phi lí. Họ không xứng làm cha mẹ tí nào. Chỉ vì món nợ mà lại bán con mình. Long vịnh vai Lâm:

- Yên tâm đi! Lâm hãy cùng Long kinh doanh há! Long sẽ cho Lâm làm quản lý điều hành mọi công việc làm ăn. Đó là một ý tưởng gần đây của Long và cha đã đồng ý. Nhưng chưa nghĩ ra phương pháp làm nào tốt. May mà có Lâm nếu không thì Long vất vả nhiều đây! Ngày mai Long sẽ dẫn Lâm đi tham quan công ty của Long há!

Lâm nhìn Long nói và mừng vô cùng. Lâm thì thầm:

- Chẳng ngờ mới lên thành phố thì đã có việc làm... thật may mắn!

Lâm nhìn lên bầu trời cao và thầm cầu mong cho mọi việc sẽ diễn biến tốt đẹp hơn nữa. Lâm hỏi:

- Long kinh doanh gì thế?

Long nhìn Lâm và xua tay đi:

- Ngày mai hãy nói, bây giờ chúng ta cứ tiếp tục luyện công đến tẩu hoả nhập ma luôn há!

Lâm cười và từ chối. Lâm bắt đầu cảm thấy sắp sửa bị ngã gục rồi. Đầu Lâm quay mòng mòng và thì thầm bên tai Long:

- Nói thật là không thể tiếp nữa, đây là lần đầu Lâm uống nhiều như thế!

Nói xong Lâm ngã gục xuống và ngủ ngay lập tức. Long nhìn Lâm và thầm nỗ lực. Long nhìn về mặt của Lâm và buồn thay cho thân phận của mình. Long nhủ thầm:

- Có thể Lâm đã đau khổ rất nhiều. Lúc trước Lâm còn an ủi người khác còn bây giờ thì lại an ủi bản thân. Đúng là một anh chàng can đảm hơn cả “vua mạo hiểm” mình đây!

Long bèn dìu Lâm về phòng ngủ. Trong thâm tâm Lâm vẫn còn giữ một hình dáng một người. Hình dáng thiên thần của Linh cứ ẩn rồi hiện. Lâm cố nín kéo gọi tên nhưng chẳng qua chỉ là những ảo giác hay là mộng đẹp trong đời. Long nhìn vòng xoay số phận của Lâm đang từng bước xoay đều một cách trầm lặng. Vẫn là một tiếng gọi trong đầu của Lâm khi nhớ về Linh.

Ngày hôm sau, Long bèn dẫn Lâm đến công ty mình tham quan để tìm hiểu công việc. Công ty Long không lớn lắm nhưng lại không kém phần bắt mắt khách hàng. Cách trang trí rất ấn tượng với màu sắc hoà đồng trên các vách tường. Đây là một cách lôi kéo khách hàng mà chính Lâm đã nói cho Long nghe ý tưởng của mình. Chẳng ngờ Long đã áp dụng đúng như lời Lâm nói. Long nói về công ty mình:

- Đây là một công ty thứ hai của cha mình thôi. Ông ấy có một công ty nằm ở Hà Nội và ở đó cũng có nhà quản lý rồi. Vì thế mà Lâm đã gặp cha hồi hôm qua. Công ty mình có nhiệm vụ tìm hiểu thị trường và lập kế hoạch cho việc đem thành phẩm ra thị trường. Và công ty còn có một nhiệm vụ mà Lâm rất thích đó là ý tưởng sáng tạo. Nó thuộc bộ phận kế hoạch ở lầu hai ấy. Nhờ ý tưởng rồi vẽ ra những design cho mẫu giày dép. Còn về mẫu quần áo thì đã có cha lo rồi. Cha là một chuyên gia thiết kế đó.

Lâm nghe Long nói xong bèn tỏ ra rất thích mô hình kinh doanh này. Nó có vẻ được tự do nhiều hơn. Long nói tiếp:

- Chuyện quản lý thì nói sau. Hiện tại thì Lâm cứ theo sát Long là được. Khi nào quen với công việc thì cho Lâm toàn quyền quyết định.

Lâm cười:

- Trông Long còn giống hơn cả vua mạo hiểm đây!

Long cười và nhìn Lâm với vẻ mặt tin tưởng:

- Nếu là người khác thì Long không tin lắm nhưng đối với Lâm thì Long hoàn toàn tin vào khả năng của Lâm. Cứ từ từ rồi mọi việc sẽ yên ổn thôi.

Lâm gật đầu và nhìn công ty với vẻ mặt đầy hiếu kỳ. Long nhìn khuôn mặt tự tin của Lâm mà càng nung nóng tin tưởng. Lâm không tỏ ra nhút nhát khi nghe Long nói thế mà trái lại Lâm càng vững tin đối đầu với những thử thách phía trước. Đó là một bản lĩnh đàn ông mà hiếm có người nào có được.

Những ngày sau đó Long dẫn Lâm đi vòng quanh thành phố chơi. Long muốn Lâm nhanh chóng quen với thành phố và biết nhiều địa điểm phân phối để dễ dàng làm ăn hơn. Long khiêu vai Lâm:

- Ê! Lâm đến vũ trường lần nào chưa?

Lâm lắc đầu. Long cười hí hửng và tỏ ra rất buồn cười:

- Vào đó chơi vài lần há?

Lâm không từ chối. Lâm nghe nói vũ trường rất sôi động nhưng chưa đến lần nào. Còn Long tỏ ra hí hửng chứng tỏ nơi đó là nhà của Long rồi. Long còn chỉ tay về phía ngã ba bên phải nhà Long:

- Ở đó có một quán bar cũng hay lắm đó! Ở đó Lâm có thể ngồi uống nước và nghe nhạc trực tiếp của những ca sĩ đang được đào tạo đó! Họ hát cũng khá lắm!

Lâm gật đầu và tỏ ra không thích nhạc lắm. Long không nói nữa, có lần đi chơi chung ở mấy quán Karaoke Lâm không bao giờ hát lần nào. Lâm nói:

- Hát chẳng có hứng thú gì? Hát chẳng khác nào bắt buộc mấy ca sĩ hát lại, chán lắm!

Lâm hỏi Long:

- Nơi nào có shop giày dép lớn vậy Long? Mình muốn đến đó để thăm dò thị trường.

Long bèn dẫn Lâm đi. Long có hứng thú với những hành động của Lâm nên Lâm nói là đi liền. Nói là làm là một tác phong của Long mà.

Đến một cửa hàng bán giày da lớn. Bên ngoài cửa kính có nhiều hình ảnh quảng cáo rất bắt mắt và dễ thương. Lâm và Long bước vào với tư cách là khách hàng và nhận xét những mẫu mã đẹp. Có nhiều loại màu sắc và nhiều loại giày nhưng đa số là nhập từ nước ngoài nên giá rất đắt và có chất lượng cao. Lâm hỏi một cô gái:

- Theo chị thì màu nào đẹp nhất!

Cô gái nhìn Lâm với vẻ mặt e thẹn. Cô ta chỉ về phía đôi dép màu hồng:

- Em thích màu hồng nhất, bởi vì nó dễ thương!

Nói xong cô ta lấy đôi dép đó và mang vào với vẻ mặt khó chịu:

- Màu thì đẹp nhưng kiểu cọ quá nên không thích lắm.

Lâm nhìn Long cười ra và ghi chép lại những chi tiết nhỏ này. Lâm cũng thử một đôi giày vào và cảm thấy hợp với đôi chân mình. Đôi giày màu đen rất lịch sự và có tính cách. Lâm cầm nó lên và hỏi Long:

- Đôi giày này đẹp há Long!

Long gật đầu và cho ra ý kiến mình:

- Giày rất đẹp. Rất có tính cách của phái mạnh. Rất hợp với Lâm.

Lâm bèn chọn nó. Long thì thích một đôi giày có nhiều màu sắc trẻ trung dùng để đi picnic thì rất hợp. Long nói:

- Mình thích màu sáng hơn. Màu sáng làm cho người ta cảm thấy mình trẻ hơn nhiều. Và bọn thanh niên thành phố thường mua nó đấy! Cả bọn con gái bạn mình cũng thích mấy đôi giày này.

Nghe Long nói thế Lâm bèn ghi chép lại. Lâm nhớ lại một câu nói của một nhà kinh doanh nước ngoài “Con người có nhiều đòi hỏi. Nếu đáp ứng được đòi hỏi đó thì bạn sẽ làm một nhà kinh doanh tài ba”. Câu nói rất hay và dễ hiểu nên Lâm thích lắm. Lâm bèn kêu Long dẫn đi nhiều nơi khác để tìm hiểu. Mỗi một nơi Lâm đều mua một đôi giày. Long thấy thế cũng không tỏ ra ngạc nhiên vì Long hiểu rõ ý định của Lâm sẽ làm gì. Long nghĩ thầm:

- Những chuyện Lâm làm rất kì lạ. Mình chưa nghĩ tới chuyện này bao giờ. Mới theo cha làm mới mấy tháng nếu không có Lâm thì mình khó làm lắm! Và không biết nói với cha thế nào. Lâm tỏ ra siêng năng hơn cả mình mong đợi. Thanh you!

Lâm vẫn tập chung vào công việc mình làm. Lâm bắt đầu có hứng thú thật với công việc hiện tại. Lâm làm say mê và không chịu nghĩ ngợi gì. Long để ý thấy Lâm thức đến khuya có khi là không ngủ. Long thấy thế và ngăn cản:

- Lâm phải chú trọng sức khỏe chứ!

Lâm cười:

- Nếu say mê quá thì biết làm gì bây giờ. Mình đang có một kế hoạch, một kế hoạch táo bạo giống phong cách của vua mạo hiểm Long vậy!

Long nghe thế thấy thích lắm và không cản Lâm nữa. Lâm nhìn về phía thị trường đang chen đầy và âm thầm tàn sát lẫn nhau và cười. Long nhìn về mặt háo thắng giống mình bèn ủng hộ Lâm hết mình. Lâm cần một xấp giấy design và hình vẽ mẫu giày dép mới. Lâm đưa cho Long:

- Trước mắt thì thực hiện bản thiết kế này trước. Long hãy đưa cho phòng kế hoạch làm đi. Lâm còn một bản nữa nhưng đó là một bí mật khoảng nửa năm sau mới tung ra thị trường. Lâm tin rằng nếu bản đầu được nhiều người chấp nhận thì bản sau chắc chắn thành công hơn nữa.

Long nhìn Lâm đầy áp tự tin và lật từng trang ra xem thử. Long cũng sở với hình dạng dép đơn giản đến mức không chấp nhận được. Còn giày thì vẫn theo bản cũ nhưng có bớt đi những phần mà chỉ hợp với một lứa tuổi. Cần phải tạo ra cho thanh niên và trung niên đều có hứng thú khi mang chúng. Lâm nói:

- Những bản design này Lâm vẽ trong hai tuần qua, sau khi Long chỉ mình cách thiết kế thì mình bắt tay làm ngay. Long thấy thế nào?

Long thấy không thể chấp nhận được bèn nói:

- Long thấy mẫu giày thì đẹp hơn trước nhiều lắm nhưng dép thì hơn kì lạ. Để Long hỏi ý cha xem, có thể ông sẽ cho một ý kiến hay hơn.

Lãm cười về những ý kiến của Long. Nhưng theo Lãm nghĩ thì đây cũng là một thành công bước đầu. Long vịnh vai Lãm và cổ vũ tinh thần cho Lãm:

- Cố gắng như Lãm là quá nhiều rồi. Hãy chờ kết quả há!

Long cảm thấy sững sờ về bản thiết kế mẫu dép mới của Lãm. Mặc dù Long không đưa ra ý kiến khen nhưng Long hết sức kinh ngạc về tài của Lãm. Nhân lúc cha Long chưa đi Hà Nội, Long đưa cho cha mình xem bản thiết kế do Lãm vẽ. Ông vỗ đùi khen:

- Được! Rất mới lạ và trẻ trung lắm sao! Như thế là chúng ta có thêm những kiểu dép đặt trưng của công ty mình rồi. Con vẽ sao mà khéo thế!

Long lắc đầu và thưa:

- Không! Những mẫu đó do Lãm vẽ đó cha, cha thấy được không?

Ông đứng khựng người lại. Ông nhìn Lãm một hồi lâu rồi nói:

- Khi bác còn nhỏ như Lãm bây giờ rất thích tạo ra những cái mới lạ cho xã hội. Nhưng lực bất tòng tâm, bây giờ Lãm đã thay bác phác ra một ý tưởng thật mới. Tài giỏi lắm!

Lãm nghe những lời tâm sự của cha Long mà thích gì đâu. Cha Long nói tiếp:

- Với tình trạng này thì bác sẽ không đi Hà Nội nữa, dời lại tháng sau luôn. Chừng nào làm bản thiết kế này xong mới trở về Hà Nội theo dõi. Khá lắm ..

Cha Long tỏ ra rất quan tâm tới bản thiết kế của Lãm. Long cũng mừng rỡ và vỗ vai Lãm vài cái tỏ ra chúc mừng. Long nói:

- Chúng ta đi đến quán bar uống nước nhé! Nghe nói quán gần nhà mình có một ca sĩ mới hát hay lắm! Đi há!

Lãm không từ chối và đi ngay. Lãm không thích nghe nhạc nhưng lại muốn đi vì hứng thú của Long. Long đang vui thì không nên làm bạn phật lòng. Lãm bèn đi theo Long cho vui.

Ngồi vào bàn quen thuộc của Long. Một vị trí trong góc phòng kính đáo. Quán bar này Lãm vào lần đầu tiên nên cảm thấy không giống những quán nước quê mình và bên Cần Thơ. Nó được người chủ trang trí theo phong cách Trung Quốc, nó giống như một phòng trà bên Thượng Hải. Những người phục vụ thật nhiệt thành và rất lễ phép đối với khách. Đó là một yếu tố chính khiến khách mới như Lãm có cảm tình. Bỗng từ phía sau sân khấu cất lên một tiếng hát trong trẻo. Một tiếng hát rất trầm lắng, thể hiện một nỗi buồn thâm kín đến rơi lệ. Long khẽ tai nói nhỏ:

- Cô ta là một ca sĩ mới nổi ở quán này. Hát hay và xinh đẹp. Cô ta đang hát bài “Nàng tình tứ” một bài rất hay đó.

Lãm không nhìn và chỉ cặm cụi uống vài ngụm nước. Lãm không thích nghe ca nhạc vì ca nhạc không làm Lãm xao xuyến lúc này. Trong lòng Lãm đang dân trào lên một nỗi nhớ da diết, một hình ảnh quen thuộc. Một cái nhìn mà suốt đời Lãm không quên. Lãm liền úp mặt xuống bàn và không nói gì cả. Long nhìn thấy anh bạn tội nghiệp của mình đang nhớ tới Linh nên không quấy rầy làm gì. Anh chỉ khiêu nhẹ vai Lãm như muốn tỏ một sự an ủi. Lãm đứng phắt dậy và bỏ ra về. Lãm không muốn nghe những bài hát chứa biết bao sự gian dối. Lãm không muốn nghe thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Xa Xôi Đôi Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Nàng Tình Tứ

Thấm thoát cũng đã nửa năm trôi qua. Thời gian là một thứ mà con người ta chưa nắm giữ được. Chính vì vậy mà nó cứ trôi qua nhẹ nhàng và đều đặn. Thời gian còn là một kết quả của những việc làm hằng ngày mà ta mong đợi. Những việc mà ta hi vọng xảy ra thì thời gian chính là một đáp án không hơn không kém. Riêng những người có nỗi niềm u uất như Lãm thì thời gian chính là một khao khát cháy bỏng. Và Lãm chính là một trong số những người đó. Lãm muốn trở về quá khứ để thay đổi tất cả những gì đã cướp Linh đi. Cho đến bây giờ thì Lãm vẫn chưa thoát khỏi quá khứ đau lòng khi hay tin người đã không còn bên nhành hoa kỷ niệm.

Chỉ còn vài ngày nữa là tết rồi. Lãm cũng đã làm tốt công việc của mình và được cha Lãm khen rất nhiều. Những thiết kế mới đã được tung ra thị trường trong nước và trùng với dịp tết này. Những kiểu dép và giày Lãm thiết kế đã được nhiều người mua để mặc tết, như thế thì còn gì bằng. Tất cả đã diễn ra trước khi tết nên cha Long, Long và Lãm cực rất nhiều trong việc chuẩn bị những ý tưởng tiếp thị những mẫu dép và giày. Và cuối cùng họ cũng thành công. Một điều rất lạ xảy ra với cha Long là ông không ở Hà Nội vào những ngày cuối tết. Ông chỉ cùng Lãm nghiên cứu mà thôi. Xem ra cha Long đã mê công việc ở đây rồi. Có thể Lãm đã tạo cho ông một niềm vui mới về một công việc. Lãm không tỏ ra tự kiêu trước những lời khen của cha Long mà chỉ bảo là nhờ sự chỉ dạy của Long mà thôi. Long nghe nói thế cũng tỏ ra thích vì được cha khen vì có người bạn thật tốt. Long thích lắm.

Long và Lãm thường đi chơi chung với nhau để bổ sung những cái khuyết mà chính bản thân mình không đáp ứng đủ. Nhờ vậy mà tình bạn của họ rất

kháng khí. Nhờ vậy mà công việc làm ăn của Long phát triển cực nhanh. Long thường khen bạn mình:

- Nếu không có Lãm thì Long đã không thể cạnh tranh cùng những công ty khác rồi!

Lãm e dè và nói với vẻ mặt đầy cảm kích:

- Nếu không có gia đình Long thì Lãm đã không biết làm gì nữa! Cảm ơn Long vô cùng!

Họ chỉ nhường qua nhường lại và không chịu thua ai hết. Cuối cùng phải nhờ cha Long nói hộ. Ông chỉ cười và vịn vai con mình và Lãm nói:

- Cả hai đều thể hiện rất xuất sắc! Nếu lúc trước cha ngăn cấm con học ở Cần Thơ thì có lẽ hai con sẽ không quen biết nhau. Và nếu Lãm không tốt bụng hiểu con thì đời nào con chịu phục Lãm kia chứ.

Long và Lãm cười trước lời nói của người lớn tuổi:

- Tất cả thể hiện rất xuất sắc!

Một lời nói đầy đủ ý nghĩa khiến Long và Lãm lại cùng nhau luyện “Sơ Gan Thần Chương”. Một câu nói khiến cha Long phải thắc mắc:

- Cái gì là “Sơ Gan Thần Chương” vậy Long?

Cả hai cùng cười trả lời:

- Dạ, đi uống rượu đó ạ!

Cả hai cùng cười thật vui. Cha Long chỉ than trời vì thành ngữ kì cục của bọn trẻ. Ông nhìn theo Lãm và nể phục:

- Chắc chắn sau này tương lai của Lãm còn vươn xa nữa. Hi vọng hai đứa sẽ hỗ trợ nhau mà tiến thêm nhiều thành công mới.

Lãm thì thầm với bản thân mình:

- Còn vài ngày nữa là tết rồi. Chẳng biết Linh còn nhớ năm ngoài hai đứa đã ở đâu chơi không? Có thể Linh đã hạnh phúc bên người chồng giàu có. Có thể Linh đã hạnh phúc rất nhiều. Làm sao quên được cô ấy đây? Làm sao có thể quên được những ngày đi học, làm sao có thể quên nụ cười ngây thơ và duyên dáng .... Tất cả không thể nào quên được.

“ ....Ngày ơi! Ngày ơi!

Tình ơi! Tình ơi!

Anh làm em khóc

Cho anh băng quơ

Vì sao trang sách

Không cười không nói

Vì sao trang sách

Không ghi tình tôi. ....”

Những vần thơ trĩu nặng của tuổi học trò cất lên trong đầu Lãm. Lãm không sao quên được lối viết văn bay bướm của Linh và lời thơ êm dịu của một người bạn thi sĩ. Làm sao quên được đây. Lãm nhớ đến tiếng cười của Linh trên cánh đồng hoa bát ngát. Cả hai cùng rượt đuổi rất vui. Rồi ánh mắt long lanh của Linh nhìn Lãm trong hồ sen khi cả hai vô tình ngã và ướt lem khắp người. Lại có một tiếng nói cất lên: “Anh Lãm, sao này lỡ xa nhau anh Lãm sẽ buồn không?”.

- Buồn lắm!

- Vậy làm gì sẽ hết buồn bây giờ?

- Cứ nhìn về tương lai... nơi đó chính là nơi ta hò hẹn...

Lãm khiêu vai Long đang ngã gục bên cạnh. Bây giờ Lãm đã uống hay hơn Long rồi. Lãm hỏi:

- Long! Ở thành phố nơi nào có nhiều hoa vậy? Lãm muốn đến đó mua hoa về nhà trưng được không?

Long thều thào với ngà ngà men rượu bia:

- Không cần đâu ... có chị Năm đi mua hoa rồi. .. cứ ngủ đi! Một quá xá!

Long thì thầm:

- Hồng biết! Nghe nói ở chợ Bến Thành nhiều hoa nhất! Nhưng lúc Long chạy ngang chợ lớn cũng có hoa nữa .... Cứ thấy hoa thì nhào dõ. ...

Lâm im lặng một lúc rồi ngã lưng xuống nằm bên cạnh Long. Lâm nhìn lên bầu trời rõ hơn. Bầu trời có nhiều chòm sao loé sáng. Những vì sao mà Lâm và Linh cho là những hi vọng con người đặt vào chúng. Như thế thì trên cõi đời này có biết bao hi vọng. Làm sao có thể nhìn thấy hi vọng của Linh trên bầu trời. Lâm chỉ tưởng tượng ra một chòm sao mang hình dáng Linh mà lòng đau vô cùng.

Lúc này ở một góc nào đó trong thành phố. Linh đang đứng trên một sân thượng cao vút và nhìn lên bầu trời. Về mặt cô như không còn muốn sống trên đời nữa. Linh mang một nỗi ám ức mà chẳng thể nói được cùng ai. Linh chỉ nhờ một ngôi sao sáng nhất mà nguyện cầu. Bỗng Linh với tay về trước rồi khẽ mỉm cười. Linh thì thầm:

- Hoa sen sao mà thơm quá há anh Lâm?

Linh khựng lại rồi ôm mặt khóc. Linh bây giờ đã là một người vợ trẻ tuổi của một giám đốc công ty đĩa nhạc khá nổi tiếng. Và người đã cố tình hãm hại Linh chính là thầy Nhân, một con người kì lạ đã bóp nát một trái tim của bọn trẻ học trò mình. Thầy Nhân giờ có quyền thế và là người nắm giữ toàn bộ quyền lợi công ty đĩa nhạc. Chính vì nhờ Linh mà thầy đã có vị trí cao nhất. Có khi là điều khiển được chủ của mình. Bởi vì người chủ chỉ là một ông lão có lắm tiền và có lòng thương người. Nhờ thầy Nhân mà ông ta có một cô vợ trẻ đẹp là Linh, chỉ là một cô gái vừa tốt nghiệp đại học. Ông chủ tỏ ra thích Linh lắm. Ông ta cho Linh mọi thứ mà Linh muốn, nhưng những điều mong muốn của Linh ông ta không thể nào chấp nhận. Ông ta chỉ trao cho Linh những thứ sờ được là vật chất mà người bình thường ham muốn và thêm khát. Linh lại không nói, Linh ao ước mình sẽ sớm lìa khỏi cõi đời này để không còn nỗi nhớ day dứt. Nhưng lại không được vì nếu chết rồi cha mẹ lại bị đem ra hành hạ bằng những món nợ đáng cả một gia tài lớn. Linh lắc đầu và lặng thinh. Linh muốn đi chợ hoa để tạo một niềm vui cho mình. Linh hi vọng hoa của năm này sẽ đẹp hơn hoa năm ngoái. Phải đẹp hơn để hình ảnh một chàng trai không còn sống trong lòng Linh nữa. khi đó thì Linh không còn gì để mang theo, khi đó là hết mọi chuyện.

Sáng ngày hai mươi chín tết. Lâm, Long, người yêu Long và cả bé Thảo cùng đi chợ tết để mua đồ. Họ đi vào buổi sớm để có dịp nhìn ngắm nhiều loại hoa mà người ta bày bán. Và lại buổi sáng hoa sẽ đẹp hơn buổi chiều nhiều. Buổi sáng sương nhiều nên hoa còn tươi trong nên sức sống là mạnh nhất. Cô bé níu tay Lâm đi chơi vòng vòng mấy shop đồ chơi mà không chú ý những thứ mà Lâm cần. Thấy vậy Long cùng người yêu mình dẫn cô đi để cho một mình Lâm thưởng thức hương thơm dịu của hoa. Nhiều người trong khu vực chợ chỉ chú trọng đến vẻ đẹp bề ngoài mà không cảm nhận cái đẹp bên trong của nó. Họ chỉ thích những loại có màu sắc cầu kì mà bất kể hoa thơm như thế nào. Lâm cảm những chậu hoa vạn thọ lên và ngửi thử, vẫn là một mùi hương ngày nào ở quê nhà. Nhưng mùi hương của nó thơm hơn một chút. Có thể do người chủ có kinh nghiệm trồng hoa lâu năm nên mới tạo được một mùi thơm như thế.

Mọi người chen lấn nhau để mua hoa và đồ dùng tết. Bất ngờ có người nắm tay Lâm đi mà không nói gì cả. Một mùi hương tỏ ra có vẻ như Lâm đã ngửi qua rồi nhưng nhất thời nhớ không nổi. Tiếng nói của một cô gái cất lên:

- Chị mau đi đi, nếu không người ta mua hết chậu hoa nguyệt quế bây giờ. Hoa đó có mùi thơm rất dịu ...

Chẳng có người nào trả lời. Lâm nhìn cô gái kì lạ mà không nói gì. Để xem cô gái này dẫn Lâm đi đến đâu. Cô ta bỗng ngoái lại xem mới hay mình nhầm. Lúc này Lâm mới nhìn kỹ cô gái hơi xón xác một tí. Một cô gái thật sự đẹp với một nụ cười khi quay đầu nhìn người thân. Cô ta nhìn Lâm hết hồn, nhưng vẫn không chịu buông tay ra. Lâm cố tình hỏi:

- Bộ quen hả?

Lúc này cô mới buông tay Lâm ra. Có thể cô gái này đã nhận ra mình nắm tay nhầm một anh chàng điển trai nên mới thẫn thờ một lúc. Lâm không nói gì bèn đi sang những gian hàng bán hoa tiếp theo. Lâm hi vọng sẽ tìm được một loại hoa vừa ý. Trong đầu Lâm chỉ cần thưởng thức hoa là được chứ không cần phân biệt hoa nữa. Chỉ cần loại hoa có khả năng làm con người ta cảm giác hương thơm của nó là được. Lâm lại ngửi thấy một mùi hương vạn thọ, một mùi hương thật sự mang đến một kỷ niệm không nguôi trong lòng. Đột nhiên Lâm thẫn thờ vì có một cảm giác thân quen gần bên. Lâm nhìn xung quanh mình để tìm cảm giác quen thuộc đó. Ở đằng xa, xen kẽ những đám đông. Lâm nhìn thấy một cô gái có mái tóc dài óng mượt. Dáng cô gái đi ngang làm Lâm không tài nào chớp mắt. Lâm hét lên:

- Linh! Linh ơi. Lâm ở đây nè.

Lâm vừa gọi vừa chạy chen những con người cản đường Lâm. Lâm chạy mãi để đuổi cho kịp một người con gái thân quen biết chừng nào. Nhưng người con gái đó không muốn gặp lại Lâm thì làm sao Lâm bắt kịp được. Lâm vô vọng khụy xuống bên đường nức cho con người tò mò nhìn Lâm bằng một con mắt kì lạ. Có người nói Lâm là một chàng trai tội nghiệp bị người yêu bỏ rơi. Có người thì đứng nhìn Lâm và không nói gì. Họ suy đoán về chuyện của anh chàng điển trai đang ngồi dưới đất. Ở gần nơi Lâm, Linh đứng nép trong đám đông và muốn chạy lại gần Lâm tỏ bày nỗi niềm. Nhưng đã không còn kịp nữa, Linh không muốn gây cho Lâm bất cứ sự tổn thương nào hết. Linh cố tình không muốn gặp Lâm. Hi vọng bên mình chỉ là những nỗi nhớ có níu kéo mà thôi.

Lâm lần mò trở về nhà và muốn say đi một lần nữa. Lâm không nhìn nhận vài ly bia có thể làm quên được Linh nhưng ở một góc nào đó nó làm Lâm quên cô ấy một khoảng thời gian ngắn. Một khoảng thời gian đủ cho Lâm lấy lại bình tĩnh. Lúc này trong đầu Lâm bắt đầu dấy ra những lời hát ảm áp, những hơi thở dịu dàng của người ca sĩ cất lên. Lời bài hát thật sự mang đến cho Lâm một nỗi nhớ da diết, đó chính là một thứ tình cảm giống hệt tâm trạng Lâm bây giờ:

“Bầu trời xanh miên man, có bầy chim bay qua, bay về để lại một trái tim. Người yêu tôi ra đi để lại đây câu ca, câu ca buồn và còn nỗi nhớ em. Lâm sao quên đây khi người yêu tôi xinh đẹp tựa ánh sao. Và hằng đêm lang thang, xem trời cao lấp lánh. Vì sao em đánh mất đi tình tôi.

Buồn thiu trong ánh mắt nghe lòng chất ngất, nhớ em cho lòng thêm rã rời. Tình yêu ta lấp lánh sáng chói. Sao giờ đây chỉ còn lại bóng tối trong lòng.

Một năm sau qua nhanh, có người yêu quanh đây trong đời tình mình còn mãi không? Rồi khi tôi ra đi, đi tìm em nơi nơi luôn mong chờ tình mình còn mãi thôi. Hình nhân cô liêu mang tình yêu xưa muôn phần đầy nhớ nhung. Một ngày không em, trong lòng tôi thiếu vắng. Nàng tình tú hãy cho một niềm vui...”. Lời người ca sĩ đang từ từ đi vào nỗi lòng của Lâm. Lâm không thích nghe người ta hát vì hát không làm Lâm vui được. Vậy mà khi Lâm buồn và rơi vào tình trạng bi đát này thì Lâm đã thật sự hiểu được. Món ăn tinh thần khi không còn ai chia sẻ thì nhạc chính là một thứ vô cùng quan trọng. Nước mắt Lâm rơi từng giọt mà không biết tại sao lại khóc. “Một năm sau qua nhanh...” Lâm lặp lại lời bài hát mà cô gái đang tâm sự với khách bằng một nỗi lòng của mình. Lâm đứng phát dậy và đi lại gần cô ca sĩ đang hát. Một cô ca sĩ ăn mặc không nổi lắm nhưng lại đẹp đến lạ thường. Lâm tiến lại gần và nói nhỏ nhẹ:

- Xin cảm ơn bài hát cô vừa trình bày, nó hay lắm!

Đó là lời nhận xét đầu tiên về âm nhạc của Lâm. Một lời nói chân tình xuất phát từ nội tâm khi đã hiểu một bài hát. Nói xong Lâm bèn ra về và tỏ ra tỉnh táo hơn. Trong lòng Lâm đã ổn định trở lại. Cô ca sĩ mỉm cười khi có một người khách khen mình hát như thế. Cô ca sĩ vội níu tay Lâm lại:

- Không nhớ em là ai à?

Lâm không nói gì ngoài trơ người nhìn một cô gái xinh đẹp trước mặt. Cô ca sĩ nói:

- Em tên Ngọc Yến, nhớ em nha. Một cô gái xốn xác ngoài chợ hời sáng, nhớ ra không?

Lâm mỉm cười và không nói gì. Lâm nhìn ca sĩ trẻ này và ngỡ người trông giấy lát. Lâm thờ thề:

- Em hát rất hay! Chỉ có thể thôi. Lâm không nhớ gì cả!

Cô ca sĩ vội tỏ ra mừng rỡ khi biết tên người khách này:

- Vậy anh tên là Lâm à! Tên đẹp nha, rảnh thì đến quán nước này nghe em hát há!

Lâm gật đầu và bỏ ra về. Mọi người tỏ ra rất quan tâm ca sĩ Ngọc Yến. Bởi vì cô rất duyên dáng lại hát hay và xinh đẹp nên có rất nhiều người theo cô. Những người xung quanh nhìn thấy cử chỉ của Lâm bèn tỏ ra không cam lòng. Họ chà rằng Lâm khinh thường thần tượng của mình bèn đứng ra chặn đường. Họ nắm lấy cổ áo Lâm và hăm dọa:

- Thằng nhóc này ngon quá! Thấy người đẹp mà tỏ ra không tham muốn à. Có phải khinh thường cô ta không?

Yến thấy thế vội can ngăn. Nhưng họ đẩy Yến với dáng vẻ tức giận. Lâm bèn từ tốn trả lời:

- Máy anh ở đây không thấy mình có vấn đề sao? Ngưỡng mộ một người bất buột phải nói ra sao? Bản thân tôi chẳng còn lòng dạ nào mà tỏ ra quý một người nào khác đặc biệt là phái nữ...

Lâm ngậm ngùi:

- Bản thân tôi đã không giữ gìn được một người bạn, một cô gái vốn là thanh mai trúc mã với tôi... Làm sao tôi có thể nhìn nhận sự đòi bằng con mắt mình nữa...

Hắn ta bèn buông Lâm ra và cười nhạo:

- Vậy cuối cùng mày có ngưỡng mộ cô ca sĩ này không? Nếu nói không có thì mày biết tay với bọn tao.

Nghe nói thế Lâm không tỏ ra sợ hãi điều gì. Lâm đành nói ra cảm nghĩ của mình:

- Đối với tôi. Tôi không còn biết ngưỡng mộ ai nữa. Hiện tại tôi chỉ ngưỡng mộ một người. Đó là anh chàng Cao Long, là bạn thân của tôi. Gia đình Long đối xử với tôi thật tốt nên tôi rất cảm kích và ngưỡng mộ. Còn những cái khác thì tôi không quan tâm đâu.

Lúc này Yến xua tay cho những người có mặt ở đó tránh ra để Lâm trở về. Về mặc cô ca sĩ không tức giận vì lời nói của Lâm. Cô chỉ mỉm cười và quay đầu vào trong. Lâm cũng quay về nhà và để chuẩn bị cho nhiều điều sắp diễn ra khi tết.

Cho đến bây giờ thì Lâm mới thật sự cảm nhận được niềm hạnh phúc của một mái gia đình. Lâm đã nhiều năm không có mái gia đình đông đủ mà bây giờ đã có. Gia đình Long đối với Lâm như một thành viên mới nên rất quan tâm và thăm hỏi thường xuyên. Họ rất quý đức tính hiền lành và nhân nhượng của Lâm vì thế mà Long và Lâm mới hoà thuận như giờ. Lâm hứa với bản thân sẽ giúp Long thành công hơn bây giờ. Lâm sẽ không vì thành công trước mắt mà dừng lại ở đó. Lâm quyết làm thật giỏi để chứng minh một điều mà bản thân Lâm đã đau khổ rất nhiều. Lâm muốn nói cho cha mẹ Linh biết đừng xem thường những cái trước mắt vì thời gian rất dài. Nó có thể thay đổi nhiều thứ mà ta không tài nào đoán được. Lâm thở dài một hơi để trút đi những nỗi buồn phiền trong lòng và nhìn anh chàng Long với vẻ mặt tươi rói:

- Long dự định chừng nào cùng cô ấy đây nhì? Nhanh chân lên nếu không thì nguy hiểm đấy!

Long tỏ ra kiêu ngạo:

- Đã vào tay ta rồi thì khó thoát ra lắm em ơi!

Người yêu đứng bên cạnh nhéo Long:

- Ai nói thế! Nếu không giữ gìn cẩn thận thì coi chừng khóc đó nhe em!

Long quàng tay qua cổ cô ta và đi ra ngoài tâm sự. Xem về họ rất hạnh phúc với nhau. Lúc này bé Thảo đứng bên chân Lâm và khiêu khiêu:

- Anh Lâm có lì xì em gì không? Anh Long đã cho em một chiếc tàu điện đẹp lắm. Anh đỡ lắm à.

Lâm vò đầu nó và cười:

- Ai ở không lì xì cho bé Thảo. Anh Lâm để tiền ăn quà không cho bé đâu!

Bé Thảo nghe nói thế bèn khóc chạy về phía mẹ Long và làm nũng. Lâm cười và móc ra một chiếc xe điện nhỏ:

- Nè khóc là lép tuổi đó! Có xe lửa rồi có thêm một chiếc điện nữa là ngon rồi nhe. Công chúa nhỏ.

Nó cười và lau nước mắt. Mọi người xung quanh nhìn nó và cười chọc quê nó. Nó đứng chóng nạnh:

- Không chơi với người lớn nữa! Thích ăn hiếp con nít!

Nói rồi nó chạy về phòng để mở đồ chơi ra chơi. Lâm nhìn hai bác trai và bác gái rồi từ từ lại gần mừng tuổi:

- Mừng tuổi hai bác năm mới. Chúc hai bác sức khỏe dồi dào và sống lâu trăm tuổi.

Đó là những lời mà đã từ lâu Lâm chưa có dịp mừng tuổi người lớn. Cha mẹ Long nghe xong rất vui và rút bao đỏ cho Lâm. Cha Long nói:

- Chúc cho con tìm được người yêu nhé. Cảm ơn vì những gì đã làm cho gia đình bác.

Lâm không nói gì mà nhìn hai bác đã lớn tuổi mà vẫn còn trẻ trung chừng ba mươi tuổi. Hai bác thật hiền lành hơn những gì mà Lâm tưởng tượng. Lâm hạnh phúc vô cùng. Mẹ Linh từ tốn nói:

- Bác có một đứa cháu gái ở Hà Nội, nếu không chê thì bác giới thiệu cho ... lớn rồi đừng nên nghĩ về chuyện quá khứ nữa.

Lâm xua tay và lắc cổ:

- Không cần đâu bác ơi. Mọi chuyện rồi cũng sẽ đến. Và lại còn trẻ mà, nghĩ sớm chẳng qua là muốn vào tù sớm mà thôi. Đừng không thưa bác trai?

Cha Long cười vì lời nói của Lâm. Cha long bèn đưa ra ý mình:

- Khi còn nhỏ. Cha bác ép quá nên bác mới chấp nhận thôi. Bác nghĩ “Cưới vợ sớm thì chẳng khác nào tự giam lỏng mình” nên không đồng ý. Nhưng rồi bác nghĩ khác. Đúng là khi có vợ thì sẽ bị hạn chế về mặt ấy... nhưng lại được sự hạnh phúc của một mái gia đình thực thụ.

Lâm nghe cha Long nói xong bèn nhớ lại những ngày hẹn ước. Khi đó Lâm không hề có ý nào là bị giam lỏng. Lâm chỉ hi vọng được hạnh phúc cùng Linh mà thôi. Lâm cười khi nhớ lại những chuyện đã qua. Cha Long nói:

- Ngày mai bác phải về Hà Nội để thăm một số bà con. Con hãy tìm ai đó mà vui chơi dịp tết. Một năm chỉ có một lần... cứ thả hồn mình mà bay đi.

Bác gái khiêu chồng mình vì những lời nói đầy văn chương, bác gái nói:

- Ông già rồi mà còn ham văn chương nữa à!

Lâm nhìn hai vợ chồng hạnh phúc với nhau mà ngưỡng mộ. Hiếm có người nào có tính tình giống hai bác ấy. Những con người tốt bụng thường có kết quả tốt. Phải chăng những việc Lâm làm trước đây là không tốt để rồi phải mất đi những người mà Lâm hằng yêu quý và kính trọng. Lâm nhìn ra ngoài đường. Con đường ngày tết lúc này sao mà yên lắng thế. Phải chăng hầu hết họ về quê cả sao. Vậy ai mới có xuất thân là người ở nơi này, nơi đô thị với lối sống giàu có.

Lâm lang thang ra ngoài đường và tìm đến quán bar để nghe Ngọc Yến hát. Ngày tết chẳng biết cô ta còn có ở đó không. Lâm lê bước mình đi chậm chậm để suy nghĩ. Lâm muốn suy nghĩ về mục tiêu phía trước. Lâm bèn quay đầu trở về nhà và không muốn đến làm phiền Yến nữa. Lâm ngược mặt lên thì thấy Ngọc Yến cũng đang đứng trước mặt mình. Về mặt Yến cũng ngạc nhiên khi thấy Lâm đi một mình. Cô nói:

- Tết mà chẳng vui gì? Cứ đi hoài mỗi chân quá.

Lâm thấy thế bèn hỏi:

- Bộ Ngọc Yến không có hẹn với ai cả à! Không chúc tết ông bà à. Không về quê sao?

Yến ngạc nhiên khi Lâm hỏi nhiều câu ngớ ngẩn. Yến nói:

- Quê yến ở đây chứ ở đâu mà về. Còn chuyện chúc tết thì khỏi nhắc làm gì, chán chết! Cả gia đình chỉ còn có ông nội thôi. Mà ông thì... chỉ thích cái đẹp. Ông nội mới cưới một cô gái trẻ đẹp ở đâu đó. Chán quá nên mới lang thang vậy nè.

Lâm ngạc nhiên:

- Ông nội bao nhiêu tuổi mà còn cưới vợ thế!

Yến lắc đầu:

- Mới sáu mươi mấy gần bảy chục rồi. Nhưng tính tình thì phong lưu lắm! Thôi đừng nhắc ông nội Yến nữa. Bộ Lâm định tìm Yến hả?

Lâm gật đầu khiến khuôn mặt Yến tươi vui lên. Yến nói:

- Tết định rủ anh đi chơi nhưng lại không dám vào nhà....

Lâm nhìn Yến rồi tỏ ra vô tình:

- Với tình trạng này thì Lâm gặp rắc rối rồi. Có muốn đi chơi xa không?

Yến hỏi:

- Bộ ở đâu mà xa!

Lâm bèn nói:

- Về quê lắm. Ở Trà Vinh, một tỉnh còn nhiều người rất nghèo.

Nghe Lâm nói thế Yến tỏ ra vui vẻ chấp nhận. Cô cứ cầm đuôi tóc của mình ngoe ngoáy trông thật đáng yêu. Dường như Yến muốn cho thấy mình rất quan tâm Lâm nên cứ đeo sát. Lâm nói:

- Sau khi đi về quên mình xong. Mình sẽ đi tiếp Đà Lạt hả! Lâm chưa đi đó lần nào.

Yến cười:

- Còn em thì đi đến đó nhiều lần rồi. Hiện tại lúc này ở Đà Lạt hoa rất nhiều. Còn nhiều hơn cả mình thấy trên tivi nữa.

Hai người vừa nói vừa đi. Yến hỏi Lâm:

- Mình đi bằng gì hả anh Lâm?

Lâm lắc đầu không biết. Lâm nói:

- Theo Yến thì nên đi bằng gì thì vui hơn!

Yến ngẫm nghĩ:

- À! Nếu đi xe gắn máy thì mệt chết. Nếu đi xe bốn chỗ thì chán phèo. Thôi thì mình đến xe cang đón xe đi. Yến đã đi một lần về Trà Vinh rồi. Nhưng vẫn còn thấy thích thích!

Lâm nghe nói thế rất hợp lý và thích lắm. Thế là Lâm dẫn Yến ra ngoài xe cang. Lâm chợt nhớ ra một chuyện bèn hỏi:

- Bộ Yến không ở lại hát hả? Yến không sợ bị la sao!

Yến cười:

- Ai mà dám la Yến. Họ phải nghe Yến mới phải! Quán bar đó là ông nội mua tặng Yến lúc sinh nhật hai mươi vài tháng trước. Lâm thích không? Nếu thích thì tặng Lâm chơi.

Nghe điệu bộ của Yến Lâm đoán ngay Yến là một cô tiểu thư rồi. Vậy mà lúc đầu Lâm cho rằng Yến là một cô ca sĩ của quán chứ. Lâm lắc đầu chịu thua Yến. Thấy vậy Yến mới hỏi:

- Sao anh Lâm lắc đầu vậy! Bộ không muốn đi chơi tiếp hả? Đi đi nhé! Nếu không tết này sẽ buồn lắm!

Nghe lời nói dịu dàng và nũng nịu như một cô bé Lâm không thể nào từ chối. Lâm bèn xin phép cha mẹ Long đi về quê chơi. Họ càng mừng hơn khi thấy bên cạnh Lâm còn có một cô gái dễ thương đi cùng. Long nhìn người bạn mình và thở thè chọc quê:

- Anh bạn Lâm này có tài kinh doanh mà cũng có tài tán gái nữa. Chưa gì đã cua được một cô ca sĩ rồi. Hay thật!

Nghe anh bạn Long nói thế. Ngọc Yến không tỏ ra giận mà càng thích hơn. Mặc dù Lâm có thái độ không thân thiện với Yến nhưng cách mà Lâm thể hiện khi nhớ về một người bạn khiến Yến cảm phục. Đó là kí do mà Yến có cảm tình với Lâm. Lâm không hay biết gì cứ tưởng cô ca sĩ này thích quây nên đi cùng mình. Lâm nhìn khuôn mặt hí hửng của Yến mà tức cười. Yến rất ngộ và rất đáng yêu. Lúc thì tóc thả xuống thành một cô ca sĩ có bản lĩnh. Lúc thì cột tóc lại thành một cô bé đáng yêu. Bỗng tai Yến đeo lúc thì ngôi sao màu xanh lúc thì màu vàng. Thể hiện một cá tính nhí nhảnh và trẻ con. Bé Thảo nghe nói về chuyến đi của anh Lâm bèn xin theo. Lâm không muốn cho bé Thảo đi cùng vì sợ sẽ gặp rắc rối khi có chuyện xảy ra. Có khi là rất nguy hiểm. Cha và mẹ Long cũng giữ nó lại để cùng về Hà Nội, vì có bé Thảo đi cùng họ sẽ vui hơn. Lâm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng trước khi chia tay với Lâm nó thỏ thẻ:

- Tha cho anh một lần đó! Không được ăn hiếp bà chị xinh đẹp đó nhe anh Lâm!

Lâm và Yến cùng cười tươi khi nghe bé Thảo nói thế. Yến hỏi Lâm:

- Bé Thảo là em của Lâm hả? Dễ thương quá à!

Lâm lắc đầu và cho Yến biết câu chuyện tình cờ của Lâm. Nghe Lâm kể xong thì Yến tỏ ra vô cùng ngạc nhiên. Yến bèn nảy ra một ý nghĩ và nói:

- Chiều nay sáu giờ hẹn gặp ở bến xe miền tây nhé! Giờ này Yến phải về nhà trước. Yến phải chuẩn bị một số việc.

Lâm nghe nói thế cũng đồng ý vì Lâm cũng cần làm một số việc trước khi về quê nhà. Dù cha mẹ không còn nhưng Lâm cần phải mua những thứ mà cha mẹ thích để dâng cho cha mẹ. Có khi còn gặp lại những người thân của mình mà lâu rồi không gặp lại.

Chiều đến, Lâm mang một vali nhỏ chứa đủ đồ cho vài ngày đi đường đến bến xe. Lúc này đèn đường bắt đầu sáng lên. Những người xa xứ đầu đó chen lẫn về quê nhà. Tất cả đều nhón nhào cả lên. Họ về quê nhà trở với nhiều lí do khác nhau, người vì công việc, người vì gia đình và đặc biệt là đi chơi như Lâm và Yến. Lâm nhìn đảo mắt để tìm Yến. Lâm ngồi vào băng ghế chờ đợi, bỗng có bàn tay bịt mắt Lâm lại:

- Đó Lâm ai đang ở sau lưng?

Lâm cười và quay về sau. Bất ngờ một mùi hương toả ra khiến Lâm phải khựng lại. Một mùi hương mà Lâm đã từng ngửi qua rồi. Yến cười:

- Quen không vậy? Lần trước chính Lâm đã dựa vào người Yến phải không?

Lâm sững sờ nhìn cô nàng ca sĩ xinh đẹp đến mơ màng. Lâm không nhận ra người đối diện Lâm là ai nữa. Lâm chỉ mở to mắt nhìn mà không chú ý gì khác. Yến nói:

- Bộ anh Lâm không muốn đi về quê nữa hả?

Lâm tỉnh dậy và ra giọng:

- Đi! Sao đến trễ thế!

Yến cười híp mắt:

- Con gái là thế đó!

Lâm cười và đứng dậy. Lâm không ngờ Yến trang điểm lại thật sự xinh đẹp và rất dễ thương. Lâm tự tán mình một cái rồi nhủ với bản thân:

- Không nên nghĩ về chuyện quá khứ nữa!

Hai người bèn lên xe và tìm cho mình một chỗ ngồi thích hợp. Yến giao trước:

- Không được dựa nữa nghe!

Nói xong Yến liền dựa vào vai Lâm và làm bộ nhắm mắt. Lâm không biết làm sao đành cho nàng mượn tạm vai một lúc, sau đó đến mình. Cả hai như không quan tâm những người xung quanh, bởi vì họ chỉ toàn là bàn tán về những việc trên trời. Có khi là chuyện gia đình của họ mà chuyện đó thì không nên tò mò làm gì. Lâm nhìn lên phía trước và không nói gì cả. Lâm tập trung chờ đợi một lúc nào đó ở quê nhà. Lâm hi vọng ở đó không còn chuyện gì gây cho Lâm thêm đau lòng nữa. Lâm nhắm mắt lại. Bên người Lâm thoát lên một mùi hương dễ chịu từ người Yến. Một cô gái kì lạ và mang đến cho Lâm nhiều bất ngờ thú vị.

Lâm đang mơ màng thì Yến kiều vai Lâm:

- Ngủ chưa Lâm? Trò chuyện được không? Yến hết buồn ngủ rồi.

Lâm nhìn qua Yến và thều thào:

- Đang ngủ, đừng có chọc! Ngủ tiếp!

Yến mua một chai nước suối rồi đổ nước vào khăn tay của mình. Cô lau mặt Lãm khiến Lãm phải thức dậy. Lãm phản nản:

- Trời ạ! Quá quậy!

Lãm nói xong thì tỉnh luôn. Lãm nhìn Yến với bộ mặt quạo:

- Ghét người nào phá!

Giọng nói của Lãm khiến Yến ôm bụng cười. Yến làm bộ chống tay lên cằm mình và nói:

- Anh Lãm giận đẹp trai quá ta oi!

Lãm nhướn mắt mình lên tỏ vẻ kiêu ngạo cho Yến coi. Cả hai lại cười ầm cả lên làm những người khác phản nản. Yến thủ thỉ:

- Để em hát ru mọi người ngủ lại há!

Nói dứt lời không để cho Lãm ngăn cản. Yến bèn hát bài “Hoa cứ nhà nàng” bằng chất giọng trong trẻo của mình. Tiếng hát du dương rất phù hợp với tâm trạng mọi người hiện tại trên xe. Họ không phản nản mà để Yến hát tiếp. Yến cứ hát say sưa và theo từng lời hát trữ tình bay bổng. Mọi người đều vỗ tay khen cô gái hát hay hơn cả ca sĩ chuyên nghiệp. Yến le lưỡi nhìn Lãm và nói:

- Dạ! Hát không hay bằng anh Lãm ngồi bên cạnh đâu ạ!

Mọi người nghe Yến nói thế bèn vỗ tay ủng hộ anh chàng góp vui. Lãm vô đầu không biết trả lời sao đành từ chối. Bởi vì Lãm không thuộc bài nào hết. Và lại Lãm không có hứng thú với âm nhạc nên chịu thua. Mọi người nghe thế bèn nói:

- Thôi không ép anh chàng nhút nhát đó nữa! Mời cô bạn gái hát thay đi..

Mọi người bèn vỗ tay ầm ĩ cả chiếc xe và mời Ngọc Yến hát. Yến nhìn mặt Lãm buồn và từ chối. Lãm tỏ ra như bị xúc phạm. Yến khiêu vai Lãm:

- Bộ giận hả?

Lãm không nói gì. Sau một lúc Lãm mới cầm tay Yến và thỏ thẻ:

- Yến! Khi nào có dịp nhớ dạy Lãm hát nha. Thì ra hát cũng khiến nhiều người vui quá! Có thể đó là một thiếu sót của Lãm.

Nghe những lời nói của Lãm. Yến tỏ ra mừng rỡ và kinh ngạc khi Lãm nhờ Yến làm một chuyện dễ dàng đến thế. Yến cầm chặt tay Lãm và nói:

- Được thôi. Khi đó em sẽ hành hạ anh Lãm tha hồ. Cho chưa tạt thấy ghét!

Lãm cười hạnh phúc. Lãm chỉ về phía trước:

- Còn khoảng vài chục cây số là đến bến xe Trà Vinh rồi. Mình sẽ đi xe ôm đến nhà Lãm rồi sau đó tính chuyện đi chơi há! Khi đó Lãm sẽ kể câu chuyện quá khứ cho Yến nghe nha.

Yến gật đầu và chờ đợi. Yến cười mãi từ khi quen với Lãm. Lãm như có một phép lạ khiến những người bên mình đều hạnh phúc khi gần bên. Yến nói:

- Yến đã từ lâu rồi không được vui như những ngày biết Lãm. Lãm như có một cái gì đó khiến người đi cùng cảm thấy hạnh phúc.

Lời nói của Yến vừa nói ra thì mặt Lãm lại buồn. Lãm úp mặt mình xuống rồi thì thầm:

- Vậy mà người thân quen nhất cuối cùng lại phải chịu đau khổ. Hạnh phúc rồi đau khổ, vậy hạnh phúc để làm gì?

Yến không biết nói làm sao chỉ đành nhìn Lãm buồn khi nhớ lại những kỷ niệm cũ. Yến lại nhìn thấy hình ảnh một anh chàng buồn tui khụy xuống đất lúc ở chợ hoa. Đó là một ấn tượng khó quên trong đầu Yến. Hình ảnh một anh chàng si tình đang nhớ lại chuyện cũ.

Chuyến xe dừng lại. Lãm cùng Yến bước xuống nhưng lúc này trời còn tối và còn lâu nữa mới sáng. Lãm bèn dẫn Yến lại băng ghế mà lúc trước ngủ qua. Lãm nói:

- Mình ngủ một chút rồi sáng mới lên đường há!

Yến gật đầu trông rất dễ thương. Hai người bèn tựa vào nhau và nghỉ ngơi. Yến thì thầm:

- Lãm sẽ dẫn Yến đi đến những nơi vui nhất Trà Vinh nhé! Lần trước không ghé đâu hết. Chỉ ghé chợ Trà Vinh nên không cảm thấy vui gì.

Lãm khẽ gật đầu. Lãm từ từ nhắm mắt lại. Lãm liếc sang Yến thì cô ta đã ngủ. Lãm ngồi yên để không đánh thức cô gái cùng đi chơi với Lãm. Lãm nhìn ra ngoài bầu trời và lặng thinh. Lúc này mọi vật trở nên yên tĩnh đến bất ngờ.

Trong khi đó, tại Công Ty Địa Nhạc Spring, trên văn phòng lầu hai. Một bóng đen nhìn ra cửa sổ rồi khẽ cười. Khuôn mặt không nhìn rõ nhưng một cái cười nham hiểm đã cất lên trong màn đêm đỏ. Trong văn phòng tối đen không một chút ánh sáng. Dường như hắn muốn bóng tối bao trùm toàn bộ công ty nên hắn mới tỏ ra đắc ý như thế. Hắn thì thầm:

- Cô tiểu thư hồng hách rồi sẽ về đâu ha ha... Tất cả là của ta...

Từ ngoài cửa bước vào hai gã thanh niên trong rất ngầu. Họ nhìn bóng đen với vẻ kính trọng vì người này có quyền thế. Một trong hai gã thưa:

- Chúng nào mới hành động ông chủ!

Ông chủ tỏ ra chậm rãi:

- Cứ từ từ rồi sẽ đến lúc thôi. Lúc này cô chủ của chúng mày đang đi với một thằng học trò xưa của tao. Nó coi bộ hữu dụng đấy!

Một trong hai gã lại nói:

- Thế còn lão Hoàng thì sao? Không thể đụng đến ông ta sao?

Ông chủ bọn họ liếc ngang:

- Ông ta nắm quyền, ông ta chỉ sống có một mình! Nếu không còn ai thừa kế thì bọn mày nghĩ xem tình thế sẽ như thế nào? ha ha...

Một đứa thắc mắc:

- Thế còn bà chủ trẻ tuổi thì sao?

Ông chủ không nói mà chỉ mỉm cười. Hắn tỏ ra đắc thắng vì cho rằng bà chủ cũng là đang nằm trong tay thì sợ gì. Khung cảnh như tối sầm lại cho một mưu đồ xấu xảy ra. Mọi chuyện như đã được gã an bài.

Sáng hôm sau, Lâm bèn đón xe ôm đi về quê nhà mình. Đoạn đường từ bến xe đến nhà Lâm phải mất chừng hơn một giờ mới đến được. Yển tỏ ra mệt mỏi vì ngồi xe hơi lâu. Lâm bèn chạy đến cầm phụ một tay. Yển nói:

- Bộ Lâm thường đi vậy lắm hả, hơi bị mệt một chút!

Lâm nói.

- Thực ra tại Yển thích đi đó thôi nếu không mình đi xe gắn máy thì cũng vui nữa. Nhưng làm thế thì chắc chết vì lạnh quá!

Yển nhìn anh chàng có làm mình vui nên không nói gì thêm nữa. Yển nhìn cảnh vật xung quanh để xem hoàn cảnh sống. Yển nói:

- Lần trước Yển không đến tới đây nên không nhìn thấy những ngôi nhà bằng lá xiêu sụp. Yển nhìn thấy chỉ là cảnh ở thị xã mà thôi.

Lâm bèn dẫn Yển vào một con đường nhỏ. Con đường mà trước kia Lâm đành lòng nhìn Linh theo chồng. Con đường đã thực sự trở thành một kỷ niệm không nguôi được trong lòng Lâm. Nhìn từ xa cánh đồng nhà Lâm hiện ra và thấp thoáng vài cánh cò phát phới. Mầu lúa xanh lúc này mới thật sự xanh và quyến rũ. Nhìn từ xa cứ ngỡ là những con sóng đang xô bờ vì con gió có tình thổi mạnh. Chúng chấp chôn như vui cùng làn gió. Yển thốt lên:

- Sao mà mát thế! Nhìn cánh đồng như con sóng vậy hả anh Lâm! Đây là một cảnh mà Yển mới thấy lần đầu, Lâm tin không?

Lâm gật đầu và tin lời Yển nói. Lâm thì thầm:

- Một lúc nữa Lâm sẽ dẫn Yển xem lại những nơi mà lúc trước Lâm dẫn Linh đi cùng, khi đó vui biết chừng nào!

Lâm dẫn Yển đi qua con đường nhà Linh để xem lại một chút gì đó. Trong lòng Lâm nói cố quên nhưng làm sao có thể quên được hình dáng một người con gái hiền lành mà cùng mình lớn lên cơ chứ. Lâm như mơ hồ ngang nhà Linh mà trong lòng xôn xao như con tim muốn nhảy ra ngoài. Yển nhìn anh chàng không còn nói gì cả, vẻ mặt Lâm như không còn hồn xác. Yển buông tay Lâm ra và nhìn theo Lâm đi. Lâm không hay biết gì cả. Lâm nghe tiếng nước chảy bên cạnh nhà Linh. Tiếng nước như tiếng gọi đầu bên giếng mà Lâm thường qua nhà chọc ghẹo.

Yển nhìn thấy thế bèn đá vào chân Lâm. Lâm mới nhìn về hiện tại. Tiếng nước vẫn nghe mà người thì không có. Lâm bèn chậm rãi đi về nhà mình. Lúc này nhà Lâm đã có di bầy chăm sóc nên nhà cửa rất gọn gàng và ngăn nắp. Di cũng về nhà mình nên nhà để trống. Lâm bèn dẫn Yển vào nhà để đồ tạm rồi sao đó đi vòng quanh nhà mình chơi. Yển nghe nói chơi thì tỏ ra thích ngay. Trông bộ dạng của Yển như rất trẻ con và còn ham vui. Yển thì thầm:

- Có chỗ nào tắm thật lãng mạn không?

Lâm lắc đầu:

- Không có! Tắm mà cũng có vụ lãng mạn nữa hả bà chị?

Lâm chợt nhớ đến hồ sen bèn nói:

- Ồ, nếu anh đoán không lầm thì hồ sen có nhiều lá cây và hoa. Ở đó có được gọi là lăng mạn không?

Yến nghe nói đến hồ sen thì thốt lên vui mừng và bảo Lâm dẫn đi ngay. Yến nói:

- Chưa tắm hồ sen lần nào. Bộ Lâm tắm rồi hả, vui không vậy?

Lâm gật đầu cho Yến vui. Bởi vì bản thân Lâm sống ở vùng nông thôn thì chuyện tắm ở ao ruộng là thường tình. Vừa thấy hồ sen phoi phới mùi hương. Yến bèn cởi đồ rồi đi từ từ ra ngoài giữa hồ tắm. Lâm không dám nhìn mà quay sang chỗ khác. Lâm nói:

- Bộ Yến không sợ sao?

Yến ngây ngô lắc đầu. Yến tỏ ra không sợ gì cả và ngâm mình trong hồ sen thơ mộng. Yến làm bộ la hoảng lên kêu cứu. Anh chàng khờ khạo Lâm không hay mình bị gạt bèn nhảy xuống và bơi ra ngoài nơi Yến đang vẫy cứu. Lâm bơi lại gần rồi lấy bình tĩnh nhìn lại cô nàng ham vui đang đùa giỡn. Lâm ngược nhìn Yến đang cười chọc mình. Khuôn mặt Yến đột nhiên sáng lên đến mức Lâm không còn dám nhìn vào người con gái ca sĩ này nữa. Một lúc sau Lâm mới nhìn lại một lần nữa. Yến lại nói:

- Anh làm có tắm chung với ai như thế này chưa?

Lâm lắc đầu. Lâm nhớ đã cùng Linh tắm qua một lần nhưng lần đó cả hai chỉ là vô tình ngã nhưng lại đọng lại một ấn tượng sâu đậm. Lần này Lâm càng có dịp nhìn làn da hồng hào của Yến. Lâm nói:

- Đó có Ngày mai, ngày mai chúng ta sẽ đến Ba Động chơi. Mặc dù không mấy vui nhưng có thể nơi nhiều người đó. Sẵn tiện ghé Ao Bà Ôm ngồi hóng mát cũng được.

Yến ra về chóng cảm tập chung nghe Lâm nói. Yến lấy tay sờ xuống hồ sen. Bất ngờ bắt lên một cái gì đó ngoe ngoáy. Yến hỏi:

- Đây là con gì vậy?

Lâm hét hồn nói:

- Rắn nước!

Yến nghe xong liền bèn quăng nó đi chỗ khác. Yến ôm chặt lấy Lâm mà nói:

- Yến sợ rắn nhiều nhất! Lâm phải bảo vệ Yến nha!

Lâm cũng run run;

- Lâm cũng sợ nhất là rắn đó. Nè Lâm sợ nhất là con này nè!

Lâm vừa nói vừa cầm một con rắn nước cho Yến xem. Yến đỏ mặt và nhảy nhót trông rất hoảng sợ. Yến la lên:

- Ghét anh Lâm quá! Hu hu.. ghét thiệt tình đó!

Lâm cười và cầm lấy tay Yến mà nói:

- Rắn thì cũng biết vui vậy! Nó thấy Yến dễ thương quá nên mới chọc thôi. Nếu không thì nó đã cắn lấy Lâm từ lâu rồi. Yến thấy không?

Yến lấy lại bình tĩnh rồi thì thầm:

- Bộ lời anh Lâm nói thật hả?

Lâm gật đầu rồi từ từ đưa con rắn cho Yến cầm. Yến nhút nhát tỏ ra sợ nhưng khi cầm được rồi thì Yến cảm thấy tự tin hơn. Yến cười khoe với Lâm về lòng can đảm của mình. Cả hai cùng cười vui nhìn con rắn đang cọ quây trên tay mà thấy hạnh phúc. Chỉ là một khoảnh khắc nhỏ nhưng có khi đã là một kỷ niệm thật sự bên mình.

Lâm và Yến nằm trên một vùng hoa rộng lớn. Vùng hoa này khác với lần trước Linh và Lâm đi. Lần trước là vì tết nên người ta trồng để tìm thu nhập còn vùng hoa này chỉ là sở hữu của một ông lão giàu có. Ông chán với cảnh sống bon chen thành thị và tìm về nơi hẻo lánh này sống an nhàn. Ông trồng hoa và bonsai khắp khu vườn mình. Ông còn dành năm công đất trồng một loại hoa duy nhất đó là hoa hồng. Theo ông nghĩ thì hoa hồng có tính cách và bề ngoài rất đoàn kết và gắn bó. Nhìn kĩ hoa hồng người ta dễ dàng nhận ra chúng như những bàn tay cuộn vào nhau. Thể hiện một sự đoàn kết và yêu thương lẫn nhau. Có thể vì thế mà người ta đã xem nó là biểu tượng tình yêu nam nữ. Ông lại tấm tắc khen loài phong lan và tỏ vẻ khâm phục:

- Chẳng biết vì sao loài lan có nhiều màu và hình dạng khác nhau đến thế. Phải chăng nó thể hiện lòng dạ con người muôn màu và muôn vẻ.

Lâm và Yến nhìn lên bầu trời trong xanh và vắng lặng. Yến nhủ thầm:

- Đây là lần đầu tiên Yến nhìn thấy hoa hồng nhiều đến thế. xin cảm ơn Lâm. Quả như cảm nhận của Linh. Khi ở gần Lâm ai cũng cảm thấy an toàn và

hạnh phúc. Có thể vì thế mà bà nội trẻ lại thích Lâm đến thế!

Lâm nghe Yến nói liền giật mình. Lâm cười:

- Cái gì mà bà nội Yến thích Lâm. Tức cười quá ha ha... Chuyện lạ mới nghe nha Yến.

Yến thấy dáng vẻ Lâm như vậy bèn tỏ ra không có gì. Cô cười và không nói chuyện bà nội nữa. Lâm nhìn Yến như có một thỉnh cầu. Lâm ấp úng:

- Ô Yến có thể hát lại bài “Nàng tình tú” cho Lâm nghe được không?

Yến nhìn lên bầu trời trong xanh. Yến cảm thấy hợp với bài hát bèn đứng dậy. Cô vừa hát vừa múa vờn vờ như đang đùa giỡn cùng đàn bướm. Yến cất vang bài ca lên làm chan chứa biết bao nhiêu cảm xúc trong lòng Lâm. Lần đầu tiên Lâm đứng phắt dậy và hát đệm theo một người. Lâm hát đệm theo Yến làm cho Yến vui và hát cao hơn nữa. Yến nhìn Lâm mỉm cười:

- Giọng Lâm thật thanh. Lâm có chất giọng cao và lại nghe rất lạ. Một giọng hát không nghe giống các ca sĩ đương thời.

Yến nhìn Lâm và nói:

- Lâm thích hát không? Muốn làm ca sĩ không?

Lâm chấp tay lại không dám. Lâm ghét hát còn hơn gì mà muốn làm ca sĩ thì đừng có mơ. Lâm thì thầm và không nói ra ngoài vì sợ Yến buồn. Lâm bèn nói với Yến:

- Ngày mai mình đi duyên hải rồi đến Ba Động chơi há! Ăn sò ốc chơi.

Yến nghe Lâm nói thế bèn chấp tay lại khấn:

- Hi vọng ngày mai cũng vui như hôm nay! Như thế là mãn nguyện rồi!

Cùng lúc đó, tại nhà riêng của ông nội Yến, người chủ của hãng băng đĩa Spring. Một hăng khá lớn trong thành phố. Ông nhìn những người hầu cận mình và chấp tay sau lưng. Trông ông có vẻ như không mệt mỏi vì tuổi già tí nào. Ông nói:

- Chuyện cháu ta, thế nào rồi. Có ai biết nó đi đâu không?

Bọn họ lắc đầu không biết. Bỗng từ ngoài vào. Có tiếng nói lớn cất lên:

- Cô chủ đã cùng một anh chàng về Trà Vinh chơi rồi! Thưa ông chủ!

Đó là thầy Nhân, bây giờ thầy đã là một người quản lý của hãng đĩa ông rồi. Thầy Nhân liếc nhìn những người đệ tử và ra vẻ như có chuyện gì xảy ra với cô vợ trẻ ông. Thầy Nhân nói:

- Tôi điều tra thì nghe nói cô chủ đã về quê cùng một lượt với Lâm và Yến. Và e là có chuyện xảy ra.

Ông nội Yến nhìn thầy Nhân với một cách nhìn kì lạ. Nhưng rồi ông chấp tay sau và thò thè:

- Tôi đã già rồi! Cứ mặc cô ta muốn làm gì thì làm. Không nên nói xấu người ta sau lưng, như thế là một thói xấu đấy!

Thầy Nhân nghe ông chủ nói thế tỏ ra run sợ. Thầy Nhân khẽ cúi đầu tỏ ra xin lỗi và liếc nhìn đám đệ tử đang đứng bên cạnh mình. Vẻ mặt như muốn làm một chuyện gì đó, có khi là làm hại đến những người mà đã nâng đỡ thầy trong thời gian qua.

Linh bồi hồi dạo lại những đoạn đường mà từ nhỏ đã cùng một người thân quen đi học. Linh nhìn lại một dáng vẻ ngây ngô chọc ghẹo khi Linh buồn. Có khi làm những trò khiến Linh không tài nào nhịn được cười. Nghĩ đến đó, Linh lại mỉm cười. Đó là một sự thật trong quá khứ, đã là sự thật thì không thể nào che giấu được. Linh buồn bã không muốn đi tiếp nhưng bước chân Linh lại cứ lần mò về nơi cũ. Linh có ghé nhà mình nhưng cha mẹ đã không còn ở đây nữa. Họ đã đi đâu rất lâu rồi. Có thể họ đã bỏ nhà đi từ khi Linh lên xe hoa về nhà chồng giàu có. Có thể họ không còn mặt mũi nào nhìn con mình thương yêu nữa. Có thể họ đã rất hối hận.

Linh nhìn lại hồ sen bên nhà Lâm. Linh nhớ lại từng nét trên khuôn mặt đẹp trai ấy. Nó ẩn chứa một sự hiền lành ngay từ lần đầu gặp. Linh thì thầm:

- Một năm trước chính mình và anh ấy cùng ở nơi này. Cũng hồi tết năm ngoái mình và Lâm đã cùng bơi trong hồ sen này. Và có dạo một rừng hoa trên đồng có... Giờ này anh Lâm đã đi đâu!

Linh chợt nhớ đến bãi biển Ba Động, vùng duyên hải đã xảy ra vài điều khiến bản lĩnh Lâm đã bộc lộ. Nơi đó có vài vỏ sò là kỷ niệm, có bãi cát là nơi hai người còn nghịch ngợm chơi trò xây nhà, mặc dù đã là sinh viên rồi. Bỗng có một em nhỏ chừng mười tuổi thấy chị Linh bèn chạy lại mừng rỡ. Nó ôm lấy chân Linh và nói:

- A, chị Linh!

Linh ngồi xuống mà nhìn nó với khuôn mặt rạng rỡ hơn:

- Bé Châu đã lớn hơn trước rồi nha! Để chị lì xì cho bé nha!

Bé châu cười tủm tỉm dễ thương. Nó khoanh tay lại cảm ơn chị Linh và nói:

- Hôm qua anh Lãm cũng lì xì cho em nữa. Anh Lãm thơm lắm! Nhưng không thơm bằng chị xinh đẹp kia.

Linh mừng rỡ vì lại được gặp Lãm nơi quê nhà. Nhưng Linh lại nghe nói đến một chị xinh đẹp thì lấy làm ngạc nhiên. Rồi Linh lại cười vì Lãm đã có một người yêu mới. Linh chảy nước mắt. Linh bảo bé Châu về rồi một mình lang thang. Linh muốn đến vùng biển duyên hải, để mà ôn lại chút kỷ niệm. Hi vọng con sóng có phần làm quên đi một khoảnh khắc nào đó trong quá khứ.

Yến và Lãm ngồi trên bờ cát biển. Yến muốn mình hoá thành một cô gái xinh đẹp giống như cảnh trong phim tình cảm lãng mạn. Yến tựa đầu mình vào vai Lãm khiến anh chàng một phen khiến vía. Lãm không muốn làm cô bạn mất hứng đành ngồi yên lặng nghe tiếng sóng. Lãm nhìn ra biển khơi, bên đường chân trời. Một làn gió vô tình đánh vào lòng Lãm biết bao nỗi nhớ. Lãm nhìn những áng mây nhẹ nhàng trôi mà lòng nhẹ nhõm. Yến bên cạnh vẫn thỏ thẻ:

- Xin hỏi anh chàng bên cạnh biết bơi không ạ! Hồng biết bơi thì chúng ta về thôi!

Lãm nhìn cô nàng bằng ánh mắt hồng hách. Lãm nói:

- Có biết ta là dân gì không? Người miệt vườn thì làm sao không biết bơi được. Lỡ té xuống ruộng thì ai cứu đây?

Yến nghe Lãm nói thế bèn xô Lãm ra ngoài nước biển. Nước mặn đập vào mặt Lãm khiến Lãm vui quá. Lãm bàn kéo Yến xuống biển cùng tắm. Cả hai tha hồ nghịch nước và đùa giỡn thật vui. Yến nhặt lên một vỏ ốc. Yến nói:

- Oa! Ở đây ốc nhiều quá. Nhiều hơn Vũng Tàu nữa.

Lãm nghe cô nàng nói xong bèn cười:

- Ốc người ta ăn rồi liên đó ha...

Yến tức giận bèn ném vỏ ốc vào người Lãm và tỏ ra rất giận vì bị chọc quê. Yến ngồi xuống rồi không nói gì, Yến ngồi xuống biển chỉ còn thấy được cái đầu mà thôi. Lãm bèn chạy lại kéo cô ta lên và xin lỗi. Vừa chạy lại thì bị Yến ném nguyên đồng cát vào người. Lãm không chịu được bèn lấy đồng cát đó bôi vào lưng Yến khiến Yến cười thoải thích. Yến cứ chạy và bảo Lãm đuổi theo như Lãm và Linh ở rừng hoa. Lãm thần thờ lại rồi buồn xo. Trong khi đang suy nghĩ thì bị Yến ném tiếp cát vào mặt khiến chàng ngu ngơ lãnh trọn. Lãm khuy người xuống rồi hụp vào làng sóng. Một lúc sau vẫn không thấy Lãm Yến tỏ ra rất hoang mang và lo sợ. Yến vội chạy lại tìm kiếm Lãm. Bỗng nhiên có bàn tay kéo Yến xuống nước và đụng một người nào đó. Yến nhìn kỹ lại thì thấy anh chàng Lãm đang nhìn mình cười. Yến tấn Lãm một cái khiến Lãm hết hồn:

- Mai mốt không được làm vậy nữa nhe!

Lãm nhìn vẻ mặt lo lắng của Yến và không thể nào giỡn tiếp được. Yến tỏ ra thật tình quan tâm Lãm nên Lãm đành lòng nào mà vui cười trên nước mắt kẻ khác cơ chứ. Cả hai lặng nhìn nhau trong làng nước mang hai màu xanh và xám. Trong nước biển có lẫn với cát nên mang một màu xanh không nguyên thủy.

Trời đã trở chiều, lúc này Lãm và Yến có thể ngồi xây nhà cát trên bãi biển. Yến mãi mê xây nhà còn Lãm mãi mê tô thêm cho căn nhà thêm xinh. Yến nói:

- Nếu em xây nhà thì anh Lãm làm cho căn nhà thêm xinh. Anh Lãm thấy giống gì không?

Lãm làm bộ ngây ngô không biết. Lãm suy nghĩ một hồi thì nói:

- Rất giống...

Đúng lúc ấy thì có tiếng cãi vã gần đó. Lãm nhìn thấy bốn thanh niên đang vây bắt một cô gái tóc dài. Lãm thấy rất giống với Linh nên chạy lại nhanh và can thiệp. Lãm đứng khựng lại và không nói gì cả. Lãm mặc cho những thanh niên kia đang cười hả hê. Lãm đi chậm chậm lại và run run chân mình:

- Có phải Linh đấy không?

Cô gái xoay lại và nhìn Lãm với vẻ mặt vui mừng. Đó chính là Linh bằng xương bằng thịt. Lãm không thể kìm lại nỗi nhớ của mình được nữa. Lãm chạy lại ôm Linh vào lòng và rung rung nước mắt:

- Kể từ khi ngày ấy xảy ra thì Lãm không còn muốn sống nữa Linh à! Ngày đó là ngày Lãm không quên được. Nó trở thành một cơn ác mộng hằng đêm của Lãm.

Linh đẩy Lãm ra và tỏ ra ngượng ngùng:

- Không được nói những lời ấy! Tất cả đã thật sự qua rồi! Linh đã có chồng và Lãm cũng có một người con gái khác! Vậy tìm đến làm gì kia chứ!

Lâm liền thắc mắc:

- Vậy tại sao còn đến đây làm gì? Hãy về đi!

Lúc này Yến ở sau đi lại và níu Linh sang một bên nói nhỏ. Anh chàng Lâm ngây ngô không biết họ nói gì và Lâm cũng chẳng quan tâm nữa. Yến nói:

- Lâm thật kì. Bạn bè củ mà lại nói ra những lời đó thì đừng trách Yến nhé! Đúng không... chị Linh? Tụi mình thuê một chỗ ở rồi trò chuyện tiếp vậy?

Lâm gật đầu với dáng vẻ uể oải. Lâm bèn dẫn hai cô bạn này về phòng trọ, nơi mà Lâm, Linh và các bạn từng ở qua. Và nơi đó còn xảy ra một chuyện buồn của anh chàng Cao Long vui tính.

Ba người thuê hai phòng theo ý của cô nương Yến. Yến muốn dễ dàng tâm sự với Linh nên hai người cùng chung một phòng. Lâm ở phòng đối diện và cũng như hơn nửa năm trước. Lâm muốn để những hình ảnh ấy hiện về và muốn kết thúc đi tất cả. Nhưng vẫn như lời Lâm nói: Ký niệm không thể ghi lại được nhưng người ta vẫn không bao giờ quên nó. Lâm nhìn lại hôm qua và hôm nay thì khác xa hoàn toàn. Hôm nay màu cuộc sống vẫn tràn trề thì hôm qua những màu sắc đó đã thật sự phai mờ chỉ là những màu trắng đen vô định. Lâm không nói gì cả nhưng trong lòng thì có biết bao điều muốn nói cùng Linh. Lâm đứng trước cửa phòng Linh và nhìn Linh ra về kêu gọi. Yến nhìn Linh và thúc đẩy hai người hãy cùng tâm sự một lúc.

Lúc này bầu trời đã không còn một chút ánh sáng. Nếu có thì chỉ là những ánh sáng le lói của ánh sao. Ban đêm lúc nào mà không có sao. Chỉ tại ta không thấy mà thôi.

Lâm thì thầm:

- Linh? Hãy nói nỗi lòng của Linh đi! Nếu cứ để trong lòng thì bệnh chết mất. Đối với Lâm thì nó đã trở thành một căn bệnh nan y rồi.

Linh thở dài:

- Hẹn ước rồi lỡ hẹn... phải chi đừng hẹn làm gì?

Lâm nghe lời nói chứa biết bao sự đau khổ. Lâm tâm sự:

- Lâm không thể nói nỗi lòng của mình lúc này được. Lâm biết rằng có thể Linh đã chết từ lâu rồi trong kí ức của Lâm. Lâm nhớ được thì quên được nhưng...

Lâm bèn nhìn lên trời cao vợi vợi chứa biết bao hi vọng con người. Lâm đọc:

“Đã từ lâu rồi không gặp lại

Muốn tìm gặp nàng nơi xa phương

Nàng là niềm vui là nỗi nhớ

Nàng là ánh sáng trong lòng tôi...”

Linh nghe Lâm đọc mà không cầm được nước mắt. Lâm nói tiếp:

- Lâm đã quên Linh lâu rồi. Nhưng bài thơ vừa rồi lại tố cáo Lâm mất rồi... Lâm trước kia nhìn sao và cầu nguyện. Lâm nói với bản thân không cho Linh buồn phiền gì cả. Nhưng lời nói chỉ là hư vô. Lâm lúc trước không có gì cả, người thân, tiền bạc nhưng vẫn vui vẻ và hạnh phúc. Khi không có Linh thì Lâm chẳng còn gì mà luyện lưu nữa. Nhưng lời nói hôm nào của Linh vẫn còn đọng lại như in trong đầu Lâm: Hãy ráng làm việc, hãy giữ gìn sức khỏe nếu không có sức khỏe thì không làm được gì cả...

Linh không dần được tâm sự của mình:

- Lâm ơi! Làm sao nói hết bằng một lời đây! Trước mặt Linh chỉ có hai con đường. Một là sống cùng một ông chủ giàu đối xử tốt với mình và thương mến mình, hai là phải chết. Vậy nếu là Lâm thì Lâm sẽ làm như thế nào.

Lâm không nói gì cả. Người con gái đã bỏ bước đi cuối cùng trên ngưỡng cửa đại học để theo chồng. Lâm nhìn lại bản thân mà buồn:

- Lâm không có ham muốn giàu có. Bởi vì giàu có thì chưa chắc là sống vui. Nhưng vì không giàu có mà Lâm lại mất đi Linh. Một sự thật biết nói như thế nào đây? Lâm chỉ muốn làm một thứ gì đó giúp ích cho đời, thế thôi. Vậy mà...

Chẳng biết nói gì cho vui hơn được. Yến ngồi lắng nghe lời Lâm nói mà rung rung khóc. Yến muốn nói cho Lâm nghe mọi chuyện. Yến chính là cháu nội của người cướp đi Linh đồng thời đã giúp Linh. Vậy Yến phải làm gì để đền bù cho Lâm đây. Yến sẽ hát cho Lâm nghe một bài hát mới nhé. Chừng nào về thành phố đi. Bên ngoài Linh và Lâm không còn nói nữa. Giữa họ có một ranh giới mà bản thân hai người không thể vượt qua được. Hai người chỉ lặng nhìn nhau trong phúc chốc để rồi cố giấu đi tất cả những gì đang nghĩ trong đầu. Cố giấu để mà sống vui hơn, hạnh phúc hơn.

Sáng hôm sau, Yến không còn thấy Linh ở đây nữa. Linh chỉ để lại một lời nhắn cho Lâm: “Đừng làm Yến buồn nhé, Yến là một cô gái hiền lành và còn ngây thơ lắm!”. Lâm nhìn lời nhắn và không nói gì. Lâm chỉ cười nhẹ một cái rồi đi ra ngoài. Lâm không nói gì thêm. Lâm chỉ sợ lời nói của mình lúc này sẽ gây ra một tai hại. Có thể Yến sẽ buồn hơn cả Linh nữa. Lâm chỉ hi vọng ngày hôm nay sẽ qua nhanh. Lâm muốn về thành phố, Lâm không muốn ở

đây thêm nữa dù chỉ một lúc. Lãm muốn đắm đầu vào công việc để mau chóng quên đi tất cả. Nỗi buồn có xá gì chứ, nỗi buồn không thể làm Lãm bỏ hết tất cả. Lãm im lặng nhìn Yến và ngây ngô không nói. Trong lòng Lãm đau lắm. Rất đau là khác Lãm muốn nghe Yến hát thêm một lần nữa, lúc này chỉ có lời ca của Yến mới cứu nổi Lãm mà thôi. Yến buồn buồn rồi hát lên. Điệu nhạc trong lòng bắt đầu trỗi dậy và cất vang những lời tình tứ.

Bạn đang đọc truyện *Xa Xôi Đôi Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nước Mắt Pha Lê

Bên dòng nước chảy của con sông Sài Gòn. Dòng nước trôi theo biết bao sự phù hoa nơi chốn đô thị, một dòng sông kinh tế quan trọng của miền nam. Nơi đó có một nhóm người thường tụ tập và có cả đáng thầy Nhân ra vào. Thầy Nhân tỏ ra rất bình thường khi đến nơi này. Ông thường cho rằng đến bờ sông để ngắm cảnh và thư giãn đầu óc. Nhưng ở đó người ta lại nói là nơi bọn côn đồ thường xuất hiện và ẩn náo. Một câu chuyện kì lạ nhưng chẳng khiến ai nghi ngờ. Bởi vì thầy Nhân có một mối quan hệ rất tốt với nhiều người. Ông thường tỏ ra rất hiền từ trước mặt mọi người và là người quan trọng nhất công ty nên rất được coi trọng. Những người trong công ty bằng đĩa rất ngưỡng mộ tính nhẫn nại của thầy Nhân. Ngay cả Lãm và Linh còn phải khâm phục khi học lớp mười hai. Thầy rất quan tâm và đầy nhiệt huyết. Nhưng vì hành động nông nổi nhất thời mà thầy Nhân phải rời xa mái trường. Thầy Nhân đã bốn ba năm trôi trên đất thành phố và đã thật sự thành công khi ông làm việc cho công ty của ông nội Yến. Ông đã cố gắng rất Nhiều để làm cho công ty ngày càng phát triển. Nhưng vì sự đau khổ của mình mà thầy đã trút vào gia đình Linh với một âm mưu đầu tư toàn bộ đất ruộng và nhà cửa khiến cha Linh phải đem con mình giao cho một ông lão gần đất xa trời. Linh không nói chuyện với thầy bởi vì thầy đã hại gia đình mình. Nhưng theo một lẽ nào đó thì thầy Nhân không bị ai trách. Ông chỉ nói là làm theo luật mà thôi. Luật thua là phải chịu. Có một người hỏi ông lúc trước làm nghề gì. Hôm sau người đó bị đánh toi tã. Không ai biết kẻ nào làm. Lại một chuyện bí mật xảy ra.

Hôm nay là ngày thứ bảy trong tuần. Thầy Nhân lại đến bên dòng sông thì thăm một mình:

- Một dấu ấn không phải!

Một số đàn em đứng oai vệ nhìn ông chủ mình đang u sầu. Bọn họ theo sát thầy Nhân hòng bảo vệ chủ nhân của mình. Thầy Nhân nói:

- Lão Trọc đầu tôi chưa vậy!

Thầy Nhân đang đợi một người tên Đầu Trọc. Một người có nhiều đàn em trong nhóm xã hội đen gần cảng. Thầy Nhân cười lớn lên khi thấy một người to con vạm vỡ. Thầy Nhân mừng rỡ:

- Anh Đầu Trọc có muốn hợp tác làm ăn không?

Gã lớn xác nhìn thầy Nhân với vẻ mặt ngơ ngẩn. Thầy Nhân nói tiếp:

- Chỉ cần có anh chịu đứng ra làm một việc thì tôi sẽ trao cho mười lăm phần trăm lợi nhuận thu nhập hàng tháng công ty. Muốn không?

Gã cười hả hê và vuốt vạt cọng râu mép của mình. Hắc quất lên và vui vẻ:

- Cứ theo anh nói. Theo tôi nghĩ thì là chuyện anh làm không được rồi. Giá hai mươi coi bộ được hơn.

Thầy Nhân gật đầu đồng ý sau đó cả hai cùng cười. Họ mừng cho sự hợp tác sắp tới thành công suông sẻ. Tiếng xe lúc này mới ầm ĩ lên, bọn chúng bắt đầu lên xe và trở về để thực hiện kế hoạch của thầy Nhân. Thầy Nhân không nói gì, ông ta chỉ suy nghĩ về một điều gì đó mà chính bản thân thầy cũng không có câu trả lời.

Trong khi đó tại quán bar Ngọc Yến. Lãm, Long, người yêu Long và bé Thảo ngồi chung một bàn cùng nghe Yến hát ca. Mọi người thích nghe Yến hát những bài nhạc trẻ lãng mạn và cô đã trình bày không làm người ta thất vọng. Cô người yêu Long là Thủy thích nghe nhạc đồng quê nên yên cầu Yến hát. Yến không từ chối và cất lên một bài làng quê trữ tình bằng chất giọng trong trẻo của mình. Cô hát hay lắm, đó là những lời khen của bao người vào quán. Họ vào quán Ngọc Yến không vì thường thức rượu hay giải khát mà chỉ vì mong được nghe cô hát. Có vài người khó tính ghét cô gái ca sĩ này và làm phiền cô biểu diễn thường bị mấy anh có tinh thần hiệp nghĩa cho no đòn. Do đó cô thường không bị ai quấy rầy cả. Trên thùng thư bên nhà thường chập nít những lá thư tình viết cho Yến. Họ dùng lời lẽ văn chương để biểu đạt lòng mình. Yến chỉ cười và đọc những lá thư không chút do dự, cô cho rằng đó chỉ là một sự ngưỡng mộ. Đã là một sự ngưỡng mộ thì không nên làm người ta mất nó.

Lãm nhìn cô ca sĩ biểu diễn một hồi lâu. Yến đi xuống và lại gần các bạn để ngồi tán gẫu. Yến lấy từ trong ví ra một lá thư tình đọc cho mọi người chung bàn nghe. Cô liếc nhìn Lãm và cười: “Ta là một kẻ bịt mặt, không có tên tuổi. Nhưng ta biết cô rất rõ, cô là một cô gái “sầu sủ” và không dễ thương. Nói trùng tim đen rồi phải không. Hãy đến bờ hồ trong thành phố đợi tôi...”. Mọi người nghe xong bên nhìn theo ánh mắt của Yến. Yến nhìn nét chữ và giọng điệu chọc phá bạn bè hơi giống với phong cách của Lãm. Lãm nhìn các bạn rồi gãi đầu:

- Ô, sao lại nhìn ta bằng ánh mắt đó. Ranh tị về tài viết văn của ta hả?

Yến mỉm cười hỏi Lãm:

- Ở đâu? Nói chẳng rõ gì cả. Bờ hồ thành phố là ở đâu?

Long ngồi bên cạnh chộc Lãm:

- Nàng hỏi ở đâu kia! Nói đi chứ!

Lãm vô tình viết chơi và không có ý gì cả. Lãm chỉ muốn tạo một tí niềm vui cho các bạn thôi nào ngờ cô nương này làm thiệt. Lãm ngần ngại:

- Số là ... như thế này... hình như là ở... hồng biết nói gì bây giờ... bỏ qua cho nghe!

Long nhìn anh chàng phong độ như Lãm lại áp ứng trước mặt một cô ca sĩ. Long khiêu vai Thủy:

- Xem ra anh chàng Lãm này có vấn đề rồi.

Bé Thảo ngồi bên cạnh cắn vào đuôi Lãm:

- Bộ anh và chị Yến có vấn đề à!

Lãm hết biết nói gì luôn. Lãm làm thinh ngồi nghe các bạn chọc mình. Nhưng kì lạ là Lãm không giận gì, Lãm tỏ ra còn vui hơn nữa. Yến không ngưng gì cả. Cô chỉ nhìn Lãm bằng một cách nhìn chờ đợi. Mọi người biết Ngọc Yến và Lãm có một chút gì đó không bình thường nhưng Lãm không muốn nói gì và Yến cũng không nói nên đành để nó diễn ra theo tự nhiên. Long đứng dậy:

- Thôi đùa tí thôi. Chúng ta về nhà đi. Thủy hãy trở tài làm bếp đãi anh một bữa nhé! Còn Lãm thì cứ thế mà làm đi!

Nghe giọng nói của Long, Lãm chẳng hiểu gì hết còn Yến thì cười và ngồi nhìn anh chàng vô tình một lúc. Yến thở thê:

- Chiều nay chúng ta đi dạo nhé!

Lãm như muốn từ chối. Lãm sợ bản thân sẽ tiếp tục làm một cô bạn gái đau buồn. Lãm từ tốn:

- Lãm không muốn đi đâu! Lãm còn nhiều chuyện phải làm lắm! Thôi về đây!

Yến nắm tay Lãm lại và cương quyết:

- Tôi nay Yến đi một mình đến bờ sông gần cảng, Yến đứng gần cây cột đèn có nhiều bóng đèn nhiều màu. Ở đó nghe nói phức tạp lắm! Nếu Lãm không đi thì Yến có bề gì thì Lãm chịu trách nhiệm

Nói rồi Yến quay về phòng của mình. Để mặc anh chàng trong một sự lúng túng. Lãm phân vân về lời nói của cô tiểu thư này. Một cô gái kì lạ làm Lãm thật sự khó hiểu.

Lãm đứng trên tầng hai nhìn về phía bầu trời đang từ từ khuất bóng. Mặt trời đỏ rực như bao trùm cả bầu trời. Lãm suy nghĩ về chuyện mình sẽ làm sắp tới. Lãm e ngại sẽ làm thêm một cô gái đau lòng. Những gì đã diễn ra đối với Lãm như một giấc mơ không hẹn trước. Lãm thì thầm:

- Linh ơi! Lãm biết làm gì để nổi lòng thanh thản đây. Yến ơi xin đừng làm Lãm phải suy nghĩ nhiều nữa... Lãm sợ yêu Yến mất mà thôi!

Lãm nhắm mắt lại nhìn lên chòm sao mờ ảo. Một chòm sao mang bao điều kì diệu. Long từ trong bước ra lan can và vịnh vai Lãm nói:

- Lãm, mình là bạn thân nên mới nói cho Lãm nghe. Mặc dù Lãm còn nhớ những chuyện đau lòng lúc trước, nhưng hãy đối diện với thực tại đi. Hãy đối diện thì mới trưởng thành hơn được.

Lãm nghe lời Long nói và tỏ ra nghẹn ngào:

- Phải chăng mình đã làm thêm một người buồn nữa ư?

Lãm bèn chạy nhanh ra bến cảng. Lãm muốn tìm gặp Yến để nói ra một tâm sự của mình. Lãm luôn là người đến sau và thường làm cho người khác buồn. Chiếc xe vẫn chạy nhanh mà lòng Lãm cho là còn chậm. Những gì đã có người ta thường không cần nó, nhưng khi nghĩ lại thì quả thật có một thứ đáng quý bên mình mà chúng ta chưa phát hiện ra hết được. Đó là số mệnh.

Lãm dừng xe lại gần cây cột đèn có nhiều ánh sáng nhiều sắc. Cây cột đèn lấp lánh những ánh đèn thật đẹp, Lãm thì thầm:

- Đây chính là cây cột đèn có nhiều màu. Tại sao Yến lại dừng nơi này để hẹn gặp... tại sao vậy?

Phía sau Lãm có bước chân dần dần đi lại. Tiếng nói Yến cất lên:

- You're late!

Lãm cười cười:

- Heavy traffic!

Cả hai cùng cười và tiến lại gần nhau hơn. Hai người nhìn những hình ảnh phản chiếu trên mặt sông và thêu thảo bằng những lời nhỏ nhẹ:

- Cảnh mờ ảo này đẹp và thơ mộng quá!

Lâm thì thầm:

- Tại tâm trạng mà thôi!

Lâm nhìn Yến và nói cho Yến nghe những lời mà Lâm đã cố không muốn nói:

- Tâm trạng của Lâm trước đây rất vui và hạnh phúc. Lâm luôn cảm thấy đầy đủ khi ngồi cạnh cô bạn mình và cùng bước sang những bậc thang cuối cùng của đại học. Rồi một cơn ác mộng ập đến biến những hoài bão và ước mơ tiêu tan hết. Lâm trở nên tuyệt vọng. Ngày tết khi Lâm nhìn lại hình dáng một người rất giống cô ấy. Lâm mới cho rằng hi vọng đã loé lên, nhưng cô ta cố tình trốn tránh Lâm khiến Lâm đau lòng vô cùng. Lâm biết cô ta đang nấp ở đâu đó! Nấp vào để làm một con người buồn hơn. Rồi Lâm về nhà và vô tình nghe được bài “Nàng tình tứ” của Yến hát. Khi đó Lâm mới nhận ra có một thứ gì đó thật sự còn tồn tại. Đó là một thứ tình cảm khác. Lâm bắt đầu thích nghe Yến hát hơn, thích nghe giọng nói hiền lành và dễ thương của Yến. Nhưng Lâm không muốn làm Yến buồn tí nào!

Yến khẽ môi hôn vào má Lâm và nói nhỏ:

- Lâm ngốc quá! Nếu muốn Yến không buồn thì đừng lạnh nhạt mới đúng. Yến thích cá tính của Lâm nên mới quan tâm Lâm, rồi thích nhau hồi nào không hay. Hãy hứa là đừng làm vậy một lần nữa nha anh Lâm!

Lâm khẽ gật đầu và không nói gì nữa. Không gian thật yên lặng chỉ có vài người qua lại và nghe vài tiếng xào xạc của tiếng bước chân người. Lâm nhìn lại thì thấy một nhóm người đang xa từ từ đi lại. Bọn chúng gồm năm người cầm những ống tẩu khá dài. Chẳng biết họ làm gì ở đây. Lâm quay sang chỗ khác cùng Yến để tránh phiền phức cho hai người. Một trong năm đứa quát với giọng dữ dằn:

- Mày là nhỏ Yến phải không?

Lâm nghe giọng nói rất quen thuộc. Khi ở Cần Thơ Lâm đã từng nghe nói với giọng điệu này. Một cái giọng của bọn đâm thuê chém mướn. Lâm khẽ giọng lại:

- Bọn tôi không biết! Có gì không mấy anh!

Yến nghe thế không sợ mà còn mang giọng tiểu thư nói:

- Tôi là Yến nè. Tìm tôi bảo vệ phải không? Không cần đâu, có anh Lâm là đủ rồi!

Nghe cô ta nói thế bọn thanh niên bèn cười hóm hớ. Bọn chúng đi lại gần Lâm và quát vào bụng Lâm một cây gậy. Lâm ôm bụng và kiềm chế bản thân:

- Phải có lí do mới đánh người chứ mấy ông anh!

Giọng Lâm không tỏ ra sợ sệt gì. Lâm chỉ muốn hỏi biết lý do bọn chúng đến đây. Lâm lại từ tốn:

- Bọn anh đến đây tìm Yến là có mục đích gì? Nói đi để thương lượng dễ hơn!

Bọn chúng cười lớn hơn khi Lâm nói ra những lời đó. Một gã lớn xác nói:

- Đó là một qui tắc khó nói cậu em à! Về nhà đi, nếu không thì khó nói với mày đó!

Hắn lại quát Lâm một lần nữa. Lần này Lâm chớp lấy ống tẩu của hắn. Lâm nói tiếp:

- Hãy bình tĩnh lại đi, mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn. Nếu không tương lai mấy người không tốt đó!

Ngụ ý của Lâm là hành động xấu sẽ bị pháp luật trừng trị. Bọn chúng hiểu lầm nên cáu gắt:

- Mày ngon lắm! Anh em, hãy xoi hắn đi!

Nói xong, bốn đứa kia bèn nhào vào đánh Lâm. Lâm không nói gì nữa. Lâm đẩy Yến ra một bên rồi nhanh nhẹn né đỡ những đòn đánh hung bạo của bọn chúng. Lâm hô to:

- Chạy đi, ở đây Lâm đối phó được. Chúng muốn tìm em mà thôi. Hãy chạy mau lên, hãy chạy nhanh lên. Nguy hiểm lắm!

Bọn chúng bao vây mà không làm gì được Lâm. Chúng tỏ ra tức giận và nôn nóng trong người. Tên đại ca đứng bên ngoài rút ra một cây dao sắc nhọn và rình chờ thời cơ. Yến không chịu chạy và hô lên kêu cứu. Con đường dường như không còn ai qua lại lúc này. Yến nhìn Lâm đang bị bọn chúng vây đánh mà không biết làm gì giúp Lâm. Yến nhìn một tên cầm một cây dao nhọn đứng bên ngoài và hô lên:

- Anh Lâm!

Lâm nhìn sang phía Yến. Một mũi dao từ phía sau đâm tới. Lâm khựng lại và không cách nào phản đòn được. Lâm sờ vào dấu dao sau lưng mình và ngạc nhiên rất nhiều. Lâm chỉ thấy bọn chúng đang chạy thật nhanh và hoảng sợ. Trước mặt Lâm, Yến từ ở xa chạy đến với dáng vẻ hoang mang cực độ, còn có cả nước mắt nữa. Nhưng dáng Yến sao mờ và không rõ ràng, hình ảnh ấy cứ như một giấc mơ thật sự. Yến ôm chặt lấy Lâm với bàn tay đỏ máu. Có thể con dao đã cắt đứt một mạch nào đó nên máu mới nhiều như vậy. Lâm không kêu đau tiếng nào, Lâm làm thinh để nghe tiếng nói những người xung quanh bao lấy mình. Trong dáng Yến rất tội nghiệp cứ như là rất đau lòng. Lâm thều thào vài lời không rõ ràng rồi ngất đi. Những người xung quanh nhìn về mặt đẹp trai của Lâm rồi chê:

- Lại là việc giành gái mà xảy ra chuyện này.

Yến nghe người ta bàn tán mà không nói gì cả. Yến cảm thấy lúc này mình rất đau lòng, tim Yến đang nhứt nhối và khó chịu. Yến cảm thấy lạnh lẽo trong người và không còn nói được lời nào nữa. Yến ngã xuống bên cạnh Lâm trước hàng chục cặp mắt của con người. Mọi người xúm lại nhanh chóng đưa hai người vào bệnh viện cấp cứu. Bởi vì chờ mãi mà chẳng thấy xe cứu thương đến. Họ hoang mang thay cho hai người. Họ bàn tán cô bạn gái nạn nhân vì quá đau lòng mà ngất xỉu, họ nói tình cảm của lứa đôi thành thị vẫn tốt thế này ư. Rồi họ thờ dài với những ý nghĩ không may trong đầu. Khi ấy trời vẫn tối tăm, chỉ có đèn đường là soi rọi con người ta mà thôi. Chỉ có đèn đường soi rọi khi trước mắt là bóng đêm cuộc sống. Và trước mắt họ không biết làm cách nào để biến nỗi buồn thành niềm vui khôn tận.

Ánh đèn trên trần nhà sáng chói khiến mắt Yến mở ra. Ngồi bên cạnh Yến là ông nội, thầy Nhân và cô nàng Linh xinh đẹp ngày nào. Yến hốt hoảng la lên:

- Anh Lâm! Anh Lâm ơi, anh Lâm sao rồi.

Yến nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy ai khác ngoài bản thân mình. Yến thần thờ nhớ lại chuyện tối hôm qua rồi vội vàng xuống giường. Yến vội chạy sang phòng khác tìm kiếm Lâm, nhưng ông nội Yến ngăn lại:

- Con đi đâu thế! Ở lại cho khoẻ rồi muốn đi đâu thì đi. Con quậy thiệt!

Thầy Nhân đứng bên cạnh vội nói theo:

- Đúng rồi! Hãy khoẻ rồi hãy tính.

Yến nhìn thẳng ông thầy rồi quát lớn:

- Không cần chú lo cho tôi đâu!

Nói rồi Yến bèn chạy đến phòng cấp cứu để tìm Lâm. Yến hấp tấp đụng vào những hàng ghế và không vững vàng. Yến vừa chạy vừa khóc vì cho rằng Lâm đã chết. Yến nhìn thấy Long và mẹ Long đang đứng trước một phòng và chờ đợi với dáng vẻ sốt ruột. Họ nhìn dòng chữ cấp cứu và hi vọng bao điều tốt đẹp. Yến không nhìn thấy bên trong các bác sĩ phẫu thuật đang làm gì. Yến chấp tay lại và cầu nguyện cho những chuyện xấu không xảy ra. Yến khóc lóc nói:

- Hãy sống khoẻ nhé Lâm! Yến hối hận vì đã ép Lâm đến gặp Yến. Yến hối hận lắm. Hãy ráng sống thật khoẻ nhé anh Lâm híc híc...

Thủy bèn chạy lại gần và vỗ về Yến. Họ tỏ ra rất quan tâm đến Lâm vì Lâm sống rất tốt với mọi người. Lâm là một người tốt thật sự không có gì để chê Lâm được. Ở đằng xa, Linh cũng thăm quan sát Lâm và hi vọng anh Lâm sẽ không xảy ra chuyện gì. Linh không phải vô tình mà vì hoàn cảnh thì chỉ còn cách thuận theo ý trời mà thôi. Linh chảy nước mắt nhìn vào căn phòng cấp cứu mà không sao dân được nước mắt. Có bàn tay chộp lấy vai Linh khiến cô giật mình:

- Em ở đây làm gì vậy? Lo lắng cho người yêu củ ầy à?

Linh lau nước mắt nhìn thầy Nhân với ánh mắt căm giận:

- Chuyện của em không cần thầy lo. Mọi chuyện sẽ sớm kết thúc mà thôi.

Linh nói xong bèn quay đầu về phòng bệnh Yến, nơi ông chồng lớn tuổi của mình đang chờ đợi cháu mình. Thầy Nhân nhìn điệu bộ của Linh rất giống cô tiểu thư Yến của mình và mỉm cười. Ông cười thầm:

- Những con cá nằm trên thớt.

Đèn cấp cứu tắt đi. Hai bác sĩ phẫu thuật từ từ bước ra ngoài hoàn tất ca mổ sau nhiều giờ mệt nhọc. Mẹ Long chạy lại gần và hỏi thông tin về Lâm. Vị bác sĩ thưa:

- Anh ta có thể đã vượt qua cơn nguy hiểm rồi. Nhưng chưa tỉnh lại được. Do mất máu rất nhiều nên sức khoẻ rất yếu. Hãy yên tâm đi cô.

Mọi người nghe vị bác sĩ nói và cảm ơn rồi rút. Mọi người vui mừng khi nghe nói Lâm không nguy đến tính mạng. Yến chùi nước mắt và cảm ơn trời vì lời cầu nguyện đã được hồi đáp. Yến nhớ lúc Lâm nhìn mình mà máu cứ trào ra và khóc mãi. Yến nằng nệ vào thăm Lâm nhưng các bác sĩ không cho vì an toàn của bệnh nhân. Lâm đã qua cơn nguy hiểm nhưng chưa được thăm lúc này. Các bác sĩ khuyên mọi người nên trở về rồi khi có chuyển hướng tốt thì sẽ cho hay tin. Vị bác sĩ phẫu thuật chính là cháu của mẹ Long nên Lâm rất được chú ý. Mọi người nghe nói thế cũng an tâm phần nào. Và lại khi hay tin

Lâm đã thoát khỏi nguy hiểm thì mọi người đã yên tâm được phần nào. Yến ngồi bên ngoài ghế để chờ đợi. Yến muốn mình là người Lâm thấy đầu tiên khi tỉnh dậy. Yến muốn nói với Lâm lời xin lỗi vì tính tình ngang bướng của mình. Nếu Yến không cố tình ép buộc Lâm thì Lâm đã không như thế này. Yến hối hận lắm. Lúc này thì ông nội Yến lại gần và vuốt tóc cháu mình. Trông ông rất khỏe khoắn. Ông thì thăm bên tai cháu mình:

- Nín đi con! Hãy tỉnh táo lại đi, anh Lâm con chưa chết mà! Nếu khóc thì chẳng khác nào nói Lâm đã không còn. Tỉnh lại đi!

Yến dựa vào vai ông nội mình và thở thê:

- Hiện giờ chỉ có mình anh Lâm là thân với con! Ông nội chỉ ham mê chuyện làm ăn mà không chú ý gì đến con cả. Anh Lâm là một người tốt. Anh Lâm phải sống khỏe mạnh!

Ông nội Yến khẽ nói:

- Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi. Chuyện gì đến sẽ đến! Nếu không có Lâm thì con đã chết! Con hiểu không, con phải chết nếu không có Lâm ở đó!

Yến nghe giọng nói của ông mình mà không nghĩ ngợi gì. Yến đứng dậy rồi cùng ông đi về, Linh cũng đã về trước cùng ông thầy Nhân. Tất cả đã về khi hay tin Lâm bình an, còn lại chỉ là những tiếng đi đi lại lại của những vị bác sĩ nhân từ và những cô y tá cần cù với công việc. Tất cả họ tất bật với công việc của mình. Một nhiệm vụ thiêng liêng và cao quý.

Ngày hôm sau. Yến dạo vòng quanh những shop lưu niệm để tìm kiếm một vật có thể làm Lâm vui lên. Yến không muốn giây phút này trôi đi mà không để lại chút gì kỷ niệm. Yến nhìn bóng mình đang xa dần theo từng bước chân. Những shop lớn Yến đã đi qua nhưng chẳng thấy vật gì đẹp cả. Chúng chỉ là những trái tim và tượng búp bê chẳng lí thú gì. Yến thất vọng và đi lang thang không định hướng nơi đến. Yến nghe một người rao bán:

- Ai mua quà lưu niệm không? Ở đây toàn là quà cao cấp với giá cực rẻ đây, mua đi!

Yến bèn đi lại. Một người đàn bà lớn tuổi bán dạo một số quà lưu niệm. Yến không để tâm thời gian của mình. Yến ngồi lại và ngắm nghía một lúc. Trong mắt Yến bỗng loé lên một ánh sáng chói. Yến nhìn lại thì thấy một giọt nước bằng thủy tinh trong suốt. Yến hỏi:

- Đó là gì sao mà đẹp thế!

Bà ta cười và giới thiệu về hàng mình bán:

- Tất cả những vật này toàn bộ từ Trung Quốc sang đó. Cái cô thấy gọi là Giọt Nước Mắt Pha Lê, một vật dùng để lưu giữ những kỷ niệm khó quên nhất. Nó còn được gọi là tinh vật tình yêu của nam và nữ. Nếu thích thì cứ lấy. Cô cho con đó!

Yến lần đầu nghe nói đến một chuyện kì lạ thế này. Lần đầu tiên có người bán dạo tặng cho những người mua hàng. Thường thì họ gạt tiền thiên hạ mà giờ lại cho. Yến lắc đầu và từ chối:

- Con không lấy, chỉ mua thôi!

Bà ta nói với một cách nào đó:

- Đây gọi là vật kỷ niệm, nếu dùng tiền mua nó thì mất đi ý nghĩa cao đẹp đó. Hãy lấy đi, hãy lấy mà tặng cho anh chàng dễ thương ấy đi!

Yến còn phân vân thì bà ta bỏ đi. Bà gánh trên vai những món hàng kỷ niệm rong có vẻ nặng nhọc. Bà ta quay đầu lại nhìn Yến cười:

- Tạm biệt cô tiểu thư dễ thương!

Yến cũng vẫy tay nhìn bà ta đi xa dần. Trong đầu Yến bỗng hiện ra những ý nghĩ rất lạ. Yến thì thầm:

- Tại sao lại có chuyện này. Tại sao nhìn mình mà bà ta có thể đoán mình đang cần một vật như thế này.

Yến thắc mắc về điều kì lạ đang xảy ra với bản thân mình. Yến nhìn kỹ lại cái gọi là nước mắt pha lê do một người kì lạ tặng. Hình dạng nó như giọt nước mắt của con người khi rơi xuống đất. Giọt nước rất đẹp và ánh lên một ánh sáng lấp lánh. Yến bèn chạy nhanh đến bệnh viện thăm Lâm. Yến hi vọng với món quà này có thể làm cô không còn cảm giác có lỗi nữa. Yến trên tay cầm giọt nước và cười hạnh phúc.

Lúc này Lâm đã được đưa đến phòng điều dưỡng. Sức khỏe Lâm đã ổn định lại một phần nào. Nhưng Lâm chưa có khả năng tự ngồi dậy được, Lâm phải nhờ anh chàng Long giúp nhiều. Lâm nghe có tiếng kêu the thé từ bên ngoài phòng. Lâm nhìn Yến đang đứng nép bên ngoài trên tay cầm một vật kì lạ. Yến từ từ đi vào phòng, Long thấy thế bèn đi ra ngoài cho hai người tâm sự. Yến nhìn Lâm tỏ ra ấp úng:

- Xin lỗi!

Lâm ngạc nhiên khi nghe Yến nói thế. Lâm thì thầm:

- Sao lại xin lỗi vô cớ vậy! Yến có làm gì Lâm buồn đâu!

Yến lại nói tiếp tiếng xin lỗi với Lâm. Yến đi lại gần Lâm rồi từ từ đeo giọt nước mắt vào cổ Lâm. Yến nói:

- Đây là một vật đánh dấu kỷ niệm của hai người thương yêu nhau. Tặng Lâm làm kỷ niệm. Hi vọng Lâm thích nó!

Lâm nghe nói thế bèn gơ tay chăm chăm chỉ vào trán Yến:

- Đồ ngốc! Ai lại không thích quà bạn gái mình chứ! Lâm cảm ơn Yến nhiều lắm.

Nói xong Lâm buông tay xuống và tỏ ra đau nhói sau lưng. Lâm nhìn kỹ khuôn mặt Yến một hồi lâu. Lâm nhớ lại những khoảnh khắc hai người gặp mặt. Lần đầu thì tình cờ gặp nhau trên một chuyến xe, lần thứ hai là nắm nhầm tay Lâm tại chợ hoa, rồi gặp nhau ở quán bar của Yến. Tất cả như một giấc mộng kéo dài mà Lâm thật sự không muốn tỉnh lại. Ai cũng ao ước có một cuộc sống hạnh phúc bên người mình yêu. Họ cho rằng mình không bao giờ đầy đủ. Và họ nói đúng. Nếu được cái này thì lại mất một cái khác có khi là tình cảm, có khi là vật chất... nhưng cuối cùng ở bên mình luôn có một thứ rất quan trọng mà khi bình tĩnh lại thì mới nhận ra. Con người sinh ra là không đầy đủ, thật sự là không đầy đủ.

Bản thân Lâm là một chứng minh sống. Lâm không có gì khác ngoài cô bạn thân Linh. Gia đình không có, tiền bạc không có, ngay cả nghề nghiệp cũng không có. Nhưng khi mất đi Linh rồi thì Lâm lại tìm được một thứ rất quan trọng. Đó là nửa phần sau của mình và một tình cảm chân chất. Nhưng để có điều đó thì Lâm đã vất vả rất nhiều. Nếu Lâm từ bỏ tất cả thì Lâm không có ngày hôm nay. Lâm buồn tui nhìn lại thân mình. Lâm chẳng còn gì đáng ghi lại cả. Giờ đây Lâm đã có một cô bạn tri kỷ, một mái gia đình của người bạn nhưng lại làm Lâm hạnh phúc rất nhiều. Yến kể tai Lâm nói nhỏ:

- Lâm hãy nhớ kỹ nướ mắt này nhé. Chừng nào hiểu được ý nghĩa thâm sâu của nó thì nói cho Yến nghe nha.

Lâm gật đầu và nhắm mắt lại. Có lẽ Lâm đã mệt vì vết thương đang hành hạ. Yến thấy thế bèn ra về. Về mặt Lâm ngủ mà cứ như là đang cười và trò chuyện cùng Yến. Long bên ngoài nhìn hai người và thầm chúc phúc cho Lâm gặp nhiều may mắn. Long rất biết ơn Lâm nên không bao giờ xem Lâm là người ngoài. Long thì thầm với cô bạn gái mình:

- Hi vọng Lâm sẽ gặp nhiều điều may mắn há Thủy.

Thủy cũng gật đầu và nhìn nhận lời Long nói. Thủy chỉ mới quen Lâm gần đây mà cũng thăm ngưỡng mộ Lâm. Khi nghe nói về những chuyện mà Lâm đã làm cho Long Thủy càng ngưỡng mộ hơn. Thủy gật đầu:

- Người tốt sẽ không bao giờ bị thiệt vào những phút sau cùng!

Long nghe người yêu nói thế khen:

- Rất hiểu ý, được! Tôi nay thưởng cho Thủy một bữa ăn do Long nấu.

Thủy tỏ ra hoảng:

- Í ẹ! Xấu, nấu ăn gì đỡ tệ mà còn đòi làm nữa hả?

Long suyt khẽ ra dấu đừng làm ồn. Yến cũng từ trong phòng đi ra và cùng ra về. Cả ba người cùng về và lặng im không nói chuyện. Thủy có rù Yến nhưng Yến hiểu ý nên không muốn làm phiền bầu không khí của hai người. Đôi khi nhiều người sẽ vui, nhưng có lúc thì hai người sẽ vui hơn. Hai người sẽ dễ dàng nói chuyện và tâm sự hơn. Yến nghĩ lại lúc mình và Lâm mà cười. Yến thở thê:

- Hai người quả thật là vui nhất.

Bạn đang đọc truyện *Xa Xôi Đôi Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chỉ Xa Nhau Thôi

Hai tuần sau vết thương Lâm đã lành trở lại. Các bác sĩ cho Lâm xuất viện, điều đầu tiên Lâm yêu cầu là tiếp tục đến công ty làm việc. Không có chuyện làm Lâm cảm thấy rất chán và khó chịu. Cô nàng Yến không cho Lâm làm việc vì cho rằng sức khỏe còn yếu. Gia đình Long cũng nói như thế nhưng Lâm cương quyết muốn làm. Mẹ Long bảo:

- Con có nhiệm vụ là sáng tạo cái mới. Nằm trong bộ phận thiết kế thì không cần đến công ty cũng làm được. Ở công ty đã có Long nên không có gì khó khăn cả. Con ở nhà cũng có thể thiết kế được vậy. Hãy yên tâm đi! Cố giữ gìn sức khỏe rồi tính chuyện làm sau!

Lâm nghe lời và không đòi làm việc nữa. Lâm chỉ còn cách là đến quán bar của Yến ở tạm để giải khuây một phần nào. Yến rất vui mừng khi Lâm đến quán mình chơi. Yến nói:

- Lâm yên tâm đi nhé! Ở đây còn đến hai phòng trống. Bình thường em về nhà ngủ nhưng nếu có Lâm thì em sẽ ngủ ở đây chơi. Em sẽ hát cho anh Lâm nghe mỗi buổi chiều há!

Lâm thích lắm. Lâm nhìn khuôn mặt vui mừng của Yến mà không tài nào nói ra lời. Lâm cầm giọt nước mắt pha lê và hỏi:

- Yến mua cái này ở đâu mà đẹp thế! Nó giống hệt giọt nước. Lần trước quên hỏi Yến.

Yến cố tình không nói:

- Đó là một bí mật. Khi nào khám phá ra đi rồi Yến nói cho Lâm nghe.

Yến nói thế nhưng chính bản thân Yến cũng chưa hiểu được ý nghĩa thực thụ của nước mắt pha lê mà Lâm đeo bên mình. Lâm nhìn nó lấp lánh như sáng lên. Nó trong suốt và thật sự mang một vẻ đẹp hoàn hảo. Lâm thì thầm:

- Nếu nó được đeo trên người Yến thì đẹp lắm!

Nói rồi Lâm bèn cởi ra và đeo thử vào cổ Yến. Cô ngắm nghía nó và tỏ ra rất thích. Đeo được một lúc thì Yến thổ lộ:

- Đây là vật kỷ niệm của chúng mình thì ai đeo cũng vậy thôi. Nhưng tốt nhất là Lâm nên đeo bởi vì Yến đã tặng nó cho Lâm, Lâm mới là chủ nhân của nó. Hãy giữ gìn nó cũng như giữ gìn hình ảnh của Yến nhé!

Lâm làm bộ chọc Yến:

- Giữ gìn khuôn mặt “sáu sĩ” của Yến hả? Hồng thêm tí nào!

Yến nghe thế bèn đánh vào chỗ vết thương Lâm cho bỏ thói nói xấu người khác. Hai người ung dung cười giong trông thật xứng đôi. Ở cách đó không xa, có một ánh mắt âm thầm nhìn Lâm. Một ánh mắt rất thiết tha và chứa đầy nỗi nhớ. Một người con gái chỉ biết nhìn một anh chàng đang vô tư đùa giỡn cùng một người con gái khác. Nhưng về mặt cô không tỏ ra buồn rầu tí nào. Trông cô như hạnh phúc khi Lâm tìm được một người thân mới. Một người thân chia nhiều điều tâm sự của chàng. Lâm nhìn ra ngoài cửa theo trực giác của mình. Lâm nhìn thử xem có ai nhìn mình không mà tại sao Lâm lại cảm giác được một thứ tình cảm quen thuộc. Một cảm giác thân quen mà Lâm không thể nào quên. Lâm nhìn lại bên cửa. Cô bé Thảo nhìn Lâm với vẻ mặt ngầu trông rất hung dữ. Bé Thảo quát lên:

- Anh Lâm sao lại trốn ở đây? Bộ anh không về nhà nữa à!

Lâm trở mắt nhìn bé Thảo và đi lại gần vuốt đầu nó:

- Anh ở đây vài ngày rồi về! Ở nhà có bà vui rồi còn gì. Ngoan đi nhé!

Nhìn thấy bé Thảo lần này, Yến đột nhiên muốn biết về thân thế của gia đình nó. Yến hỏi:

- Em quê ở đâu vậy? Có muốn về nhà không? Hãy cho Lâm và chị biết đi.

Bé Thảo tru mỏ nó ra không muốn nói. Nó ôm anh Lâm rồi cười:

- Ở đây có anh Lâm nên vui hơn ở nhà!

Lâm thấy thế mới nghĩ ra một cách. Lâm nói:

- Nếu không cho anh thư giãn anh sẽ tìm nhà em mà trả em lại đó!

Bé Thảo tỏ ra không chút gì lo lắng. Nó tỏ ra thông minh hơn:

- Thách anh tìm được đó!

Lâm bó tay với cô bé quậy này luôn. Nó níu tay anh Lâm về và tỏ ra đe dọa giống cô nàng Yến lúc trước:

- Nếu anh Lâm không về, em ngủ không được thì bắt đền anh Lâm đó nghe!

Lâm nhìn Yến cười và gãi đầu. Yến nhìn bé Thảo mà cười tủm tỉm. Nét mặt Yến rất vui:

- Anh Lâm hãy về cùng cô nàng bé tí này đi, nếu không nó ngủ không được thì khôn.

Bé Thảo le lưỡi và cười hạnh phúc. Lâm đành phải về theo cô bé nhỏ nhắn của mình, bé Thảo chào tạm biệt chị Yến và tỏ ra hạnh phúc vì có một người anh dễ thương và đẹp trai như anh Lâm. Yến nhìn đáng vẻ chọc ghẹo của Lâm đối với bé Thảo mà cười. Yến thì thầm:

- Với điệu bộ thế kia thì làm sao bọn trẻ không yêu được chứ!

Cùng lúc ấy tại địa điểm kho hàng, nơi thầy Nhân và bọn đàn em thường gặp mặt. Thầy Nhân đi từ từ về phía bọn đàn em rồi nhỏ nhẹ nói. Nhưng ý nghĩa thì lại chửi trên đầu người khác:

- Các người làm rất giỏi! Khá lắm! Năm người lại không làm gì được một cô gái chỉ mới hai mươi tuổi. Các người làm việc còn tệ hơn cả bọn khốn ở công ty tao nữa.

Bọn chúng cùng nhìn phía phía gã đầu trọc. Bọn chúng muốn dựa vào gã đại ca để gánh nạn. Gã đầu trọc tỏ ra nể mặt thầy Nhân. Hắn nói:

- Dù sao thì việc cũng thất bại! Nếu cứ theo cách củ hành hung thì không thành công được. vậy theo anh thì tôi phải làm gì để tiện lợi đây?

Thầy Nhân ngẫm nghĩ một lúc rồi cười sang sảng. Thầy Nhân chậm chậm nói với một cử chỉ của một kẻ tâm thần:

- Hãy ở yên ở đây... Tao vừa nghĩ ra một cách mà chính bản thân tao cũng không nghĩ ra cách cứu con bé đó. Tụi bay hãy chờ thời cơ nhé, hãy chờ đấy!

Thầy Nhân nói xong bèn đi từ từ về chiếc xe mình. Nhưng tên đàn em nhìn thấy cử chỉ đó mà không nói gì. Họ không dám đụng đến thầy Nhân vì thầy là người nuôi họ nên nếu không có thầy thì bọn họ không có như hôm nay. Thầy Nhân cười với vẻ mặt háo thắng và như khinh thường tất cả. Chỉ có một mình thầy mới hiểu mình đang nghĩ điều gì.

Lâm đứng trên tầng hai trong Công Ty Giày Dép 2-L Fashion, công ty của gia đình Long. Nó được đặt tên của Lâm và Long để nói lên hai người đã cùng nhau tạo dựng. Lâm nâng niu nước mắt pha lê của Yến và không nói gì. Lâm không nói nhưng về mặt Lâm lại hiện ra một chữ buồn to lớn. Lâm đã tự hỏi vì sao nhiều lần mà vẫn chưa giải đáp được hoàn toàn. Lâm nâng niu giọt nước mắt pha lê là tự hỏi với lòng:

- Tại sao mình đã có giọt nước này mà vẫn chưa thể nào sống vui được trọn vẹn? Tại sao mỗi khi chiều về lại nhớ đến một người? Tại sao...

Lâm không muốn thắc mắc nhưng không hiểu tại sao lại nảy ra những câu hỏi kì lạ. Lâm đã thật sự hạnh phúc khi ở cạnh Yến và hạnh phúc khi nghe tiếng cười của cô ấy. Thế mà vẫn còn một điều gì đó khiến Lâm phải suy nghĩ rất nhiều. Bất ngờ có tiếng chuông réo gọi, Lâm bình thần lấy điện thoại ra và khẽ đặt vào bên tai mình. Lâm chưa kịp nói gì thì có một tiếng nói thì thầm khiến Lâm hồi hộp:

- Mày nhớ tao không, Lâm?

Lâm bắt đầu có cảm giác kì lạ. Lâm tỏ ra kinh ngạc khi số điện thoại này không phải của những người Lâm quen biết. Tiếng nói lại cất lên trong ghé sợ:

- Số trời éo le quá, cuối cùng thì tao cũng có dịp trò chuyện cùng một người bạn thân...

Lâm đến giờ vẫn chưa nhận ra giọng nói này. Giọng nói chứa đầy vẻ mưu mô hiểm độc. Hắn nói tiếp:

- ... một người đã bị mày làm mất mặt. Một người đã phải bỏ xứ mà đi đến mảnh đất này... đến giờ mày nhận ra tao chưa?

Lâm vẫn chưa hiểu được lời nói hằn học đó. Hắn cười lớn lên, Lâm nghe được qua cả chiếc điện thoại nhỏ nhắn của mình:

- Tao là ... thầy của mày! Thầy Nhân đây! Nhớ chưa..

Lâm sửng sốt khi nghe một người tự xưng là thầy Nhân. Một ông thầy dị hợm đã chọc bạn gái của mình. Nhưng đã năm sáu năm rồi Lâm chưa hề nghe nói đến thầy mà giờ thầy lại xuất hiện khiến Lâm thắc mắc nhiều hơn. Nhưng lời thầy nói rất là giận dữ và không thân thiện. Lâm nói:

- Hãy đến quán bar Ngọc Yến nói chuyện nhé thầy. Đã lâu rồi không gặp lại em cũng nhớ thầy lắm!

Thầy Nhân cười lớn hơn nữa:

- Nhớ ư! Rồi sẽ gặp ngay thôi. Hãy đến kho hàng gần bến cảng. Kho hàng màu đỏ ấy. Đến ngay đi. Người yêu mày lâm nguy rồi đó! Không đến thì đừng trách tại sao Linh của mày không muốn gặp mày nhé!

Nói xong thì thầy lập tức cúp máy. Lâm nghe qua bán tin bán nghi nhưng thà bị gạt còn hơn để chuyện không may xảy ra với Linh. Lâm bèn phóng vội lên xe để đi đến điểm hẹn. Lâm không hiểu chuyện gì xảy ra cho Linh nên không cần phải nghĩ ngợi nhiều. Long thấy điệu bộ hấp tấp của Lâm bèn hỏi:

- Lâm định đi đâu vậy? Lâm còn một việc chưa làm mà. Buổi họp ngày mai Lâm phải nhớ đấy nhé!

Lâm nhìn Long bằng một vẻ mặt căng thẳng:

- Buổi họp đó rất quan trọng Lâm nhất định sẽ đến! Nhưng giờ Lâm cần phải làm một chuyện rất quan trọng. Có một người đe dọa làm hại đến Linh Long ạ! Nếu có chuyện gì thì báo cho Yến biết nhé!

Nói xong Lâm bèn phóng lên chiếc xe mình rồi lao nhanh như chớp. Lâm cảm thấy trong lòng đang thấp thỏm. Lâm sợ sẽ không còn gặp lại Linh nữa. Lâm cảm thấy bồn chồn và lo lắng. Lâm cảm thấy đau nhói sau lưng do vết thương còn chưa lành sẹo. Lâm thì thầm:

- Linh ơi. Lâm đang cố quên Linh mà sao lại xảy ra chuyện này kia chứ!

Lâm chạy chậm chậm lại. Bên dưới cầu, Lâm thấy một người có dáng giống Linh đang tìm kiếm một thứ gì đó. Về mặc Linh rất hoang mang và tội nghiệp. Lâm dừng xe và khẽ tiến lại gần Linh đến nỗi Linh không nhận ra Lâm sau lưng mình. Lâm khẽ gọi:

- Linh! Em không sao chứ!

Linh quay đầu lại sững sờ. Linh vội chạy lại gần Lãm rồi sờ vào thân Lãm như muốn cảm nhận có phải Lãm đang thực sự tồn tại. Linh mừng rỡ khóc lóc:

- Híc híc... anh Lãm không sao ư! Anh Lãm còn sống ư!

Lãm băng khuâng không hiểu tại sao Linh lại khóc lóc tội nghiệp đến thế kia. Lãm vịn vai Linh để cô ấy bình tĩnh lại:

- Có chuyện gì với em sao Linh. Tại sao lại khóc thế kia!

Linh chảy nước mắt rùng rùng nói với giọng tất nghên:

- Có người nói rằng anh Lãm đã bị người ta giết chết rồi... đang ở cây cầu này. Linh buồn quá và không biết làm gì thì Lãm... Lãm không có chuyện gì ư?

Lãm gật đầu nhìn Linh với vẻ mặt thất lạc. Lãm nói:

- Em nói không còn quan tâm đến Lãm nữa sao lại khóc thế kia. Lần trước anh gặp nạn, em có ở đó không?

Linh quay sang chỗ khác lau nước mắt rồi nói:

- Không có ở đó! Lãm có chuyện gì thì mặc kệ Lãm, không muốn quan tâm làm gì! Thôi Linh phải về!

Lãm nhìn theo cô nàng và lặng yên không nói. Lãm thấy nước mắt Linh đang rơi mà Linh không nói gì cả. Phải chăng người con gái đó vẫn còn sống. Phải chăng tất cả chỉ là một màn kịch thôi sao. Lãm khẽ gọi:

- Linh! Em còn nhớ nói gì sau khi rời đại học không?

Linh dừng lại rồi bất ngờ chạy lại ôm chầm lấy Lãm. Bàn tay cô bầu chặt lấy Lãm không muốn buông ra. Linh thì thầm với một giọng buồn:

- Nhớ! Nhớ rồi lại quên! Nhớ không làm sao cứu vãng được quá khứ. Linh đau khổ nhiều lắm! Linh muốn quay về chốn cũ lắm nhưng Linh còn một chuyện quan trọng cần làm cho một người mà Linh đã nợ. Hãy nhớ rằng Linh luôn ở cạnh Lãm dù trong hoàn cảnh khó khăn nhất.

Linh từ từ buông Lãm ra và đi về nhà. Linh không nói gì ngoài những lời mà trước đây Linh chưa hề nói. Linh chỉ giấu tình cảm của mình mà thôi. Linh đi khuất rồi, Lãm một mình đứng nhìn theo cái bóng xa dần của Linh. Lãm bèn quay đầu lại để về nhà. Bỗng Yến từ sau một cây cột to lớn bước ra và nhìn Lãm với một vẻ mặt thất vọng. Yến chỉ nhìn Lãm mà không nói gì. Ngay cả Lãm cũng cũng bất ngờ trước sự có mặt của Yến ở đây. Lãm từ từ đi lại gần Yến. Đôi bàn tay Lãm cầm lấy đôi bàn tay miềm mại của Yến. Yến buông tay mình ra và vẫn nhìn Lãm bằng một vẻ mặt thất lạc. Yến chảy nước mắt và khẽ nói:

- Hôm qua chúng ta vui vẻ. Hôm nay lại thế này! Mọi chuyện kết thúc dễ dàng vậy sao!

Lãm không nói gì vì Lãm có nói gì cũng vô dụng mà thôi. Lúc này Lãm chỉ nhìn Yến cho cô ấy mặc sức la mắng Lãm vì Lãm là một kẻ vô dụng. Lãm không biết dùng lời nào để biện hộ cho mình. Lãm tự cho mình là vô dụng vì những chuyện tình cảm luôn dây dưa mà không dứt khoát. Lãm tự thú nhận tội mình trước mặt Yến:

- Yến! Có những chuyện chỉ thấy bằng mắt mình thì chưa đủ đâu. Có khi nó chỉ mê hoặc Yến một lúc, đến khi nhìn nhận lại bản thân và sự việc thì mới hối hận. Khi đó đã quá trễ.

Yến nhìn mặt Lãm mà tỏ ra tức giận:

- Nếu trước mặt chỉ là một giấc mơ thì Yến sẽ nghe lời anh Lãm nói. Nhưng đó lại là một sự thật! Chính thầy Nhân của Lãm đã nói về những chuyện quá khứ cho Yến nghe hết rồi. Lãm không cần giải thích thêm gì nữa.

Lãm đi về phía bờ sông và cười thật lớn:

- Phải thì sao chứ! Tại sao người ta cứ nhìn sự việc vào lúc hiện tại mà lại không nhìn về quá khứ một lúc. Tại sao Yến không nghĩ về những gì mà chúng ta đã trải qua trong quá khứ kia chứ. Tại sao hôm qua chúng ta cười nói vui vẻ mà hôm nay lại khác. Nếu Yến nói Lãm là một người xấu xa để tiện thì những gì Yến thấy là sự thật. Nhưng... Tại sao lại thế này.

Lãm bèn vứt sợi dây mình đeo nước mắt pha lê và cầm trên tay. Lãm nói:

- Đây là gì Yến lại quên rồi sao! Chính Yến đã tặng cho Lãm và nói nó là một vật kỷ niệm. Vậy tại sao Yến gọi là kỷ niệm chứ. Nếu là kỷ niệm thì Yến phải nhớ lại cảm giác lúc xưa mới phải chứ.

Lãm cảm thấy buồn lòng một lúc. Yến không nói gì và bỏ ra đi. Lãm không hiểu thầy Nhân đã nói gì với Yến mà trông cô có vẻ buồn bã hơn lúc trước. Yến buồn và lặng lẽ mà đi. Lãm ném giọt nước mắt pha lê cho Yến và nói:

- Hãy lấy nó đi đi. Lãm không muốn nhìn thấy nó nữa.

Yến vói tay lấy nhưng không kịp. Giọt nước mắt rơi xuống đất và vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ. Chúng tan ra như những giọt nước mắt nhỏ hơn và trong hơn. Không hiểu vì sao nước mắt Yến lúc này lại rơi xuống đất và hoà vào những mảnh vỡ đó. Yến ôm mặt khóc rồi chạy miết không nhìn về phía Lâm nữa. Lâm nhắm mắt và quay nhìn chỗ khác. Hai người đi hai đường bỏ mặc những lời nói hôm nào. Phải chăng đó gọi là sự hờn dỗi của tình yêu trai trẻ. Lâm từ từ nhìn về trước và không thấy Yến đâu. Lâm thì thầm với bản thân mình:

- Xin lỗi!

Lâm cúi xuống nhặt những mảnh vỡ và ngồi một mình không làm gì hết. Trước mắt Lâm hiện ra những gì là tươi đẹp của hai người. Có thể lúc này Lâm mới thật sự thấy yêu quý Yến nhiều nhất. Bởi vì lúc này Lâm cảm thấy có lỗi với một cô gái trẻ đẹp, vốn không biết Lâm mà giờ đây phải chịu đau khổ.

Lúc này Yến chạy mãi. Yến cứ cắm đầu về trước và chạy không do dự. Trong đầu Yến chỉ nghĩ đến giây phút giọt nước mắt tan thành từng mảnh. Yến thờ thần vô hồn và vào một khu vườn hoa mà không hay biết mình ở đây và để làm gì. Yến ngửi được nhiều mùi hương của nhiều loài hoa. Sự đặc trưng của từng loài vẫn có một cái gì đó khá đặc biệt. Yến bình tĩnh ngồi xuống một băng ghế bằng gỗ trông rất cũ kỹ nhưng lại đẹp và lạ mắt. Ở đó một người đàn bà đang ngồi thưởng thức mùi hương của hoa cỏ. Yến thấy bà ta vội mừng rỡ:

- A! là cô bán giọt nước mắt pha lê phải không ạ! Có nhận ra con không?

Bà ta cười và chỉ vào chỗ còn trống. Yến ngoan ngoãn ngồi xuống và nhìn bà ta một hồi lâu. Bà ta nhìn Yến và hỏi:

- Giọt nước pha lê còn không?

Câu hỏi kì lạ của bà ta khiến Yến phải ngơ ngẩn một lúc. Yến buồn bã trả lời:

- Nó đã bị bể nát rồi. Cái gọi là nú kéo kỷ niệm đã bị bể nát bởi bàn tay vụng về của con.

Bà ta cười và đưa cho Yến một giọt nước khác. Bà ta nói:

- Hãy nghe một câu chuyện rồi suy nghĩ về hành động của mình nhé: Có một chàng thanh niên muốn đi tìm thú vui câu cá. Cậu ta bèn mua một cây cần câu, lưỡi và mồi sau đó đến một hồ cá công cộng để câu. Anh ta cầm cần câu đi ngang một ông cụ. Anh thấy cụ câu cá mà không có dùng đến mồi. Trong lòng anh ta thầm cho ông già khùng điên và không biết câu cá. Bởi vì câu cá thì phải có mồi, đúng không? thế là anh tìm một chỗ thích hợp thả câu. Lúc rảnh rỗi anh nhìn sang ông lão thì thấy ông ta giật một con cá. Lâu lâu lại giật một con cá. Cứ thế anh ngồi cả buổi mà vẫn không dính một con nào. Anh bắt đầu thắc mắc và lại gần ông lão hỏi lí do. Anh ta hỏi: Tại sao ông không dùng mồi mà câu dính cá, trong khi tôi có mồi lại không dính là sao? ông lão nghe xong bèn cười. Ông từ tốn giải thích cho chàng thanh niên: Bởi vì trước khi người ta mở cửa cho ta câu thì người chủ đã cho cá ăn no rồi. Do đó chúng không thèm miếng mồi nào cả. Chúng chỉ muốn giỡn mà thôi. Lão phải dùng nhiều lưỡi câu nhấp nhur muốn giỡn với chúng. Khi chúng lại gần thì ta giật. Nhiều lưỡi câu móc vào nhau chẳng lẽ không câu được chúng sao? chàng ta giật đầu và hối hận vì những ý nghĩ bất kính với người lớn tuổi.

Sau khi kể xong. Bà ta hỏi Yến:

- Con có hiểu câu chuyện muốn nói gì không?

Yến lắc đầu và tỏ ra khen ông lão thông minh. Bà ta nói:

- Cái hạn hẹp của con người là không chịu thắc mắc những điều người khác làm mà chỉ chê bài thì không tốt. Chỉ nhìn bề ngoài thì chưa chắc hiểu được những ý nghĩa bên trong. Hãy từ từ mà suy nghĩ đi!

Những lời lẽ đó khiến Yến từ từ suy nghĩ lại. Yến chợt nhớ ra hoàn cảnh mà Lâm đã ở. Khi đó rõ ràng có cả Linh nhưng họ nói gì đó rồi bỏ đi. Và lại cứ chỉ lưng túng của Lâm hơi kì lạ. Yến bắt đầu nhớ lại lời nói của Lâm. Lúc này Yến mới thấy mình có lỗi rất nhiều. Yến không tin vào Lâm nên mới ra nông nỗi này. Yến khóc thật lớn và chửi bản thân mình:

- Híc híc... xin lỗi anh Lâm. Xin lỗi anh Lâm nhiều lắm! Chỉ vì nghi oan cho Lâm mà Lâm phải buồn lòng.

Yến nhớ lại những lời biện hộ cho mình của Lâm mà hận bản thân mình. khi đó Lâm rất bình tĩnh cố giải thích cho Yến nghe mà Yến không nghe chỉ cho anh Lâm là người xấu. Yến nhìn sang người đàn bà và định cảm ơn thì chẳng thấy bà ta đâu cả. Yến nhìn xung quanh và cố tìm nhưng không gặp bà ta nữa. Yến cứ ngỡ đây là một giấc mơ kì lạ nhưng trong tay vẫn cầm một giọt nước pha lê mà bà ta tặng. Yến mỉm cười và không còn giận anh Lâm nữa. Yến bèn chạy về nhà và hỏi chú Nhân vì sao phải nói ra những lời nói xấu về Lâm và Linh như thế. Linh chạy một mạch về nhà mình. Trong tay Yến vẫn lấp lánh ánh sáng của một vật mình chứng kỷ niệm.

Sau khi ngồi buồn một mình. Lâm cầm trên tay những mảnh vụn và thiếu não về nhà. Về mặt Lâm như thiếu đi sự sống. Long có hỏi gì Lâm cũng không nói. Long chỉ thoáng thấy những mảnh vụn trên tay Lâm và nghĩ rằng giữa Lâm và Yến lại xảy ra một vấn đề. Long vịn vai Lâm lại và hỏi:

- Lâm! Hãy đừng buồn. Ngày mai Long sẽ huỷ bỏ cuộc họp với các nhân viên phòng kế hoạch thiết kế. Hãy cố bình tĩnh lại nhé!

Lâm nhìn Long cười và nói:

- Cảm ơn Long, không cần đâu! Ngày mai Lâm trình bày những mẫu design mới mà Lâm đã vạch kế hoạch từ lâu rồi. Lâm sẽ ổn qua một đêm thôi.

Long nhìn Lâm cười:

- Muốn “Luyện công” tiếp không?

Lâm lắc đầu và đi vào phòng mình. Long để Lâm một mình để giải quyết những nỗi buồn của mình. Long biết Lâm buồn về cô nàng Yến ở quán bar nên muốn điện thoại cho cô ta để hỏi lý do. Nhưng nghĩ lại thì cứ thuận theo tự nhiên sẽ hay hơn. Nếu cố tình thêm bớt vào càng làm rối thêm mà thôi. Long thì thầm:

- Lâm đã nói thì phải làm được, đúng là một phong cách có bản lĩnh.

Phản Yến sau khi về đến công ty đã nhạc của ông mình. Yến bèn đẩy cửa vào phòng quản lý của thầy Nhân. Yến quát lên:

- Chú Nhân ! Hãy giải thích tại sao lại nói xấu Lâm và Linh? Chú hãy nói đi!

Thầy Nhân nhìn Yến với vẻ mặt ngạc nhiên:

- Chú chỉ muốn tác hợp cho hai đứa học trò củ thoi mà. Có gì sai đâu!

Yến bèn hù dọa:

- Đừng quên chú làm cho ông nội tôi. Ông nội tôi biết được thì chú giải thích thế nào? Có phải chuyện của Linh là do chú sắp đặt không?

Thầy Nhân tỏ ra hoang mang và bối rối. Thầy với điệu bộ xin xỏ:

- Chỉ tại chú thấy chúng tội nghiệp quá. Chú sẽ không tái phạm đâu. Còn chuyện Linh lấy ông nội Yến là chủ ý của ông nội Yến mà... không liên quan đến chú đâu!

Yến nghe thầy Nhân nói thế bèn dịu lại. Yến nhìn thẳng thầy Nhân và nói:

- Tôi rất ghét chú. Nếu tôi là ông nội thì chú đã bị đuổi từ lâu rồi.

Yến nói xong bèn ra ngoài. Vẻ mặt Yến hậm hực và giận dữ. Thầy Nhân nhìn Yến tức giận đi ra ngoài và mỉm cười. Thầy Nhân cười với một giọng cười kì lạ như là muốn nuốt chửng mọi người. Thầy Nhân thở thê:

- Chuyện người lớn con nít sẽ không biết đâu.

Ông ta bèn cầm điện thoại lên và nhìn theo dấu chân Yến. Thầy Nhân thì thầm vài lời:

- Chuẩn bị thực hiện bước cuối cùng.

Ngày hôm sau, mọi người đều đến họp nhưng Lâm vẫn chưa đến. Long lo lắng cho Lâm và định huỷ buổi họp thì Lâm bước vào. Trên tay Lâm cầm một xấp bản thiết kế. Lâm đứng trước những thành viên trong phòng kế hoạch thiết kế và từ từ mở từng trang cho mọi người xem. Long nhìn những mẫu dép trong rất đẹp mắt và mang nhiều màu sắc thật tươi. Long nhìn Lâm cười:

- Lâm, đây là bản thiết kế trông rất đẹp mắt!

Lâm nhìn Long cười rồi từ từ nêu ra ý nghĩa của bộ mẫu này. Lâm nói:

- Những ý tưởng này là Lâm lấy được từ Yến, một cô gái dễ thương và hiền lành....

Long góp ý:

- Thế có gì liên quan đâu?

Lâm bèn giải thích rõ hơn:

- Bộ mẫu này bao gồm trang phục và dép. Bộ mẫu này chia ra làm nhiều biểu tượng. Lâm sẽ gọi mẫu dép màu hồng nhạt là biểu tượng của sự dễ thương. Màu trắng biểu tượng của sự ngây thơ và hiền lành. Màu đỏ cho sự sôi nổi và xanh cho sự mới mẻ.

Những thành viên trong công ty nghe Lâm nói xong bèn tỏ ra hứng thú vô cùng. Họ mới nghe một ý tưởng kì lạ nhưng lại mới mẻ thế này. Họ nghe Lâm nói mà trong lòng nôn nao mong muốn được mang những bộ mẫu này thử. Long đưa ngón cái lên bái phục và hỏi:

- Thế Lâm sẽ tính như thế nào?

Lâm nhìn Long cười:

- Như Lâm đã nói, bộ này bao gồm cả trang phục mới bộc lộ hết sự vẻ đẹp của nó. Lâm sẽ đến công ty của cha Lâm để nghiên cứu về cách thiết kế mẫu quần áo. Có thể nó rất thích hợp với thời tiết này.

Long nghe bạn mình nói bèn vỗ đùi và mừng ríu rít:

- Xin bái phục cậu đấy! Mới hôm qua như vậy mà hôm nay lại có tinh thần.

Lâm cười và nhìn Long nói với một dáng vẻ không vui lắm:

- Biết làm gì đây. Chỉ còn cách là làm việc cho quên đi một lúc mà thôi.

Long nhìn Lâm và nói:

- Chờ nào Lâm đi Hà Nội? Long sẽ cùng đi với Lâm, dẫn cả Thuý và bé Thảo đi cùng cho vui. Một mình buồn lắm!

Lâm ra đầu chiều ngày hôm sau đi để chuẩn bị một số đồ đạc. Lâm nhìn Long nói:

- Đi một tuần rồi về! Sẵn tiện đi tham quan Hồ Gươm nữa chứ. Lâm chưa đi lần nào?

Những cô gái trong bộ phận thiết kế quảng cáo nghe nói thế đòi đi theo Lâm. Lâm chỉ cười và khề từ chối. Những cô gái đó nghe Lâm nói thế bèn buồn bã và nhìn Lâm với một ánh mắt mong mỏi được đi theo chơi. Long nhìn Lâm lúng túng khi đối phó với con gái. Long bèn nói:

- Nếu đi thì tôi sẽ trừ nửa tháng lương của mấy người chịu không?

Họ gật đầu đồng ý và mừng rỡ vì Long cho theo cùng. Lâm chợt nghĩ ra một cách khiến mọi người đều làm việc. Lâm nhìn Long nói:

- Có thể cho mấy cô này đi cùng cũng được. Nếu họ có thể cùng bộ phận quảng cáo ở công ty cha Hà Nội thì sẽ tốt hơn nhiều đúng không Long?

Long gật đầu và nhìn những cô gái ngưỡng mộ Lâm:

- Khâm phục anh Lâm chưa mấy cô. Chuyện gì nói ra cũng trúng hết và không sao từ chối được. Cứ đi theo Lâm đến Hà Nội làm việc không trừ lương đâu mà lo.

Họ cảm ơn Long ríu rít và trông rất phấn chấn. Long nhìn Lâm và lắc đầu. Long khề nói nhỏ vào tai Lâm:

- Số đào hoa sướng thật!

Lâm cười nhìn ra cửa sổ. Lâm thoáng thấy một cô gái trông rất giống Yến đang đứng gần cửa hàng đối diện công ty Long. Lâm vội chạy ra ngoài và cố tìm gặp Yến nhưng không thấy cô ấy đâu cả. Lâm nhìn đảo đất tìm kiếm rồi mang đầy thất vọng. Bỗng Lâm nhìn xuống bên chân mình. Một cô bé dễ thương khiến chân Lâm và đưa cho Lâm một vật trong suốt. Lâm thốt lên kinh ngạc:

- Giọt nước mắt pha lê! Nó đã vỡ rồi kia mà sao lại thế này.

Lâm bèn hiểu ý của nó và đeo vào cổ mình. Lâm đã biết vật này của ai rồi. Mặt Lâm tươi tắn lại, em bé đó còn đưa cho Lâm một tờ giấy. Nó nói:

- Chị gì cho em kem mới làm thôi. Chị bảo đọc xong không được gặp chị ấy!

Lâm giật mình rồi từ từ lật ra xem. Yến viết: “Xảy ra chuyện đó, Yến không dám gặp Lâm. Hãy để tuần sau rồi hãy đến chỗ cũ. Yến sẽ về quê Lâm chơi nhé! Rồi lại đi đến nhưng nơi ta từng đến để quen lại từ đầu. Nhớ nha!”. Lâm đọc xong và mừng ríu rít. Lúc này Lâm đã lấy lại bình tĩnh và cảm thấy xôn xao trong lòng. Lâm không ngờ Yến đã không giận Lâm và còn hứa sẽ về nơi mà Lâm và Yến đi qua. Một dấu hiệu thật tốt đẹp. Lâm mừng quá rồi nhìn đứa bé:

- Em thích ăn kem lắm hả? Anh đãi em ăn tới chiều tới luôn! Tối chiều ngày mai luôn. Cho đến lúc em cảm thấy không ăn nổi thì thôi nhé!

Nó nhìn Lâm bằng một ánh mắt rất ngạc nhiên. Nó rùng mình rồi nói:

- Không ăn nhiều đâu! Ăn nhiều sẽ mập, con gái mà mập thì không làm người mẫu được.

Lâm vỗ đầu nó và cảm thấy nó đáng yêu gì đâu. Lúc này Lâm cảm thấy mọi vật đều đáng yêu cả. Ở cách đó không xa lắm. Yến đang nằm trên giường của mình và nghĩ về những lời lẽ mà Lâm đã nói. Có thể Yến đã thuộc lòng lời nói của Lâm khi cố gắng biện minh cho mình. Yến thì thầm và khề mỉm cười như cổ tình không giấu niềm vui của mình. Yến thò thẻ và ngo ngoắt:

- Không biết anh Lâm thích giọt nước đó không hả! Nếu không thích thì em bé đã không khen anh Lâm rồi. Đứa bé mà Yến nhờ đưa đồ là cháu của Yến. Và nó nói anh Lâm đã rất hạnh phúc khi có được nó.

Yến thì thầm:

- Không biết khuôn mặt khi đó của Lâm như thế nào nhỉ. Có vui cười như mình lúc này không nữa?

Bỗng có tiếng gõ cửa của cô người hầu. Cô ta kêu Yến ra ngoài để ông nội Yến nói chuyện. Yến bèn nhanh nhẹn phóng xuống giường rồi chạy ra phòng khách. Lúc này có cả Long và thầy Nhân đang đợi. Ông nội Yến nhìn Yến rồi lắc đầu:

- Con gái lớn rồi mà nhảy nhót như con nít!

Thầy Nhân thấy thế bèn nói:

- Lần này ông nội Yến có chuyện cần nói với Yến đó.

Ông nội nhìn Yến một hồi rồi nói:

- Lần này ông phải sang Trung Quốc để thăm người em. Tức là bác ba của con đó. Ông ấy đang bị bệnh. Con ở nhà cho khoẻ nhé!

Yến nhăn mặt:

- Không có ông nội ở nhà buồn quá à! Cho con đi theo nhé!

Ông nội Yến gõ đầu cháu mình và cười:

- Con nhỏ quậy! Lúc ông nội ở nhà có thấy mặt con đâu mà nói gì như rất thương ông vậy? Thôi! Khoảng tuần sau ông về. Chú Nhân cũng có lịch cho con làm đấy!

Thầy Nhân liền nói:

- Lần này Yến không có rảnh được đâu! Lần này Ở Đà Lạt có tổ chức một đêm nhạc hội dùng để gây quỹ cho người nghèo. Nếu Yến không thích đi thì cũng được. Họ nghe bài “Nàng Tinh Tú” của Yến hát họ thích nên có mời Yến đi cùng.

Yến nhìn thầy Nhân suy nghĩ một lúc. Yến nghĩ về chuyện Lâm đi Hà Nội cùng Long và những người khác cũng buồn. Yến bèn gật đầu đồng ý. Thầy Nhân nghe nói thế bèn tỏ ra hoan nghênh Yến. Thầy Nhân quay sang chỗ khác cười mình với một cách kì lạ. Linh đứng bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt háo hức và chứa đầy mưu mô của thầy. Linh không nói ra, cứ để thời gian sẽ chứng minh tất cả. Phần Linh phải theo chồng mình là ông nội Yến đến Trung Quốc thăm người em mình. Linh không có thời gian để mà suy nghĩ về thầy Nhân bởi vì Linh đã biết thầy Nhân là một người độc ác. Chính thầy đã hại cha và mẹ Long khiến họ không còn mặt mũi nào nhìn Linh nữa. Chính thầy Nhân là thủ phạm.

Hai ngày sau đó. Lâm đã cùng bạn đồng nghiệp đến Hà Nội công tác. Lâm muốn từ biệt Yến cũng không được. Lâm phải lẳng lặng mà đi vì lời nói của Yến. Yến đã cho Lâm giọt mắt pha lê thì Lâm đã hiểu được ý Yến nói gì. Lâm lên đường không chút do dự và không luyến tiếc những gì xa cách. Chính Yến đã nói ngày Lâm về chính là ngày gặp mặt, ngày đó sẽ là ngày Lâm vui nhất. Bởi vì trong đó có sự chờ đợi, sự mong mỏi và hi vọng. Tất cả những thứ mà luôn làm con người chột dạ và mất ăn mất ngủ. Lâm nhìn những gì đang theo bên mình và hạnh phúc cười thật tươi. Lâm nhìn Long hạnh phúc cùng Thuý. Những cô nàng muốn theo Lâm cũng bị cảnh lạ làm hoa mắt. Chỉ có cô nàng nhỏ bé là bám theo Lâm mãi. Chỉ có nó là muốn giữ Lâm bên mình. Chỉ đơn giản là người lớn và con nít. Bé Thảo thấy trên tay Lâm cầm một cái gì đó sáng chói. Nó bèn hỏi anh Lâm:

- Anh cầm cái gì vậy? Cho em được không?

Anh Lâm nhìn nó cười và cho nó cầm thử. Lâm nói:

- Vật này là của chị xinh đẹp Yến tặng anh đó! Sao anh cho bé Thảo được. Bé Thảo muốn gì anh Lâm cũng mua cho hết. Bé Thảo muốn cái gì nào.

Bé Thảo nhìn anh Lâm một hồi lâu rồi mới nói:

- Chỉ cần có anh Lâm làm anh là vui rồi. Nếu sau này không có anh Lâm chắc em buồn chết mất.

Lâm nghe giọng điệu thông minh của cô bé mà mỉm cười. Trông nó nhỏ nhưng lại nói ra những lời khiến Lâm phải ngỡ ngàng. Lâm không biết bé Thảo từ đâu đến và quê ở nơi nào. Lâm đã hỏi nhiều lần nhưng không bao giờ nó nói ra cả. Mỗi lần Lâm hỏi về quê của bé Thảo, bé Thảo nhìn anh Lâm gượng cười rồi khóc:

- Anh Lâm muốn đuổi em hả, không chịu đâu!

Thế là nó không nói chuyện với Lâm nữa. Lâm phải nể nang nhiều lắm nó mới nhìn Lâm cười. Thế là Lâm không dám hỏi về quê quán của nó nữa. Cứ mặc bé Thảo là ai thì cũng xem như người thân của mình. Lâm nhìn bé Thảo nhiều lần và để ý thấy hành động của nó rất giống con nhà giàu nhưng không hiểu lí do vì sao lại gặp được ở bến xe đó. Lâm khiêu nó và định hỏi thì nó nhìn Lâm ngơ ngẩn. Bé Thảo hỏi:

- Bộ anh định hỏi quê em nữa hả?

Lâm xua tay và ra dấu không phải. Thấy thế nó mới an tâm và tiếp tục nhìn những cảnh vật khác. Những cô gái cùng đi lôi kéo Lâm cùng chụp chung một tấm hình làm kỷ niệm. Cả Long cũng được thơm lây từ số đào hoa của Lâm. Anh chàng nhìn Lâm đá lông nheo:

- Lâm có đi uống cà phê mát lần nào chưa?

Lâm lắc đầu hỏi:

- Ủa cà phê mát là gì vậy?

Thủy đi lại cóc đầu Long khiến anh chàng hoảng hồn:

- Không được dạy người ta tật xấu của mình nghe chưa!

Long bèn chạy lại những chần song quanh bờ hồ. Long phì cười:

- Vậy thì anh và Thủy đi uống cà phê mát nhé!

Hai người họ cứ chọc tới chọc lui và cười thật hạnh phúc. Lâm nhìn và nhớ lại những giây phút mà Lâm và Yến đã có được. Yến hẹn Lâm khi về sẽ gặp nhau ở quê nhà. Khi đó sẽ vui biết chừng nào. Lâm chỉ nghĩ thôi mà tâm trạng đã phấn chấn trở lại. Lâm đang ngỡ ngàng thì một cô bạn gái đi cùng chạy lại hôn Lâm một cái, còn cô kia thì chụp tấm hình với cảnh hôn nhau đó. Cô gái chụp hình hô to:

- Đây là bằng chứng anh Lâm mèo mỗ! Chết anh Lâm rồi, về mét cô nàng Yến mới được.

Lâm bèn chạy theo và cùng đùa giỡn với những chị ham vui này nhưng Lâm vẫn lo sợ mấy cô nàng ham vui này làm thiệt thì khôn khổ đời Lâm. Long thấy Lâm có tâm trạng vui đó cũng mừng lòng. Hai người là những người bạn thật tốt. Hiếm có được một tri kỷ như Lâm và Long.

Trong khi đó Yến theo đề nghị của thầy Nhân đến Đà Lạt biểu diễn từ thiện. Yến đồng ý và cùng ba người trợ giúp lên đường. Thầy Nhân không đi theo cùng với lý do phải quản lý công việc làm ăn nên không thể giúp gì được. Yến nghe thế thích lắm vì Yến ghét thầy Nhân từ lúc nói xấu Lâm và Linh khiến Yến phải làm Lâm buồn. Và lại giờ này ông nội Yến cũng đã đi thăm bác ba rồi. Không có ở nhà cho Yến nhõng nhẽo. Yến chỉ còn một con đường vui vẻ là đi biểu diễn và tham quan một khu nghỉ mát lớn và là ngôi nhà của họ nhà hoa xứ lạnh. Mọi chuyện diễn ra bình thường và không có gì trục trặc. Yến nhìn chiếc xe lao nhanh và không cảm thấy gì mệt mỏi. Có khi Yến nhớ lại lần đầu hai người gặp mặt rồi cười toe toét một mình. Yến lại cười và nhớ lại lúc Lâm bảo chữa và giọng nói thuyết phục gì đâu. Nhưng Yến lại không tin tưởng Lâm khiến Lâm buồn lòng rất nhiều. Nghĩ đến đó Yến không thể nào cười nổi nữa, nếu cười chỉ là cười bản thân thích làm anh Lâm giận để nghe lí lẽ của Lâm. Yến đã nhìn thấy những làng sương phủ đầy lưng chừng núi. Chúng lơ lửng như một vùng sương mù chứa nhiều cái lạnh. Chúng không làm cho Yến thấy lạ mắt vì cảnh này Yến đã nhìn thấy nhiều có khi còn nhiều hơn nữa. Yến có đi một lần đến miền nam Trung Quốc và xem cảnh tuyết rơi và nước đóng băng. Khi đó Yến đã mặc rất nhiều áo ấm mới chịu nổi cái lạnh ấy. Nên khi nhìn thấy chúng Yến không tỏ ra ngạc nhiên tí nào. Cái đáng nói chính là một cảm giác như lơ lửng bên lưng chừng núi. Một cảm giác mà ở đồng bằng không hề có được. Mắt Yến từ từ nhắm lại, Yến đang mơ về một giấc mộng đẹp. Một giấc mơ Lâm nhìn Yến cười rồi đeo vào tay Yến một chiếc nhẫn không to lắm nhưng đã làm Yến cảm động.

Tiếng chiếc xe thắng gấp khiến Yến tỉnh dậy. Mắt Yến vẫn chưa nhìn được rõ ràng, cô còn say ngủ và ngồi lặng yên. Yến đợi mãi cũng chẳng thấy ai lên tiếng hay chạy xe tiếp. Yến bèn bước ra xe và nhìn hai bên đường. Bên dưới chân Yến là một bờ đất khá cao. Yến mới nhận ra mình đang đứng trên một dốc đồi. Khung cảnh xung quanh chẳng có chút tiếng động. Yến ngạc nhiên khi mình đang đứng ở nơi này. Có tiếng nói từ sau lưng cô:

- Vui chứ cô chủ nhỏ!

Thầy Nhân đứng sau Yến và tủm tỉm cười khá lớn. Hai bên có ba đàn em trong rất hung dữ. Yến nhìn thấy thầy Nhân và tỏ ra không nghi ngờ gì. Yến nói:

- Sao lại dừng ở đây vậy chú Nhân? Có vấn đề về xe cô hả.

Thầy Nhân không nói gì. Thầy Nhân ra hiệu cho ba đàn em đẩy chiếc xe xuống dốc đồi trước sự sững sờ của Yến. Yến lúc này mới bắt đầu lo lắng và hoảng sợ. Thầy Nhân ra vẻ bình tĩnh:

- Không có gì đâu! Chỉ là một tai nạn về xe cô mà thôi. Chỉ là tai nạn giao thông thôi cô chủ ạ! Và cô sẽ đóng vai một xác chết ha ha... có vui không?

Yến vẫn không hiểu lý do chú Nhân lại đối xử với Yến như vậy. Yến thắc mắc và không còn sợ nữa:

- Tại sao chú lại hăm hại tôi chứ! Tôi có lỗi gì đâu!

Thầy Nhân chỉ về phía thành phố. Nơi hàng trăm cây số về hướng đông nam. Thầy Nhân nói với một vẻ tức giận:

- Hãy hỏi ông nội của cô đấy. Chính tao đã khiến gia đình Linh tan nát nhưng ông nội mày đã chỏ tay vào và còn đòi cưới con Linh nữa chứ! Một chuyện mà đối với tao là một xúc phạm. Con Linh rất giống người yêu của tao năm xưa nhưng nó đã từ chối và khiến tao phải bị sa thải. Mày cảm thấy ngạc nhiên chứ?

Lúc này Yến tỏ ra ngạc nhiên thật sự. Yến không còn tin vào lỗi tai mình nữa. Những lời này lại thoát ra từ một người mà lúc trước chính Yến đã giới thiệu vào làm ư. Yến tỏ ra không tin:

- Toàn là những lời lừa gạt thiên hạ.

Yến nhìn thầy Nhân dăm dăm và nói tiếp:

- Không thể là sự thật. Nếu thế thì tại sao ông tôi lại chọn Linh chứ! Ông tôi không thể nào dựng ra màn kịch này được. Tôi không tin!

Thầy Nhân tỏ ra sung sướng khi nói ra những lời nói đó:

- Không tin cũng được! Chính vì ông này muốn hại tao nên bắt buộc phải dùng cách này. Xin lỗi nhé cô chủ xinh đẹp!

Yến cương quyết không tin những lời nói của một kẻ đã lường gạt mình. Yến quả quyết:

- Nhất định là âm mưu của chú rồi. Chỉ vì ham muốn gia sản của ông nội tôi mà chú đã dựng ra nhiều vở kịch hay như vậy. Dầu gì thì tôi cũng khó sống sót, thôi thì tạm biệt chú Nhân hung ác vậy!

Yến nói xong bèn nhảy xuống bên sườn đồi thẳng đứng. Anh mắt chỉ hồi hận một điều là không được nhìn thấy Lâm lần cuối. Yến không nói gì ngoài nhìn thẳng về những điều mà Yến đã dối mặt. Yến muốn nhìn khuôn mặt đắc thắng của thầy Nhân như thế nào. Yến muốn biết cuộc sống đẹp như thế nào mà bình thường Yến không hề chú ý. Giọt nước mắt Yến rơi ra và như cô đọng lại thành những hạt đá. Yến chảy nước mắt hồi hận về những chuyện quá khứ. Trong đó chính Yến là người đã giới thiệu thầy Nhân cho ông nội mình. Chính bản thân Yến là người tin vào lời nói của một kẻ nói dối. Yến hoá vào những làng sương vây quanh và không còn thấy hình dáng của Yến đâu nữa. Thầy Nhân nhìn khung cảnh đang diễn ra vào mắt nguyền vì sự thành công đang gần kề. Thầy Nhân nhìn làng sương mờ ảo và không nói gì cả. Thầy Nhân chỉ nhớ lại những khoảng khắc mà chính Lâm và Linh đã làm thầy mất mặt. Trong lòng ông ta chỉ nghĩ đến một mối thù do đám học trò gây ra cho mình. Quan cảnh xung quanh như lỏng lẻo hơn và thưa hơn. Chỉ có một nụ cười mắt nguyền của một con người quá đáng.

Bạn đang đọc truyện *Xa Xôi Đồi Đường* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Làm Người Ca Sĩ

Một tuần sau, Lâm và các bạn trở về với tâm trạng phấn chấn và vui mừng. Lâm và Long không ngờ họ đã đi công tác thành công và vượt hơn sự trông đợi. Bản thiết kế trong một tuần đã hoàn tất mỹ mãn. Cha Long sẽ lo phần trang phục còn Lâm và Long lo phần giấy dép. Về mặt Lâm và Long chứa đầy niềm vui và sự hạnh phúc vì được lời khen của người lớn. Còn những người khác ngoài công việc hoàn tất họ còn có những kỷ niệm thật vui về chuyến đi tốt đẹp. Họ cảm thấy trách nhiệm thật sự nặng khi có một công việc tốt và hợp với sở thích của mình.

Lâm sờ vào giọt nước rồi mỉm cười. Long nhìn thấy dáng vẻ hồi hộp của Lâm rồi Long đẩy vai Lâm một cái:

- Hãy đi gặp người ta đi! Mọi chuyện để mình lo cho. Hãy cố gắng nắm bắt cơ hội nhé! Bỏ qua là tiếc cả đời chứ chẳng chơi!

Lâm nhìn Long cười và chạy nhanh ra bến xe. Yến sẽ đợi Lâm ở quê nhà và sẽ nói gì với Lâm thì Lâm không đoán ra. Lâm cố gắng đợi cả tuần mới đến ngày gặp lại Yến. Khi gần gũi thì cảm thấy không quý trọng gì những khoảng khắc bên, nhưng đã thật sự xa xôi thì cho dù chỉ nửa giờ hay nửa ngày người ta vẫn coi như cả tháng cả năm vậy. Lâm không biết rằng Yến đã chết vì bị hãm hại. Một người con gái trẻ mà đã phải rơi vào vòng xoáy của tiền tài và quyền lực và kết cuộc là một cảnh đau lòng. Lâm cứ chạy mãi và cứ nghĩ giây phút gặp lại. Lâm không muốn giữ giọt nước mắt pha lê tí nào. Bởi vì Lâm giữ thì không công bằng với Yến. Lâm sẽ tặng Yến giọt nước mắt ấy đi. Chỉ cần thấy nụ cười của Yến là vui lắm rồi. Lâm ngây ngô chạy theo một cuộc hẹn và không biết phía trước sẽ như thế nào. Nhưng Lâm mang một niềm tin. Đã là hẹn thì cho dù là một nơi ảo không có thật thì Lâm vẫn tìm đến hưởng hờ gì quê nhà. Lâm cho rằng Yến muốn thử thách lòng kiên nhẫn của Lâm nên mới nói như thế thôi. Và lại cho dù biết trước là không có thì con người bất kì ai cũng sẽ đến. Vì khi đến được mục đích của mình mới là một người con trai thực thụ.

Trong lúc Lâm đi về quê thì Linh tìm đến nhà Long để gặp Lâm. Lúc này thì ông nội và Linh đã trở về và hay tin Yến đã gặp tai nạn. Thầy Nhân đã cho ông nội và Linh biết về tai nạn rủi ro của Yến. Thầy nói về một chuyến xe xuống thung lũng và hầu như đã không còn ai sống sót trong chuyến xe ấy. Ông nội vì quá cưng cháu mình, một người thân vô cùng quan trọng đối với những ngày gần đất xa trời của mình đã chết. Ông đau lòng ngất xỉu. Con bênh tì của người già hành hạ một ông lão quá thương cháu mình. Và ông đã nằm viện để bác sĩ chăm sóc. Phần Linh muốn tìm gặp Lâm để cho Lâm biết một tin buồn, đối với Lâm là một cú sốc lớn nhất. Linh đã tìm gặp được Long nhưng chẳng thấy Lâm đâu cả. Linh đã cho Long biết cái chết của Yến khiến anh chàng kêu trời vì xúc động. Long chảy nước mắt vì tội nghiệp Yến và Lâm. Long thì thầm bằng một giọng ảm ức:

- Tại sao lại rơi vào tình trạng thế này chứ! Tại sao Lâm phải chịu nhiều cơn sốc tinh thần đến thế. Tội nghiệp nàng Yến nhí nhảnh và dễ thương, tội nghiệp Lâm...

Tất cả những lời nói của Long đã được Linh thốt ra khi nghe tin ác này. Ngay cả Linh cũng không tin đây là sự thật. Linh bèn nhìn Long khóc khút khít:

- Ông nội Yến đã nằm viện! Còn Linh thì chẳng biết thế nào nữa... Hi vọng Lâm sẽ bình tĩnh nghe những lời Linh nói.

Linh bèn từ giả Long lên đường về quê để tìm gặp Lâm. Linh muốn gặp Lâm để nói rõ sự thật có thể là lại gây cho Lâm một nỗi đau khổ nữa. Nhưng nếu không nói cho Lâm hay thì lại gây cho Lâm một sự thất vọng. Thà là nói cho rõ ràng còn hơn là giấu diếm. Linh thì thầm:

- Trước sau gì cũng biết thà là nói cho Lâm nghe thì hay hơn. Chẳng biết vì sao Yến lại chọn nơi vùng quê của Lâm để làm nơi hò hẹn kia chứ! Quả là một cô gái ki lạ.

Trong khi đó, Lâm một mình dạo bước qua những nơi mà Yến đã đi qua trong xã mình. Những nơi mà Lâm đã dẫn Yến đi tham quan. Những nơi mà chứa nhiều nụ cười của Yến và Lâm. Lâm không hi vọng gì ngoài tìm gặp Yến để nói lời xin lỗi mà Lâm đã để trong lòng khi ở Hà Nội. Chỉ là quá vội mà Lâm không kịp nói hay vì nàng Yến không cho phép. Lâm băng qua nhiều cánh đồng và đến hồ sen của mình. Hồ sen có dấu chân của Yến ở đấy. Lâm ghé nhà ông lão trồng hoa để tìm nhưng chẳng thấy đâu. Lâm hỏi những người hàng xóm nhưng vẫn không thấy cô nàng đâu cả. Lâm không hề thất vọng

tí nào, Lâm bèn nghĩ ngay đến Ba Động và đoán chắc là Yến ở đó. Lâm không hề cho rằng sẽ không gặp Yến vì như thế niềm tin mới vững vàng. Khi đó mới dám đối đầu với những khó khăn phía trước. Niềm tin không sờ được, chính vì thế mà ta khó nắm bắt được nó. Chỉ rất ít người có được một niềm tin trọn vẹn.

Lâm lại lang thang trên bờ biển vào lúc bình minh. Khi ấy sẽ thấy được mặt trời mọc như thế nào. Và khi ấy có lẽ Yến sẽ nhìn ngắm mặt trời ở một một góc nào đó trên bờ biển. Lâm ngồi xuống bãi biển và nhìn mặt trời. Ánh sáng đỏ rực mang sự ấm áp một ngày đập vào mắt Lâm khiến Lâm dễ chịu. Lâm nằm xuống bờ biển và nghỉ ngơi. Lâm đã đi suốt từ lúc trở về. Lâm muốn hi vọng không bao giờ tắt đi. Lâm cho rằng con người sống một phần là nhờ sự hi vọng, nếu không có nó thì con người làm gì có mục đích tồn tại kia chứ. Lâm dang hai tay ra để cho thoải mái. Một vỏ ốc thật to lăn vào tay Lâm. Lâm không biết loại ốc gì mà có vỏ lại to đến thế. Lâm cầm nó lên và ngắm ngía. Lâm chợt nhớ hơn một năm trước Long đã chọn một cô bạn gái. Long nói:

- Bạn ơi! Bạn tin là mình rất mến bạn không?

Cô gái trở mắt nhìn Long và cười:

- Sao biết kia chứ! Anh là anh chàng ham tán gái thì biết thích ai?

Long gật đầu:

- Có đấy. Hồng tin thì nhìn đây!

Long bèn đặt một vỏ ốc to vào tai cô bạn rồi thì thầm sát tai cô ta:

- Hãy lắng nghe tiếng của con tim nói nhé! Có phải là nó nói “I love you” không?

Cô bạn dè dặt vào tai mình rồi khẽ nhắm mắt lại. Cô bạn cười và tỏ ra rất thích. Cô ta nhìn Long và cảm ơn rồi rít:

- Đúng là có tiếng nói thật. Cảm ơn Long nhé! Một món quà có ý nghĩa lắm!

Lâm nhớ lại điệu bộ của Long và buồn cười. Lâm thì thầm:

- Chẳng biết có phải thật không mà cô bạn hôm đó rất hạnh phúc. Phải chăng đúng là có tiếng nói thật sự.

Lâm từ từ đặt vào tai mình rồi nhắm mắt lại. Lâm nghe có tiếng gió thì thầm bên tai và cảm thấy rất dễ chịu. Một tiếng gió nghe vi vu và man mát gì đâu. Lâm bèn lấy nó ra và cười:

- Thì ra đó là thứ cảm giác mà Long đã trao tặng cô bạn ấy. Đúng là một món quà có ý nghĩa. Hèn gì cô bạn mỉm cười và vui đến thế!

Lâm bèn vào lều của người bán nước giải khát. Lâm nằm lên một ghế dài rồi ngã lưng xuống suy nghĩ về Yến. Lâm suy nghĩ nhiều về cá tính hiếu động và dễ thương. Tính tình ngây thơ của Yến đã khắc sâu vào tâm trí Lâm. Có thể giữa tình bạn và tình yêu người ta thường nhầm lẫn và khó phân biệt. Nhưng cảm giác yêu đương thì chỉ có một. Cảm giác hạnh phúc và nhung nhớ, cảm giác gần gũi và thân thiện. Giờ này Lâm đã chứa đầy những yếu tố trên. Lâm đang buồn vì đợi hoài vẫn không thấy Yến đâu cả. Lâm nhắm mắt lại và nghĩ về lời nói của Yến: “Hãy để tuần sau rồi hãy đến chỗ cũ. Yến sẽ về quê Lâm chơi nhé! Rồi lại đi đến nhưng nơi ta từng đến để quen lại từ đầu. Nhớ nha!”. Lời lẽ đã in vào đầu Lâm rồi thì làm sao có chuyện nhầm lẫn được kia chứ. Lâm cảm thấy nhứt đầu. Lâm cần nhắm mắt lại để không nghĩ về những chuyện không may. Những chuyện mà khiến Lâm buồn phiền về Yến. Lâm cảm thấy mệt mỏi thật sự. Trong đầu chỉ còn biết chìm vào giấc ngủ. Chỉ có ngủ mới quên được thời gian. Đó là một cách Lâm đã thường làm để giết thời gian. Lâm mơ màng:

“Người không tin tôi là kẻ hay sầu

Hay buồn buồn khi em nắm tay ai

Tôi ngu ngơ muốn chìm trong giấc mộng

Đề ngủ say không biết chuyện trên đời...”

Lâm giật mình. Có bàn tay sờ lấy vai Lâm như muốn đánh thức Lâm dậy. Lâm mừng rỡ:

- Yến hả?

Không có tiếng trả lời. Lâm mở mắt ra và ngạc nhiên hơn khi thấy Linh ngồi bên cạnh mình. Lâm nhìn bầu trời chiều tà mới nhận ra mình đã ngủ rất lâu. Lâm bàng hoàng và suy nghĩ không dám nói chuyện gì cả. Bởi vì Lâm sợ sẽ đánh mất đi những hình ảnh về Yến. Lâm đã chọn chính xác một con người mà suốt cuộc đời này Lâm sẽ gìn giữ không buông ra. Hình ảnh Linh ngày xưa chỉ là một quá khứ mà thôi. Lâm không muốn sống trong quá khứ làm gì để khổ cho cả ba người. Linh nhìn Lâm và nhỏ nhẹ nói:

- Lâm sao còn ở đây? Long đang đợi Lâm ở nhà đấy!

Lâm còn mơ màng:

- Sao phải về, Lãm còn phải đợi Yến nữa. Phải đợi Yến rồi cùng về chung.

Linh nhìn Lãm và tỏ ra buồn phiền. Tiếng cô ngất nghển:

- Hãy về đi! Yến đến không được đâu! Mọi chuyện về nhà hãy tính.

Lãm cương quyết không về. Lãm nhìn ra bờ biển và khẳng định lời mình nói:

- Chẳng nào gặp Yến Lãm mới về được. Linh hãy về đi đừng làm phiền Lãm làm gì! Hãy về đi!

Linh bấu chặt vai Lãm khiến Lãm có cảm giác đau bên mình. Tiếng Linh ngất nghển như đang khóc. Lãm dịu giọng trở lại và thều thào:

- Xin lỗi Linh, Lãm thật sự xin lỗi! Tại vì Lãm đợi Yến mãi mà không thấy nên có buồn một chút. Thông cảm. . .

Linh vẫn khóc to hơn nữa. Lúc này Lãm mới nhận ra là Linh đang rơi nước mắt, Linh đang khóc và đã khóc rất nhiều. Mắt Linh đã đỏ cả lên có khi đã sưng lên vì chảy quá nhiều nước mắt. Linh thều thào với về mặt môi:

- Yến đã chết rồi ... Lãm ơi!

Lãm vẫn chưa nghe rõ Linh nói gì. Nhưng Lãm chỉ thoáng nghe điều gì đó có cái chết. Lãm ngồi dậy và tỉnh hẳn. Lãm hỏi hộp:

- Linh vừa nói gì thế! Ông nội Yến chết nên Yến không đến được à!

Linh tán vào mặt Lãm một cái khiến Lãm phải sững sờ. Linh cố tình tán thật mạnh để Lãm nghe kỹ lời Linh nói. Linh lau nước mắt rồi lập lại:

- Yến đã chết rồi! Lãm có nghe rõ không?

Lãm ngã về phía sau và vẫn ngạc nhiên nhìn Linh. Lãm nhìn Linh rồi cười. Lãm đưa tay lau nước mắt cho Linh rồi đứng phắt dậy. Lãm vội chạy ra ngoài biển. Lãm ngâm một lúc sau rồi mới chạy vào bờ. Lãm cười nói:

- Lãm đã tỉnh hẳn rồi. Hãy nói cho Lãm biết đi, Yến đã ở đâu rồi? Nói đi!

Linh nhìn về mặt của Lãm và chảy nước mắt nhiều hơn. Lãm vẫn chưa nghe rõ lời Linh nói. Có thể vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng. Một cơn ác mộng mà Lãm chưa từng mơ thấy lần nào. Lãm nhìn nước mắt Linh chảy và không nói gì. Linh thì thầm:

- Sau ngày Lãm đi Hà Nội, Yến cũng định đi Đà Lạt để hát từ thiện. Yến muốn giải sầu... nào ngờ trên đường đi... cả chiếc xe lao xuống dốc đèo... chẳng còn ai sống sót...

Lãm vẫn đứng yên và nghe Linh nói. Lãm không nói gì cả, nước mắt Lãm cứ chảy ra hoài không ngừng. Linh nói tiếp:

- Ngay cả xác của Yến cũng không tìm thấy!

Lãm chồm tới vịn vai Linh mừng rỡ:

- Vậy thì cô ấy vẫn còn sống! Yến vẫn còn sống! ha ha...

Linh lại tán vào mặt Lãm một cái nữa. Lần này Lãm im lặng để nghe con sóng xô bờ. Con sóng đang trào dâng trong lòng Lãm. Nỗi buồn cứ thế dâng lên. Linh bèn ôm Lãm vào lòng để cho Lãm nguôi đi phần nào. Lãm đẩy Linh ra rồi đứng dậy ra ngoài bờ biển ngồi lặng thinh. Lãm cầm một nắm cát lên rồi thả xuống như muốn xây một căn nhà thật đẹp. Nhưng cát vừa rơi xuống thì bị nước biển cuốn trôi đi. Lãm lại thả cát tiếp, Lãm không hiểu mình đang làm gì. Lãm chỉ biết trong lòng đang trống rỗng như chẳng có gì hết. Tất cả đã hết thật rồi. Linh nhìn Lãm và tỏ ra muốn quan tâm Lãm lắm nhưng Lãm không muốn nhận sự quan tâm của Linh. Linh thì thầm:

- Vậy ra trước kia Linh đi lấy chồng Lãm cũng đau như thế này ư! Có phải đây là lần thứ hai Lãm cảm thấy mất tất cả không? Vậy ra chính bản thân mình đã từng làm Lãm đau lòng như thế này ư?

Linh úp mặt xuống khóc lóc và nhớ lại những câu chuyện giữa Lãm và Linh. Những lời nói mà Lãm đã ập ủ nói cho Linh nghe. Linh khóc lóc rồi cũng không nói. Linh đã biết lí do Lãm ra sức làm việc rồi. Linh đã hiểu tất cả và hối hận rất nhiều. Nhưng khi đó Linh không còn con đường lựa chọn, một là để cha mẹ chết và hai là lấy ông nội Yến. Linh nhớ lại và nghẹn ngào. Yến hối hận không nói rõ lí do cho Lãm hiểu để rồi xảy ra biết bao chuyện khiến hai người đều đau khổ. Linh nhìn khuôn mặt Lãm rồi đến gần dịu Lãm đứng dậy. Lãm như vô hồn không còn nhận biết lời nói của Linh nữa. Linh dẫn Lãm tìm khách sạn để qua đêm. Có thể là Lãm đã mệt rất nhiều. Đi được một đoạn thì Linh ngã xuống, cô ngất xỉu đi vì mệt mỏi và đau lòng. Lãm nhìn lại người bạn cũ và tỏ ra đau lòng không tả. Lãm nhìn ra ngoài xa khơi và với vợi nỗi buồn. Lãm thì thầm:

- Ngày mai như thế nào? Ngày mai có còn mặt trời mọc nữa không?

Linh giật mình tỉnh dậy và gọi tên Lãm. Linh nhận ra mình đang nằm trong một khách sạn. Ở bên cạnh còn có cả Lãm. Lãm đang nằm ngủ say và trên mặt vẫn còn ẩm ướt nước mắt. Linh cố nhìn thật kỹ khuôn mặt của Lãm để mà ghi vào tim mình. Linh sợ rồi sẽ có ngày Linh cũng sẽ giống như Yến đi xa và không bao giờ trở lại. Linh thì thầm với bản thân:

- Tại sao Lâm lại muốn cùng mình chung phòng kia chứ? Phải chăng vì Lâm không muốn chấp nhận sự thật nên mới để mình kề cận và đánh thức cho Lâm tỉnh hẳn.

Lâm từ từ mở mắt ra và nhìn Linh nhằm là Yến. Lâm mừng rỡ:

- Lâm biết sớm muộn gì Yến cũng đến mà. Hôm qua Lâm gặp một con ác mộng Linh cho Lâm hay rằng Yến đã chết rồi! Khi đó Lâm rất đau lòng!

Linh sờ sờ nét mặt của Lâm rồi mỉm cười:

- Yến sẽ không bao giờ chết đâu! Trừ khi Lâm quên Yến mà thôi!

Rồi Lâm đứng dậy. Lời nói dịu dàng và từ tốn của Linh chứ không phải của Yến. Lâm bước ra ngoài phòng và đi không vững bước. Đường như bước chân của Lâm đã say thật rồi. Có thể là say nên con đường Lâm đi không hề ngay ngắn, nó cứ cong cong vẹo vẹo. Lâm quay lại nhìn Linh và thở thê:

- Lâm phải về thành phố ngay để tìm hiểu mọi chuyện. Lâm không bao giờ tin lời thầy Nhân nói một lời nào. Chính thầy Nhân đã khiến Lâm và Linh gặp mặt để cho Yến hiểu lầm. Chính ông ta chứ không ai khác!

Lâm bèn quay đầu đi. Linh ở sau nhìn theo và nói:

- Linh không muốn cho Lâm đi một mình tí nào.

Nói rồi Linh chạy theo Lâm để cùng trở về. Tâm trạng hai người có thể khác nhau về nhiều thứ. Tình cảm và ý nghĩa của tình cảm. Linh cảm thấy buồn trước cái chết đột ngột của Yến và cảm thấy lấy lại cảm giác ngày xưa khi gần gũi Lâm. Còn Lâm thì chỉ mang một nỗi buồn của sự chờ đợi một người không đến. Nỗi thất vọng vì không được gặp lại Yến lần cuối cùng. Lâm chỉ hi vọng một ngày nào đó sẽ gặp lại Yến trong một giấc mộng về. Có khi còn hạnh phúc hơn cả sự thành công trong sự nghiệp. Có khi còn vui hơn cả tháng ngày gặp mặt và cười vui, có khi còn hơn thế nữa. Mặt trời trên biển lại nhô lên cao và vội vội ánh sáng ban mai. Ánh sáng của sự sống bất diệt và ánh sáng của niềm hi vọng về một ngày mai tươi đẹp. Con người trước sau gì cũng chết vậy thì hãy yêu một lần rồi chết cũng mãn nguyện. Lời Lâm thì thầm trong lòng và khút khút một mình. Trong lòng Lâm đang khóc. Có thể là Lâm không biết cách biểu lộ nỗi buồn đau của mình nên Linh không nhìn thấy Lâm buồn khổ. Linh chỉ thấy Lâm không nói chuyện. Lâm chỉ âm thầm đi đi lại lại để nghĩ về chuyện gì đó. Tất cả như đã hết thật rồi đối với Lâm.

Những ngày sau đó. Lâm một mình lang thang đến nhiều nơi mà Yến đã đi qua. Trên tay Lâm vẫn đóng đưa giọt nước mắt pha lê và cố tìm kiếm những hồi ức tốt đẹp. Lâm đứng bên dòng sông Sài Gòn ở một đoạn nào đó rồi ngẫm nghĩ vài câu thơ:

“Nỗi nhớ cứ dẫu ta đi mãi

Đến suốt cuộc đời cũng không quên”

Lâm thì thầm và hi vọng người quá cố nghe được lời Lâm nói. Lâm muốn ném giọt nước mắt xuống sông nhưng lại không vì đó là vật níu kéo kỷ niệm mà Yến đã cố tình tặng Lâm với ý nghĩa của nó. Đã là vật kỷ niệm thì nó có ghi lại một chút gì là nỗi nhớ. Nếu ném đi thì có phải là tiếc lắm không. Và có thật là khi ném đi rồi lòng dạ sẽ yên ổn hơn sao. Và lại Lâm muốn giữ mãi một kỷ niệm để không bao giờ quên được. Lâm nắm chặt giọt nước trong tay và lao nhanh đến công ty đĩa nhạc Spring, một công ty của ông nội Yến do thầy Nhân điều hành mọi hoạt động. Lâm chỉ muốn hỏi rõ hoàn cảnh của Yến rõ ràng mà thôi. Lâm không muốn chỉ nghe nói lại mà không hiểu gì hết.

Lâm đứng trước cửa công ty và nhìn về đồ sộ của nó từ bên ngoài. Lâm nhìn thấy có hai người giữ cửa và đáng vẻ rất hung dữ. Lâm bèn đến gần và muốn tìm gặp thầy Nhân. Bọn chúng như đã đợi Lâm từ lâu. Chúng bèn mời Lâm đến phòng quản lý để gặp chủ nhân của họ. Hai người bảo vệ đẩy cửa vào cho Lâm. Lâm tỏ ra không chút lo lắng gì khi gặp một người thầy cũ. Trước mắt Lâm là một người mặc bộ đồ tây đáng vẻ thanh lịch. Ông ta xoay người lại cho Lâm nhìn kỹ mặt mình. Lâm bất ngờ khi thấy một ông thầy có đáng vẻ khác xưa rất nhiều. Lâm bèn gật đầu chào hỏi và tỏ ra tôn trọng. Thầy Nhân nhìn Lâm cười khoan khoái:

- Thầy đợi ngày này lâu rồi Lâm ạ! Đã nhiều lần muốn tiếp xúc với em nhưng lại không có dịp. Thôi thì hôm nay thầy trò củ mình tâm sự với nhau vậy!

Lâm nhìn mặt thầy không có gì là lừa dối và nguy hiểm qua hành động. Lâm bèn đi thẳng vào vấn đề:

- Thầy đã chứng kiến cảnh Yến lao vào vực phải không thầy Nhân?

Ông ta nhìn Lâm cười và tỏ ra không chút gì giấu giếm. Thầy nói:

- Sao thấy được kia chứ! Thầy cũng chỉ nghe người ta đồn về đoạn đường gần ngọn đèo mà thôi. Người ta nói có một tai nạn khủng khiếp xảy ra, những người qua đường nhìn thấy chiếc xe lao xuống nên thầy mới rõ vậy thôi!

Lâm nhìn thầy mình với một ánh mắt kì lạ:

- Em có một thắc mắc lớn muốn hỏi thầy, mấy tuần trước chính thầy đã điện thoại cho em phải không? Có phải thầy đã nói Linh gặp sự cố không?

Thầy Nhân nhìn Lâm rồi cười khần khặc:

- Xem lời nói của thầy bây giờ và khi đó có gì khác nhau không? Khi đó thầy nói cộc cằn và thô lỗ còn giờ đây thì thế nào. Có thân thiện như ngày xưa không?

Lâm nhìn ông thầy một lúc nữa rồi quay đầu ra ngoài. Lâm cảm thấy mình ở đây một lúc nữa sẽ có chuyện với một người thầy cũ của mình. Lâm bèn cáo từ thầy Nhân ra về. Thầy Nhân gọi Lâm lại và cười:

- Trước khi con bé Yến chết. Nó có nói về giọng hát của Lâm hay lắm, nó nói nếu khi Lâm về sẽ gặp Lâm để hỏi ý.

Lâm nghe thầy nói thế bèn khựng lại. Thầy Nhân nói tiếp:

- Nó khen Lâm có giọng rất thanh và trong nên nó đề nghị thầy giúp đỡ em.

Lâm quay lại nhìn thầy và cương quyết:

- Nhìn em có giống ăn xin không? Em đã có một sự nghiệp ổn định và tốt đẹp tại sao lại nghe theo lời thầy kia chứ! Cũng như lời thầy khi xưa nói: Ai mà biết được trong trái ối có gì chứ!

Thầy Nhân nhìn Lâm lắc đầu:

- Vậy là em đã làm Yến buồn rồi. Tâm nguyện của người đã chết mà không cố làm thì tội cho nó lắm! Rất tội ...

Lâm quay đầu đi. Thầy Nhân cố nói thêm vài lời:

- Hãy về suy nghĩ đi! Hãy cố gắng suy nghĩ thật kỹ. Ca hát chỉ để giải trí thôi!

Lâm quay đầu ra ngoài. Ở lại trong phòng lúc này chỉ còn có một mình thầy Nhân cười nhạt. Thầy Nhân nhìn ra cửa sổ quan sát hành động của Lâm. Thầy Nhân cười mãn nguyện và chứa đầy những thách thức. Ông ta hô lên trong khi vẫn quan sát Lâm:

- Bọn mày hãy chuẩn bị bàn họp đồng. Con cá đã cắn câu!

Lâm nhìn lại quán bar Ngọc Yến hai tuần trước còn đông chật khách. Giờ này chỉ còn có một mình Lâm ngồi ngẫm nghĩ. Lâm không biết làm gì để được gặp lại Yến. Một hình ảnh cũng không có, một tấm hình của hai người cũng chẳng có. Ngày đi về quê đến Ba động Lâm có chụp rất nhiều nhưng Yến đã giành giữ tất cả. Yến nói:

- Những hình ảnh này phải để con gái giữ mới có ý nghĩa. Con trai thì chẳng thể giữ được vì biết đâu hôm nay chụp với Yến, hôm sau Lâm chụp với cô khác thì sao? Khi đó chỉ sợ Lâm bỏ những tấm hình đẹp này!

Lâm cười khi nghe những lời nói ngây thơ đó. Lâm nhìn Yến và ra về thề:

- Lâm hứa sẽ không chụp hình với những cô gái có khuôn mặt giống Yến, còn ngoài ra thì chụp hết! Ha ha...

Yến khi đó cứ rượt theo đánh Lâm và còn đòi ăn thịt Lâm nữa cơ chứ. Tất cả những gì còn lại trong Lâm chỉ là một giọt nước pha lê. Lâm thì thầm với bản thân:

- Mình đã để vỡ nó rồi mà Yến lại tìm được một giọt nước khác. Quả là kì lạ! Cuộc đời lắm lúc không như ý mình muốn, mình muốn níu kéo tất cả nhưng lại không được. Làm sao để giữ lại một hình hài mà mình cảm thấy có lỗi thật nhiều đây?

Lâm bèn lấy cây đàn Ghita treo trên vách tường xuống rồi ngồi vào một cái ghế dựa. Lâm nhớ lại bài hát “Nàng tình tứ” mà Yến sáng tác và gảy đàn. Điệu nhạc mang một nỗi buồn mênh mông của một tình yêu tuổi trẻ. Nó gọi lên cho Lâm một cảm giác gần gũi và hạnh phúc. Lâm nhớ đến nụ cười của Yến vui mừng khi nhận được lời khen của Lâm ban đầu. Lâm chợt nhớ đến ngày hai đứa ở hồ hoa sen và trên bãi biển. Khi Lâm ca lên thì những hình ảnh đó lại hiện về và vây lấy Lâm không muốn xa rời. Lâm bắt đầu nhớ đến những ngày còn đi học và hẹn ước, Lâm nhớ tới buổi tắm trong hồ sen cùng Linh, rồi cuộc rượt đuổi hai người trên rừng hoa cỏ. Lâm lại nhớ đến ngày Linh bước lên xe hoa và nhìn nhau không nói. Cuối cùng Lâm lên thành phố và gặp được Yến, người con gái hồn nhiên hát hay. Lâm say sưa gảy đàn và nhắm mắt chiều theo làn nhạc đang bay bổng trong người. Lâm nghe mình mang trong lòng và dịu lại những mất mát mà Lâm đã gánh chịu. Lâm thì thầm:

- Đây là một cảm giác khiến mình không sao quên được Yến. Vậy thì đành thành người ca sĩ một lần để nỗi nhớ dịu dặt mình đi tiếp quãng đường còn lại. Cảm ơn Yến – tình yêu và hạnh phúc.

Lâm chợt mở mắt ra thì bắt gặp nhiều người đang bao lấy mình. Lâm nghĩ về những thủ đoạn mà thầy Nhân đã làm và cười thầm:

- Đây lại là một trò của thầy nữa phải không? Không sao đâu! Em sẽ làm ca sĩ một phen, để biết Yến đã chịu đau khổ như thế nào!

Nói rồi Lâm đành trở về nhà và nói cho gia đình Long biết chuyện. Lâm muốn giành một chút thời gian ngoài giờ làm việc theo con đường ca hát để ru phần linh hồn đang tổn thương của Lâm. Long là người bạn thân và quý Lâm nhiều nhất. Lo nghe bạn mình nói xong chỉ vỗ vai nhẹ một cái rồi cười:

- Hay lắm! Chỉ cần Lâm ở nhà và nghiên cứu về chuyện thiết kế là được rồi. Lâm cứ yên tâm làm những điều mình thích. Long sẽ chia bốn mươi phần trăm cổ phần của công ty cho Lâm. Bởi vì sự thành công của công ty đa phần là do Lâm đề xuất. Người ra công, người ra của thì hợp lí quá rồi còn gì. Hãy cố tỏ rõ bản lĩnh của mình nhé! Long luôn ủng hộ Lâm cả hai tay và hai chân luôn đấy!

Lâm ôm lấy anh chàng Long tốt bụng và vỗ vai tỏ rõ sự cảm ơn rất nhiều. Tình bạn là một thứ vô cùng quý giá nếu biết trân trọng. Chính vì tình bạn cao

đẹp của Lâm và Long mà sự nghiệp hai người mới phát triển như ngày nay. Long cảm ơn Lâm về sự giúp đỡ và Lâm cũng cảm ơn Long về sự lo lắng và chia sẻ sự thành công của mình. Quả là trong tình bạn cần có sự cảm thông và giúp đỡ lẫn nhau thì mới hoàn thiện được bản thân mình. Cho dù một con người tài giỏi mà bạn bè không giúp đỡ lẫn nhau thì có vĩ nhân có nào cũng chỉ là một người nên vứt đi. Tồn tại mà không có sự đoàn kết thì tồn tại chỉ là riêng rẽ. Một mình thì làm được gì kia chứ. Lâm nhìn chăm chú về mặt của Long để nhớ kỹ khuôn mặt này. Khuôn mặt đã vì Lâm mà giúp đỡ rất nhiều. Lâm nhìn Long và cảm động:

- Lâm là một người chẳng tốt gì mà Long lại đối xử tốt như vậy? Biết lấy gì đền ơn đây?

Long cười khút khít khi nghe Lâm nói những lời khách sáo:

- Long nợ Lâm một cái mạng và một danh dự. Vậy nếu không có mạng sống thì Long làm được thứ gì nào? Nếu danh dự không có thì làm sao ngóc đầu dậy nổi. Hãy cảm ơn người mẹ đã sinh ra một con người có tâm lòng như Lâm đi!

Long nói tiếp:

- Nếu Lâm chỉ lo chú tâm vào rèn luyện công việc hát ca mà không lo lắng cho công ty thì Long hơi buồn à! Bởi vì nó đã là của chung hai đứa. Đã là của chung thì phải phát triển nó ngày càng lớn hơn, như thế là một sự đền ơn hết sảy còn gì! An tâm làm ca sĩ đi. Trong công ty Long sẽ quản lý được mà! Hãy vì người con gái mình yêu mà làm một chút chuyện thì quá xứng đáng là bạn Long rồi, ha ha. ...

Lâm nhìn Long và ra vẻ hạnh phúc:

- Nào! Tôi nay chúng ta sẽ luyện công đến sáng luôn há!

Long gật đầu vui vẻ. Bé Thảo từ trong phòng nghe được vội chạy tới níu chân anh Long và nói:

- Anh Long cho em luyện công với há! Em cũng muốn có võ nữa!

Long nhìn con bé và vò đầu nó. Long nhìn nó và đe dọa:

- Nếu luyện công bị tẩu hoả nhập ma là em sẽ “xấu như con gấu” đó.

Bé Thảo nhìn sang anh Lâm và nói:

- Em thích con gấu vì nó dễ thương! Cho em luyện công với!

Lâm bèn ra tay:

- Em sẽ xấu thành con gấu rồi sẽ hoá thành con nhỏ Cám trong chuyện cổ tích cho coi.

Bé Thảo vẫn muốn luyện công với anh Lâm và anh Long. Lúc này Thuý từ phía dưới nhà bếp đi lên, cô thoáng hiểu câu chuyện bèn xua tay:

- Thôi đừng chọc bé Thảo nữa. Bé Thảo đi với anh Long là hư hết đó. Anh ấy luyện công riết rồi cũng sẽ giống con ma cho coi.

Bé Thảo nghe chị Thuý nói xong bèn sợ Long. Nó vội chạy sang chị Thuý và cùng chị đi chơi. Nó nhìn Long bằng một con mắt sợ hãi. Long nhìn đáng vẻ của bé Thảo mà tức cười. Cả Lâm cũng thế. Lâm thì thầm:

- Lâu rồi mới được hội hợp vui như thế này!

Lâm nhìn lên bầu trời và hi vọng những ngày sau sẽ sum họp như thế này mãi. Lâm không muốn mất mát tất cả rồi chỉ còn một nỗi nhớ trong lòng. Lâm hi vọng mọi chuyện sẽ tốt hơn bây giờ. Lâm cảm thấy mệt mỏi lắm lắm. Lâm cảm thấy mệt mỏi thật sự. Lâm cầu nguyện với ánh trăng trên trời:

- Hãy soi sáng con đường tôi tìm cô bạn tôi dù chỉ là một thoáng kí ức mỏng manh. Hãy biến những cái không thể thành có thể để mà tình yêu là vĩnh cửu. ...

Bạn đang đọc truyện *Xa Xôi Đôi Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Vô Tình

Thời gian cứ thế trôi qua. Con đường hai năm sau dường như vẫn còn mờ nhạt dấu chân của kỷ niệm. Hình bóng của một con người quả thật rất là khó quên. Lâm đã là một người quản lý tài ba Công Ty Giày Dép 2-L Fashion. Một công ty mà Lâm dồn sức phát triển với sự ủng hộ của Long, người bạn thân mà Lâm quý mến. Hai người bạn đã thật sự trưởng thành và là những người quản lý giỏi. Lâm đã xây dựng được sự nghiệp và có một gia đình nhỏ. Lâm và bé Thảo, chỉ hai người mà hạnh phúc hơn mọi gia đình khác. Lâm đem nỗi buồn để mà lo lắng cho cô bé mà Lâm vô tình tìm gặp ở bến xe năm

nào. Bé Thảo rất quý anh Lâm vì anh là một người hiền lành, nó xem Lâm như một người anh thật sự. Nó quý Lâm rất nhiều. Lâm cũng xem nó như một người em để an ủi phần nào, bởi vì Lâm không có gia đình. Có thể ông trời đã cho Lâm một người em để mà tâm sự, một người em để mà Lâm dồn tâm trí mà lo lắng cho bé Thảo ăn học thành người.

Lâm bây giờ còn là một thành viên không thể thiếu của gia đình âm nhạc Spring. Lâm đã là một ca sĩ nổi tiếng đúng như lời Yến nói. Lâm có một giọng ca hay và truyền cảm, Lâm có một thân hình hoàn mỹ thì trở thành một ca sĩ nổi tiếng là một chuyện thường. Hình của Lâm treo khắp đường phố, nhưng Lâm vẫn sống một cuộc sống giản dị mà ít người nào có được. Lâm thường đóng vai một ca sĩ biểu diễn vào ban đêm còn ban ngày Lâm đến công ty mình làm việc. Chính vì nổi tiếng nên công ty Lâm trở nên huyền ảo lạ thường. Chỉ có ngày nào Lâm không làm việc thì công ty mới yên ổn với những cô gái ngưỡng mộ. Nhờ tiếng tăm của Lâm mà công ty càng phát triển hơn rất nhiều. Lâm nhớ lại ban đầu Lâm làm ca sĩ là muốn làm Yến vui lên và muốn tìm hiểu về cái chết của Ngọc Yến. Lâm vẫn còn thắc mắc về ông thầy giả nhân giả nghĩa. Chính vì mục đích đó mà Lâm muốn làm ca sĩ. Chính vì thế mà Lâm phải chịu cuối đầu với thầy Nhân. Con người mà Lâm phải kêu là thầy đã nắm toàn bộ công ty bằng đĩa của ông nội Yến. Thầy đã quan hệ với nhiều băng nhóm xã hội đen để mà tìm cách đoạn lầy công ty của Yến. Chính bản thân Lâm đã điều tra và phát hiện đàn em trong công ty toàn nằm trong giới giang hồ nên Lâm chưa dám làm gì được. Lâm chỉ chờ bằng chứng để mà vạch mặt thầy.

Phản Linh chỉ còn một nhiệm vụ duy nhất là lo lắng cho ông nội Yến. Ông đã thật sự già trong vòng hai năm ngắn ngủi. Ông đã chịu một nỗi đau mất cháu nội, người thân duy nhất mà ông quý chuộng. Ông đã sa sút từ khi hay tin Ngọc Yến đã không còn. Ông trở nên ngầy ngỗ và khó nhận biết được người khác. Bên ông chỉ còn có một người thân hiện tại là Linh mà thôi. Mặc dù trên danh nghĩa là chồng vợ nhưng ông nội Yến lại tôn trọng Linh rất nhiều. Ông thường nhìn Linh bằng một ánh mắt cảm thông:

- Xin lỗi cháu nhiều lắm! Thật sự là xin lỗi. Chỉ vì món nợ mà ông phải lấy cháu. Nói thật tình thì ông xem Linh cũng như là Ngọc Yến cháu nội của ông vậy.

Linh gật đầu hiểu lời ông nói. Linh rất hiểu vì bản thân Linh đã ở trong nhà suốt ba năm liền. Nhưng chưa lần nào ông nội Yến đụng đến thể xác của mình. Bởi vì ông là một người tốt, đã cứu lấy gia đình Linh và phải chịu cảnh xa lìa như bây giờ. Nếu ngày đó ông không ra tay thì giờ này người chồng của Linh không phải là ông nội Yến mà là thầy Nhân mới phải. Chính thầy đã tìm cách hại gia đình Linh tan nát và cả gia đình Yến cũng trở nên không còn gì. Mọi quyền hành điều do thầy Nhân nắm giữ. Cả Linh và ông nội Yến đều sống trong nỗi đau bị dầy vò. Lâm chỉ ngu ngơ không hiểu chuyện gì hết. Lâm chỉ nhìn Linh bằng một ánh mắt thất vọng mà thôi. Thất vọng cho số phận đưa đẩy, và thất vọng vì bản thân Lâm không làm gì cho Linh hạnh phúc. Cuộc sống của Linh đã âm thầm nhìn lên Lâm từ nơi nào mỗi khi Lâm đến công ty tập luyện. Đó là một nỗi khổ của con người. Lâm chỉ tập chung vào những điều Lâm đang giữ bên mình. Giọt nước mắt pha lê, Lâm chỉ hi vọng tìm được manh mối gì để lật tẩy thầy Nhân để mà làm cho Yến vui lòng nơi chín suối. Tất cả như đã thật sự qua đi.

Lâm đứng bên bờ sông, nơi mà Lâm gặp Yến lần cuối cùng. Lần cuối cùng là lần Yến đã hiểu lầm Lâm với Linh. Lâm không nhìn gì cả. Anh mắt Lâm chỉ đăm đăm mà không biết nhìn về hướng nào. Có tiếng bước chân phía sau Lâm:

- Bộ Lâm vẫn còn nhớ đến Yến sao?

Lâm không cần quay đầu lại vẫn nhận ra tiếng nói của Linh. Lâm không nhìn Linh vì không muốn có người khác nhìn Lâm bằng ánh mắt thương hại, đặc biệt là Linh. Lâm chỉ nhìn mây trời và nói:

- Linh đến đây làm gì? Hãy về đi! Chồng Linh ở nhà có một mình! Hãy về đi...

Tiếng nói Lâm nghẹn ngào. Linh từ từ tiến lại gần bên Lâm. Cô nói bằng một giọng đầy cảm xúc:

- Nơi này là nơi Yến đã hiểu lầm Lâm phải không?

Lâm chỉ thoáng nhìn Linh bằng một ánh mắt len lén. Lâm nói:

- Lần đó chính Yến đã hiểu lầm chúng ta ... tại nơi này...

Linh nở một nụ cười rồi nhìn theo hướng của Lâm:

- Lâm à! Lâm là một người vô cùng hồ hững với thực tại. Người có tình và người không có tình thì hiểu lầm là chuyện đương nhiên. Vậy mà đến giờ Lâm vẫn cho rằng bản thân mình có lỗi...

Linh nhìn Lâm bằng một ánh mắt khác:

- Cho đến bây giờ thì Lâm trong lòng Linh vẫn giữ một vị trí quan trọng. Nếu có chết vì Lâm thì Linh vẫn hạnh phúc chấp nhận... bởi vì đã ba năm trôi qua là ba năm Linh sống trong nỗi nhớ. Chính Lâm đã tặng Yến một bài thơ như thế này: “Nỗi nhớ cứ dui ta đi mãi; đến suốt cuộc đời cũng không quên...”. Linh thường đọc lại bài thơ này đã hơn một ngàn ngày đêm rồi... có nghĩa là đã đọc nó hơn một ngàn lần rồi đó. Lâm vô tình có biết gì đâu.

Lâm nhìn Linh và nói:

- Mọi chuyện đến lúc này thì đã quá trễ rồi Linh à! Lâm không còn biết sống sao cho hợp lý với đời. Bản thân Lâm là người vô dụng đã để Linh phải khổ nhiều. Lâm không muốn có lỗi với bản thân và có lỗi với người Lâm yêu quý nhất... Lâm không muốn có lỗi với Yến, Linh à!

Lâm nói xong, Lâm phủ lớp nón qua khỏi đầu rồi lẳng lặng mà đi. Lâm không muốn ai nhìn thấy mình đến nơi riêng tư này. Lâm thường phải giấu mặt mà đến bờ sông kỷ niệm. Chẳng ai mà biết được trong lòng một ca sĩ buồn phiền như thế nào. Người ta chỉ biết nỗi buồn của ca sĩ qua lời ca mà thôi. Nhiều người thì cho rằng là thế. Nhưng Lâm thì nghĩ người sáng tác ra bài ca mới là người có nỗi buồn thật sự. Đó chính là những bài mà Yến đã để lại cho

Lâm. Những bài mà trước kia Yến hát cùng Lâm khi hai người đi chơi đây đó.

Lâm lang thang trở về nhà mình. Vừa bước vào cửa đã thấy có điều gì đó kì lạ. Những bước chân còn rất mới quanh nhà. Trước cửa và ngoài sân cỏ đều có. Lâm cảm thấy kì lạ và bất điều lo lắng cho bé Thảo, bởi vì nhà mình rộng lớn nhưng chỉ có bé Thảo và Lâm cùng sống. Lâm bắt đầu gọi:

- Bé Thảo ơi! Em có nhà không? Hãy nấu mì cho anh đi!

Vẫn không có tiếng trả lời. Lâm nghĩ thầm:

- Hôm nay chủ nhật mà! Bé Thảo không có đi học thì làm sao...

Lâm vội chạy vào khắp căn nhà và cố tìm gặp cô bé. Lâm nghe trong phòng mình có tiếng động bèn cầm một ống tuýp trong tay. Lâm lần mò và đẩy nhẹ cửa phòng. Bất ngờ có nhiều cánh tay kéo Lâm vào phòng. Có nhiều tiếng cười vui cất lên:

- Happy birthday to Lâm! Mừng sinh nhật dễ thương của Lâm!

Lâm mới nhận ra là cả một lớp bạn bè đều có mặt và tổ chức xin nhật cho mình. Lâm cười vồ đầu:

- Ai tạo một câu chuyện bất ngờ vậy? Phải anh chàng Long đấy không!

Phía sau đám đông, Long đội một cái nón nhọn và nhảy ra cười toe toét. Long hô to:

- Chưa chính xác! Là bé Thảo nói cho Long biết đấy, còn tổ chức thì do ta chứ ai! Ha ha ha...

Long cười thật to và khoái trí vỗ tay. Trong Long rất vui thì phải. Long lại gần Lâm và cầm ống tuýp trong tay Lâm và hỏi:

- Lâm cầm nó chi vậy? Bộ muốn thanh toán tụi này hả?

Lâm cười và cầm ống tuýp lên giả bộ rượt đuổi Long và hô lên:

- Phải! Lâm sẽ thanh toán hết những người trong phòng này.. khà khà...

Tất cả đột nhiên trở nên vui lạ thường. Những người bạn Lâm tỏ ra rất thân mật. Trong đó có vài fan thân với Lâm và những người làm trong Công Ty Giấy Dếp 2-L Fashion. Lâm nhìn mọi người và mừng rỡ vì được sự quan tâm của bè bạn. Trong đám bạn mà Lâm quen được có một fan của Lâm là một anh phó công an quận rất có tài tên anh là Dũng. Nhờ Long mà Lâm quen được anh ta. Lâm gọi là anh Dũng vì anh ta lớn hơn Lâm đến năm tuổi. Anh có một đội nhóm bạn bè làm công an nên chẳng ai dám đụng với Dũng. Dũng tỏ ra thân mật và quý Lâm khi bắt đầu quen biết. Anh nhận ra con người Lâm có tình nghĩa và hiền lành hơn những đám bạn cùng lớp trong khoá huấn luyện công an tài trí. Anh bất gặp ở Lâm có một sức hút rất lạ. Chính anh là một người nghe Lâm hát và phải công nhận Lâm hát thật sự truyền cảm. Anh thích nhất là bài “Nàng tình tứ” và bài “xa xôi đôi đường” do Yến sáng tác. Anh ta thường nhìn Lâm với một ánh mắt cảm thông:

- Lâm biết vì sao trái đất tròn không?

Lâm cười cười:

- Bởi vì trước sau gì cũng gặp lại nhau. Những câu chuyện mờ ám luôn luôn được phơi bày...

Dũng vỗ vai Lâm tấm tắc khen:

- Hay lắm! Đây là câu hỏi có người đầu tiên đáp đúng ý anh, rất có ý nghĩa!

Hôm nay anh lại nhìn Lâm bằng con mắt của sáu tháng trước:

- Bây giờ anh hỏi lại Lâm một lần nữa... trái đất tại sao lại tròn!

Anh chàng Long lúc này có mặt mới xía vào:

- Bởi vì trái đất không thể có hình vuông được! Anh Dũng hỏi kì cục!

Lâm nắm tay Long lại và kéo Long ngồi sát bên mình. Lâm cười cười:

- Vẫn chỉ một câu trả lời đó là: Sự thật sẽ không bao giờ bị che lấp mãi mãi!

Dũng gật đầu và mừng rỡ:

- Rất có ý nghĩa...

Anh ta nhìn vào ngực Lâm thấy lấp lánh một ánh sáng loe loét. Dũng hỏi:

- Đó là gì vậy? Sao không thay nó mà thấy em đeo hoài vậy!

Lăm lấy nó ra cho anh Dũng xem và thì thầm:

- Đây là món quà duy nhất của người em quý nhất thì làm sao thay được.

Anh gạt đầu rồi bắt đầu kể về một câu chuyện:

- Nếu anh đoán không lầm thì cái em đang đeo chính là giọt nước mắt pha lê. Một vật tượng trưng cho kỷ niệm trong đời. Chính anh ngày xưa cỡ em cũng đã theo đuổi. Nhưng cuối cùng người bạn anh đã bỏ nó với một lí do là không hợp nhau! Anh buồn và ném nó xuống sông rồi!

Lăm ngạc nhiên khi nghe câu nói của anh Dũng. Lăm nhìn anh đắm đắm rồi thì thầm:

- Trước khi gặp sự cố Yến đã trao em vật này! Đến giờ em vẫn tin Yến còn sống!

Anh Dũng vỗ lấy vai Lăm cảm thông. Những người bạn khác bên ngoài vẫn đua nhau đùa giỡn. Anh Dũng cặp vai Long và đi ra ngoài cũng giỡn với mọi người. Lúc này bé Thảo cũng đã gần mười tuổi. Nó ôm lấy tay Lăm và thở thê:

- Anh Lăm là một người tốt nhất nè! Nhân sinh nhật anh Lăm, em cầu cho mọi chuyện tốt sẽ đến với anh. Cầu mong em mau lớn để nuôi lại anh Lăm.

Lăm cười và vuốt tóc nó. Một mái tóc rất dài và xinh đẹp. Lăm nói:

- Nếu anh đoán không lầm thì em cũng là một cô công chúa phải không? Nhà em ở đâu vậy?

Nó buông tay Lăm ra và tỏ ra giận:

- Đã nói là không được nhắc đến gia đình em nữa. Em thích ở chung với anh Lăm nhiều nhất.

Lăm thì thầm:

- Em không nhớ đến mẹ mình sao!

Nó nhìn Lăm một lúc rồi mới chịu trả lời:

- Mẹ đã chết rồi, cha cũng chết rồi. Tất cả đều đã chết hết rồi. Em không còn người thân nào cả.

Bé Thảo vừa nói vừa khóc tỏ ra rất ảm ức. Lăm thấy thế bèn vịn vai nó rồi cười:

- Nín đi! Ở đây anh Lăm đã xem em như người thân rồi. Chính anh cũng không có gia đình vậy. Nhờ bé Thảo mà anh mới tạo một gia đình nhỏ này nè. Nếu không bé Thảo thì đâu gọi là một gia đình nữa. Nếu không có bé Thảo thì anh sẽ không ra ở riêng với gia đình anh Long đâu!

Bé Thảo nghe Lăm nói thế bèn ôm chặt lấy Lăm. Về mặt nó thật sự hạnh phúc và cười rạng rỡ. Nó thì thầm:

- Mẹ em rất xinh đẹp! Đẹp nhất! Sau này em lớn thì anh sẽ gặp được mẹ em thôi.

Lăm ngạc nhiên khi bé Thảo lại nói nhiều về bản thân mình. Lăm hỏi:

- Sao gặp được, mẹ em chết rồi cơ mà!

Nó cười cười híp mắt:

- Cha bảo! Em rất giống mẹ...

Lăm vỗ đầu cô bé thông minh của mình. Lăm cùng cô bé cười rất hạnh phúc. Đã lâu rồi Lăm mới thấy vui như hôm nay. Lăm nhìn lên bầu trời và cảm thấy mãn nguyện một phần nào:

- Dù đã có nhiều mất mát nhưng đổi lại là một chút tình cảm với bạn bè thì tôi cảm thấy vui lắm rồi, phải nói là hạnh phúc mới phải!

Buổi sinh nhật lần lượt cũng trôi qua. Bởi vì thời gian không bao giờ dừng lại nghỉ ngơi chút nào. Thời gian cứ trôi qua nhanh mặc cho nhiều người níu kéo và cố gắng tìm kiếm.

Hôm sau, Lăm đến công ty bằng đĩa theo như thời khoá biểu thường ngày của mình. Mọi chuyện có vẻ rất bình thường. Thầy Nhân không còn làm khó dễ Lăm như ban đầu vào cho ông ta huấn luyện. Bởi vì thầy Nhân không ngờ bản thân mình đã hại người mà lại tìm được một tài năng khiến ông thu lợi rất nhiều từ phía Lăm. Lăm không nói gì hết, Lăm chỉ là một ca sĩ và một nhà quản lý có đẳng cấp. Mọi chuyện ông ta làm Lăm biết cũng dễ mặc. Bởi vì Lăm nhớ rất rõ mục đích đến công ty là gì. Lăm muốn là ca sĩ thì đã được còn phần lợi thì mặc thầy Nhân xử lí. Theo như mức thu nhập hiện tại của ông thầy bất nhân này và cổ phần trong công ty Lăm và Long thì ông ta còn phải thua nhiều. Nhưng có một điều lạ là tài sản ông lại có rất nhiều, có khi là gấp nhiều lần Lăm. Một thắc mắc khiến Lăm cần phải tìm hiểu. Thầy Nhân không tỏ ra có gì là khác thường. Ông thường nở nụ cười khi gặp Lăm và rất quý Lăm. Lăm chỉ cười:

- Cục vàng của mình thì làm sao không quý được chứ! Bàn thân thầy đã làm gì em đang điều tra đây! Hãy coi chừng vành móng ngựa đang đợi đấy!

Lâm đẩy cửa vào phòng quản lý của thầy Nhân. Vừa thấy Lâm thầy vội chào mừng một ngày làm việc mới. Lâm không nói gì bèn đi thẳng vào mục đích:

- Em cần gặp Linh vào chiều nay lúc sáu giờ tại bờ sông. Phiên thầy nhấn lại cho em. Em về đây!

Thầy Nhân vội nín Lâm lại:

- Khoan đã! Thầy vừa chuẩn bị một kế hoạch mới hòng nâng cao tên tuổi của em. Thầy sẽ cho em đóng vai một anh chàng lãng tử trong một bộ phim điện ảnh. Sau đó thì sẽ tiếp tục một Video clip về nhạc nền của bộ phim đó. Em nghĩ thế nào!

Lâm tỏ ra không ngạc nhiên. Lâm nói:

- Hình thức này chẳng phải mấy công ty đĩa nhạc khác cũng thường làm sao? Có gì mới đâu chứ!

Thầy Nhân chỉ ra cái riêng của kế hoạch cho Lâm hay và về ý nghĩa thực của nó. Thầy nói:

- Sai, em đã nghĩ sai hướng của kế hoạch rồi. Trong khi quay bộ phim thì em vẫn sẽ phụ quay những cảnh lãng mạn trong bộ phim rồi làm thành một bộ clip mới. Chẳng qua là ăn theo của bộ phim mà thôi, nhưng kết quả thầy khảo sát thử thì rất được! Em nghĩ sao?

Lâm suy nghĩ rồi gật đầu. Lâm ra một điều kiện:

- Lợi nhuận thì chia sáu - bốn được không? Thầy sáu em bốn là được rồi!

Lâm ra một điều kiện hơi khó xử cho một ông thầy chứa đầy mưu mô hiểm độc. Thầy gật đầu đồng ý và tỏ ra không có vấn đề gì cả. Lâm đưa ra một điều kiện thật khó xử mà thầy vẫn chấp nhận thì hơi khó tin. Lâm bèn hỏi:

- Như thế thầy cũng chấp nhận sao!

Ông thầy cười đắc ý:

- Ha ha ... chỉ tại khuôn mặt của em thôi. Chỉ tại em rất giống nhân vật mà thầy muốn thử. Tại vì thầy muốn làm một kỷ niệm của thầy ngày xưa, về mặt tình cảm thì tiền không thành vấn đề.

Lâm nghe thầy nói xong bèn quay đầu đi. Lâm không nói gì thêm vì Lâm rất biết con người của thầy Nhân. Thầy đã hại cho Linh phải khổ thì làm gì có tình cảm mà nói chứ. Tình cảm là vật gì mà khiến những người có giả tâm phải mềm lòng. Lâm nhìn nhận mọi việc theo tình cảm nên rất không thích thầy Nhân là vì lẽ đó. Chính Lâm cũng biết cách nghĩ của mình sai nhưng Lâm không chấp nhận tư cách của thầy được. Lâm chỉ hận bản thân mình đôi lúc khi đối diện với thầy Nhân. Lâm muốn tìm hiểu về cái chết của Yến, Lâm không chịu bỏ qua dễ dàng như thế được. Mọi chuyện đều do thầy Nhân sắp đặt thì ắt hẳn phải có lý do chính đáng hơn về Yến. Bóng dáng sau lưng Lâm trong hai năm nay.

Thầy Nhân nhìn Lâm đi ra ngoài bằng một ánh mắt khác như bên trong thầy là hai con người hoàn toàn khác nhau. Lâm vô tình nhìn thấy được khuôn mặt ấy qua tấm kính cửa phòng quản lý. Lâm không nói gì và tiếp tục đi. Thầy Nhân bèn lấy điện thoại ra và gọi một cú cho bọn đàn em của mình. Địa điểm hẹn vẫn là nơi cũ, kho hàng ở bên cảng. Một nơi lý tưởng cho những con người sống ngoài vòng pháp luật. Thầy thì thầm:

- Rồi đây tao sẽ cho mày thấy cảnh con Yến chết như thế nào.. khi khi .....

Khi ấy tại nhà Linh. Linh đang dạo bước bên những khóm hoa người làm vườn trồng. Những loại hoa rất đẹp và còn tươi nguyên như vừa mới nở. Trong đó có cả hoa Phù Dung đã được trồng tía rất đẹp. Một loại hoa mà mang ba màu sắc đặc biệt. Một loại hoa mà trong một ngày mang ba màu khác nhau, một vẻ đẹp của thiên nhiên mà hiếm bắt gặp được bên ngoài đời. Linh cầm bình nước xịt khá nhỏ chỉ đủ cầm trong lòng bàn tay mình. Linh lựa những hoa nào vừa chớm nở còn thật tươi và xịt vào hoa cho nó thêm đẹp. Những hoa còn lại đa số đã được người thợ chăm sóc nên không cần làm gì. Cuộc sống của Linh chỉ đơn giản là đi đi lại lại trong nhà mà thôi. Linh ít đi siêu thị hay những nơi ồn ào khác. Linh chỉ ngồi quanh quẩn trong nhà để mà chăm sóc ông nội Yến và ngắm hoa mà thôi. Vậy mà Linh đã chịu đựng được hơn ba năm trời. Lúc không có chuyện gì làm Linh thường nghe Lâm hát qua những đĩa mà Lâm trình bày. Những bài Lâm hát Linh đều thích vì đó là người đã chung sống biết bao năm với Linh nơi quê nhà. Và người đó suốt đời chiếm một vị trí vô cùng quan trọng trong lòng Linh. Chỉ vì Linh không biểu lộ hết ra bên ngoài, cả Lâm cũng ngu ngơ theo đuổi một cái bóng đã không còn trên cõi đời này. Linh cũng không còn dịp nào mà nói hết ra được. Linh đôi khi nhìn vào phòng ông nội Yến và nhìn ông với một ánh mắt tội nghiệp. Ông chỉ thường ngồi trên chiếc xe lăn và nhìn sang vườn hoa nơi mà cô bé Yến thích đùa giỡn vào những buổi sáng sớm. Chính nơi đó ông đã luôn nhìn cháu mình khôn lớn và trưởng thành. Giờ thì không còn nữa nên ông trở nên không nói và câm lặng.

Yến ngồi trên băng ghế đá và ngẫm nghĩ về những câu chuyện quá khứ mà Lâm và Linh đã đi qua. Linh nhớ nhất chính là nơi hồ sen mà hai người nhìn nhau không nói. Một hồ sen mà Lâm đã cố tình tặng Linh để Linh ghi vào lòng. Linh không quên nơi vườn hoa chứa nụ cười của Linh và Lâm. Cả hai người cùng rượt đuổi vui thật là vui. Rồi Linh lại chộp mắt một lần khi Lâm và Linh trên bãi biển cùng bè bạn. Lần đó Lâm đã thể hiện một bản Linh cho bạn bè mình xem khiến họ khâm phục Lâm vô cùng. Linh mơ mộng về quá khứ. Bỗng có bước chân từ từ đi lại gần Linh khiến Linh lao đi vài giọt nước trên mắt mình. Linh không quay đầu lại vì bước chân của thầy Nhân rất quen thuộc. Một bước chân nhẹ nhàng như một con hổ đang rình mà tóm lấy con mồi. Thầy Nhân lên tiếng:

- Em đang định làm thơ à! Sao về mặt khó coi thế!

Linh không trả lời khiến thầy không được vui. Thầy nói:

- Em không dám nhìn thầy sao! Người yêu của thầy thì khác với Linh nhìn lắm! Cô ấy luôn mỉm cười khi gặp mặt thầy.

Linh quay sang thầy và nhìn bằng ánh mắt đáng khinh:

- Em ra nông nổi này là do đặc ân của thầy ban cho đấy. Có cần em cảm ơn thầy không?

Thầy cười dí dỏm:

- Không cần đâu! Khí khí ..... Mọi chuyện đã qua rồi, và lại thầy đã ân hận rất nhiều...

Linh nhìn thầy và nói:

- Thầy mà cũng biết ân hận sao! Chính thầy đã hại chết Yến, em biết nhưng chưa có bằng chứng tố cáo thầy mà thôi. Lần đó chính thầy đã đề nghị Yến đi và cuối cùng thầy lại nói không biết gì về cái chết của Yến. Những điều đó có gì đó không bình thường phải không, thưa thầy đáng kính?

Thầy Nhân không nói gì. Ông ta bèn nhìn về bầu trời, nơi mà một con người độc ác cũng cầu nguyện. Thầy nói:

- Để thầy kể cho em một câu chuyện quá khứ. Em biết rồi đấy mỗi người đều có một quá khứ, dù nghèo hay giàu cũng thế thôi...

Thầy Nhân nhìn Linh và rơi một giọt nước mắt. Linh nhìn thấy mặt thầy không một chút giả dối gì cả. Thầy nhìn lại quá khứ của mình. Thầy Nhân chậm rãi ôn lại một kỷ niệm buồn mà trước kia thầy đã gánh chịu. Nước mắt có phải là gì đâu, chỉ là một chút vị đắng mà thôi.

Năm thầy Nhân bước vào năm thứ nhất của Đại Học Sư Phạm Thành Phố Hồ Chí Minh. Thầy có một biệt danh là Một Sách, một biệt danh dùng cho những con người chỉ biết cắm đầu vào trang sách để mà nghiền cứu việc học của mình. Khi đó thầy chỉ là một chàng sinh viên đeo kính và khờ khạo. Anh chưa hề biết yêu là gì. Có nhiều sinh viên ở Cà Mau hay bất cứ nơi xa nào đó đến thành phố học đều mang một tâm trạng buồn vì nhớ gia đình và nhớ quê. Do đó họ thường tìm cho mình một cô bạn gái để mà quên đi nỗi buồn đó. Chỉ là một thứ tình yêu nhất thời, có khi là sẽ quên đi sau khi tốt nghiệp. Thầy nhớ rất kỹ ngày đó là ngày Valentine, ngày lễ tình nhân mà hầu hết bạn thầy đã đi chơi với bạn gái. Thầy không muốn đi nhưng học hoài trong phòng cũng chán. Ngày đó tự nhiên thầy thấy chán học hơn và muốn ra ngoài thông thả. Thầy lảo rảo một mình đến gần Trường Đại Học Thủy Lợi ngay ở Thị Nghè. Ở gần bên đó có công viên nên không khí thật sự yên tĩnh. Lăm nhìn thấy những cặp trai gái cười đùa thoải mái và rất vui vẻ với nhau. Thầy nhìn họ hạnh phúc và cười bản thân vì chưa tìm được một cô bạn để tâm sự. Thầy ngồi vào một cái ghế bên gốc cây cao to. Thầy đang ngơ ngẩn thì có một cô gái cũng cỡ thầy lại ngồi chung và khóc lóc. Thầy không nói gì, thầy chỉ ngồi nhìn cô ta chảy nước mắt mà thôi. Một lúc sau cô gái lau nước mắt của mình và nhìn thầy với một nụ cười thật tươi:

- Mình vừa bị một công tử nhà giàu đá đấy! Vui không? Bạn có xe không?

Thầy gạt đầu, cô gái nói tiếp:

- Bạn chờ mình đến Công Viên Đầm Sen được không? Mình muốn giải trí?

Thầy nghe nói thế tỏ ra chần chừ và dự định đi về. Cô gái đó nắm tay thầy lại và năn nỉ với một ánh mắt thật đáng thương. Thầy xiêu lòng và chờ cô gái này đi cùng. Và lại thầy không làm gì đi chơi một lúc cũng không sao. Qua một lúc nói chuyện với nhau thầy mới biết cô ta cũng đang học đại học và đã bước sang năm thứ hai. Sau cuộc đi chơi đó. Cô thường tìm đến gặp thầy khi rảnh rỗi, cũng vì điều này mà thầy đã không còn cảm thấy cô đơn nữa. Thầy đã niềm được mùi vị hạnh phúc từ cô bạn gái này. Thầy đã thích và lo lắng cho cô bạn tên Như Mỹ, người mà có khuôn mặt rất giống với Linh. Họ thường trò chuyện vào những ngày cuối tuần và đi chơi thật vui vẻ, phải nói là có nhiều kỷ niệm gắn bó. Thầy đã biết được thế nào là hương vị của cuộc sống khi cảm tay người yêu mình dù chỉ là ngắn ngủi. Năm thầy học năm thứ ba và cũng là năm cuối của Như Mỹ. Hai người hẹn hò nơi lần đầu gặp nhau, nhưng thầy không đến được vì lý do có người thân đến thăm. Ngày đó là ngày thầy không nói gì và mang một nỗi lo lắng vô vàng. Những ngày sau đó không còn thấy Như Mỹ đâu nữa. Thầy đã cố đến trường cô ấy tìm và hay tin nàng ta đã chết vì tự tử. Cô ta đã nhảy sông tự vận đời mình và lao xuống dòng sông kỷ niệm. Cô ta bị một công tử nhà giàu và một nhóm thanh niên hợp nhau bắt cóc cô ta cho chàng công tử. Và cuối cùng thì Như Mỹ đã mất đi tất cả, cô buồn tui và lao xuống dòng sông ngay đêm hò hẹn với thầy. Nỗi đau khổ vô cùng khi người yêu chết đi. Thế là năm thứ ba thầy không học được môn gì, đến khi tốt nghiệp mà nỗi ân hận của thầy vẫn còn và cứ dai dẳng.

Khi thầy đến vùng quê dạy học thì vô tình gặp được em với khuôn mặt không sai tí nào. Thầy không kiềm chế được mới khiến em khó chịu và đã làm thầy bị tổn thương. Và thằng Lâm là chủ mưu, chính nó đã khiến thầy phải mất đi Linh và thầy mang một nỗi buồn. Từ đó thầy mới thề với lòng là phải cho nó một bài học đích đáng...

Thầy ngưng kể và nhìn Linh. Thầy ngỡ rằng Linh đã cảm động nhưng khuôn mặt Linh vẫn như không có gì. Linh mới nói:

- Chuyện buồn trước kia của thầy em rất cảm động. Nhưng đến đoạn sau thì dường như không còn là anh một sách trước kia nữa. Em là Linh còn người yêu của thầy là Như Mỹ lớn hơn em chừng bốn tuổi. Vậy sau giống nhau được. Còn chuyện thầy mất đi người yêu thầy đã đau khổ vậy mà còn hại chết cả Yến, như thế có công bằng với Yến không...

Thầy cười với một cách điên cuồng:

- Hà hà... đó lại là một chuyện khác rồi Linh ạ! Chính ông nội nó đã khiến thầy nhìn Linh lấy ông ta. Nếu lần đó ông ta không nhúng tay vào thì có lẽ giờ này Linh là của thầy rồi ha ha ....

Thầy kể tai nói nhỏ với Linh bằng một giọng nói độc ác:

- Rồi đây Linh hãy đợi đấy! Khi ông già đó chết đi thì em sẽ biết tay với thầy...

Thầy vội đi nhanh ra khỏi cổng. Thầy chợt nhớ tới lời Lâm bèn hô to cố tình cho ông già trong phòng nghe thấy, nhưng tai ông ta đã lảng rồi có nói to hay nhỏ cũng đều không biết gì. Thầy nói:

- Thằng Lâm nó hẹn em lúc sáu giờ chiều tại bờ sông lý niệm gì kia! Hãy đến ngay đi, sắp tới giờ rồi đấy! ha ha...

Linh nghe xong bèn mỉm cười và thì thầm với bản thân:

- Vậy anh Lâm cũng biết hẹn với mình à. Linh tới ngay thôi!

Nói xong Linh liền vào phòng mình thay đổi y phục. Linh tạt ngang phòng ông nội Yến và mỉm cười. Linh thì thầm:

- Con đi ra ngoài một chút nghe ông?

Ông ta không biểu hiện gì. Khi Linh vừa quay đầu đi thì ông ta níu tay Linh lại và mỉm cười nói với một vẻ yếu ớt:

- Hãy đi vui nhé con! Ông sẽ viết di chúc để lại toàn bộ gia sản cho con, sau đó hãy tìm anh chàng Lâm gì đó mà hợp mặt. Ông chỉ có thể giúp được con nhiều thôi...

Linh nghe ông nói như thế không có gì vui cả. Chính ông là người bị hại mà trở nên như thế này. Linh thật không dám nhận. Và lại đã lâu rồi không nghe ông nói mà hôm nay tự nhiên ông nói nhiều khiến Linh cảm thấy lo lắng. Linh bèn ôm ông và nói:

- Con không nhận đâu, xin ông hãy khỏe nhé! Hãy sống thật khỏe vì ông là một người tốt.

Ông nội Yến cười mĩa mai:

- Không lẽ lại giao cho gã kia sao! Ông thà đem từ thiện còn hơn đem toàn bộ gia sản lọt vào tay một người đã hại chết cháu mình.

Ông nhỏ nước mắt và xúc động. Ông đẩy Linh ra xa và thúc giục:

- Hãy đi đi! Anh chàng tốt bụng đang chờ con đấy. Chính nó đã làm Yến hạnh phúc và yêu đời hơn thì nó quả là tốt rồi... hãy đi ngay đi, ông giận đấy!

Linh bèn chần chờ không muốn đi. Ông cười khặc khặc:

- Chỉ đi một lát chứ có gì mà lo lắng hà Linh, nhớ đừng tin vào lời nói của thầy Nhân nhé, hắn ta chỉ vốn là một kẻ xấu xa thôi.

Linh bèn chào từ biệt ông rồi đi. Linh tỏ ra lo lắng cho ông nội Yến nhiều. Nhưng Linh chỉ đi một lúc thì có gì đâu mà lo. Linh bước đi ra khỏi nhà để đến nơi Lâm đang chờ đợi. Linh mang một niềm vui nên không chú ý gì những lời nói của ông lão ngồi trên xe lăn cả. Linh chỉ muốn đi nhanh chóng trở về để chăm sóc người đã thương yêu và cứu mạng mình. Ở phía sau bước chân Linh đi, những chiếc lá vàng cứ đua nhau mà rơi rụng. Nó giống như một thứ tình cảm bao bọc Linh bấy lâu nay. Một thứ tình cảm thiêng liêng mà hiếm một con người với tới được, bởi vì họ chỉ lo tìm cách mưu lợi cho bản thân thì làm sao biết hi sinh vì người khác. Những chiếc lá rơi đều thật đẹp. Linh với tay lấy một mẫu lá để ngắm nghía. Chúng đã già úa nên phải rụng, nhưng chúng còn muốn níu lấy cành cây lắm, chỉ vì một con gió vô tình thổi bay mà thôi. Một số phận buồn bã.

Linh chạy đến bờ sông và mong muốn gặp Lâm. Đã ba năm từ khi Lâm quen biết Yến đến giờ, Lâm chưa hề tìm gặp Linh lần nào. Lâm chỉ nhớ đến một người mà Lâm cho là rất có lỗi với cô ta. Linh từ từ đứng lại, trước mặt Linh một anh chàng Lâm đẹp trai hơn lúc trước đang đội một cái nón và chờ đợi. Linh từ từ lại gần Lâm mà trong lòng xôn xao gì đâu. Linh cảm thấy mình rất hồi hộp và rung động. Lâm thấy Linh bèn chạy nhanh lại gần như một người bạn bình thường tìm gặp người bạn cũ. Lâm bèn cảm kích bản đưa cho Linh. Lâm nói:

- Kịch bản này có phải Linh viết không? Những lời lẽ và hành động không khác gì chúng ta ngày xưa. Thế là sao vậy Linh?

Linh nhìn Lâm cười tỏ ra ngạc nhiên hơn khi nghe những lời Lâm nói. Những lời nghe có vẻ rất vô tình và không quen biết gì Linh cả. Linh phớt lờ câu hỏi của Lâm:

- Lâm có biết trước khi đến đây Linh nghĩ gì không? Linh cho rằng mình sẽ vui trở lại và hạnh phúc trở lại. Vậy mà lại nghe một giọng nói vô tình của Lâm đến thế! Linh thật thất vọng.

Lâm nghe lời Linh nói mà không nói gì. Lời lẽ văn chương của Lâm ngày nào giờ đã không còn gì. Lâm giữ một thái độ khiến Linh phải buồn, một cảm giác mà Linh xa lạ với Lâm. Một cảm giác Lâm không còn như trước kia nữa. Linh buồn tui về những nỗi niềm mà cô đã chịu đựng trong một thời gian khá dài mà giờ này lại đối lại là một sự hững hờ lạnh nhạt. Linh chảy nước mắt khóc và ôm mặt mình không nói gì nữa. Trước kia Linh không dám nói cho Lâm nghe sự thật về mình vì sợ những chuyện không tốt sẽ ập đến cho ông nội Yến, còn bây giờ Linh muốn nói nhưng người đối diện mình lại không muốn nghe lời Linh nữa. Linh nhìn Lâm bằng một ánh mắt đau lòng:

- Kết cuộc của những lời nói khi xưa đây sao? Lâm đã không nghĩ gì đến Linh nữa sao!

Lâm nghe những lời nói của cô nàng Linh mà không nói gì. Nắm tay của Lâm nắm chặt lại một cách kính đáo. Lâm dường như rất hiểu nỗi lòng của Linh

nhưng Lâm lại cố kìm nén, dường như Lâm cố tình làm cho Linh đau lòng thì phải. Lâm quay về hướng dòng sông đang chảy:

- Lâm không muốn có lỗi với Yến được! Lâm nhất định không thể có lỗi với người đã khuất. Chuyện ngày xưa Lâm không quên và chuyện về Yến Lâm cũng không quên. Lúc này Lâm nghi ngờ thầy Nhân là thủ phạm hại Yến. Nếu có lòng thì hãy cùng Lâm điều tra cho Yến vui lòng còn nếu không thì Lâm về vậy!

Nói rồi Lâm bỏ mặc Linh và đi ra về. Linh nhìn theo Lâm và chỉ ngẩn ngơ không biết làm gì để Lâm vui cả. Trước đây Linh đã không nói lí do cho Lâm biết nên giờ này có lẽ đã quá trễ. Hình ảnh Linh ngày xưa Lâm đã cố tình giữ mình để cho quên lãng đi. Lâm cố quên để theo đuổi một mục đích sống mới, Lâm giữ bên mình một vật của người quá cố, người có giọng hát hay và xinh đẹp. Linh nhìn theo bước chân vững vàng của Lâm mà chạnh lòng. Linh khẽ gọi một tiếng rất nhỏ:

- Lâm hãy nói gì đi! Đừng về sớm thế, Lâm không sợ Linh đau lòng sao?

Dường như Lâm có nghe được lời nói của Linh từ xa và khẽ đứng lại. Lâm quay lại nhìn Linh và cười với một dáng vẻ mà Lâm thường cười khi hạnh phúc. Nụ cười mang một tâm sự và nụ cười cho người khác một sự yên tâm. Linh thấy Lâm như thế nên cô không buồn nữa. Cô cũng không buồn thêm vì có lẽ cô đã hiểu ý Lâm rồi. Có thể Linh đã hiểu nụ cười của Lâm và câu nói của Lâm khi còn ở quê nhà. Nàng Linh hỏi:

- Sao này lờ xa nhau vì một lí do không chính đáng và không còn thích nhau nữa thì Lâm sẽ thế nào?

Chàng Lâm ngược lên trời rồi trả lời không cần suy nghĩ:

- Nếu quả thật điều đó xảy ra thì Lâm sẽ không nói gì hết. Tình yêu người ta rất phong phú và đa dạng về cách thể hiện. Lâm muốn chọn một cách thể hiện là không nói, như thế mới dễ nhận ra. Người ngoài sẽ không biết rằng chúng ta còn có tình cảm. Và lại người xưa đã nói tình cảm không phải là một hình thức, không phải là một trò chơi hay bất kì hành động khinh thường tình yêu. Đối với tôi tình cảm chỉ là một ánh mắt nhìn nhau, tình cảm chỉ là một trang giấy trắng không có gì, nhưng trang giấy trắng lại có thể ghi lại một số điều gì đó khi cần đến. Vậy đối với Lâm tình yêu không cần thể hiện qua lời nói, mà chỉ là hành động sau của kết quả của hành động mình làm mà thôi. Khi gặp rồi Linh sẽ hiểu thôi!

Linh hô to lên:

- Thế anh Lâm có muốn xem kịch bản đó của em không?

Lâm không quay đầu lại mà nói:

- Không cần đọc, bởi vì Lâm đã nắm được cốt truyện rồi, Lâm sẽ đóng phim đó.

Bạn đang đọc truyện *Xa Xôi Dối Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Cô Gái Mất Hồi ức

Linh chạy về nhà trong sự vội vã. Trong lòng Linh đang linh cảm có một cảm giác xấu đang xảy ra. Linh chạy về nhà và không muốn rời xa ông nội Yến nữa. Đã nhiều phen Linh sợ thầy Nhân sẽ hại cả ông nội Yến nên không muốn rời xa nửa bước. Nhưng vì anh chàng Lâm mà Linh đã quên khuấy đi mọi chuyện. Linh cảm thấy trong lòng nóng lên như muốn đốt cháy cả người Linh vậy. Linh dừng xe lại và thở một hơi, cô từ từ nhìn vào nhà và không thấy có chuyện gì xảy ra cả. Linh vội lao nhanh vào phòng ông để tìm. Linh thở phào nhẹ nhõm khi thấy ông đang ngồi trên một cái ghế dựa với tâm trạng thật thư thái. Bên cạnh còn có một quyển tiểu thuyết tình cảm. Một ông lão biết cách hưởng thụ. Linh bèn lại gần hỏi:

- Ông không sao chứ! Thầy Nhân có đến làm phiền ông không?

Ông ta nhìn Yến một hồi lâu rồi nói:

- Hiện tại thì chưa đâu! Gã đó chưa dám làm gì ông đâu!

Linh thấy điệu bộ ông trở nên vui và khoẻ khoắn lên. Linh bèn hỏi:

- Có chuyện gì mà ông lại vui đến thế ạ!

Ông ta cười nói:

- Có một người con gái rất giống với Yến xuất hiện trong mấy tụ điểm ca nhạc ở Đà Lạt. Cô ta có khuôn mặt rất giống với Yến. Ông định sẽ gặp cô gái đó để hỏi thăm, nếu là con Yến còn sống thì ông sẽ về hưu cùng con bé, hoặc là không phải thì ông cũng sẽ nhận cô ta là cháu để vui về tuổi già...

Nghe tin có một cô gái giống Yến đang sống tại thành phố Đà Lạt. Linh tỏ ra rất vui mừng. Linh hi vọng người đó là Yến để mà khôi lại một cái gì đó trong lòng Lâm. Mặc dù Linh không muốn giữa Linh và Lâm có người thứ ba nhưng khi nghĩ kỹ lại thì chính bản thân Linh mới là người thứ ba. Chính vì cách nghĩ đó mà Linh hi vọng sẽ gặp cô gái đó để mà hỏi xem có phải là Yến hay không. Linh bèn hỏi:

- Có thật cô gái đó giống Yến không?

Ông nhìn ra ngoài cửa với một hi vọng mỏng manh:

- Hi vọng là không phải Yến! Nếu là Yến thì con bé sẽ rất nguy hiểm đến tính mạng mình. Bởi vì nó kẻ muốn không để một cô gái yên thân...

Nghe giọng nói của ông thì Linh đoán được là người nào rồi. Người nắm trong tay toàn bộ quyền hành của công ty mà ông đã bỏ công rầy rập. Lời nói của ông không lớn lắm nhưng đã có một người thứ ba nghe thấy. Hắn luôn rình mò và quan sát cử chỉ của ông lão để mà thông báo cho thầy Nhân biết. Một kẻ luôn ẩn náu trong căn nhà mà ông không hề hay biết gì.

Cùng lúc ấy tại nhà riêng của Lâm. Mọi người bạn của Lâm đều có mặt để mà vạch ra biện pháp trừ khử thầy Nhân. Lâm có mời anh Dũng đến dự, không ngờ anh đến cùng những người bạn thân tính vốn ngưỡng mộ Lâm nên họ rất lấy làm vui sướng khi gặp mặt cả thần tượng của mình. Qua cách ăn nói và hành động những người bạn của Dũng càng thích Lâm hơn nữa. Lâm cảm thấy hạnh phúc khi có nhiều người giúp mình điều tra vụ việc. Anh Dũng nhìn Lâm và xua tay:

- Chuyện bắt cướp không phải nhiệm vụ của anh sao? Hãy an tâm đi nơi nào có tội phạm là nơi đó có tụi anh đây khả khả...

Điều bộ của anh ta thật tức cười. Lúc đó thì cô nàng Thủy cũng đã chuẩn bị thức uống cho mọi người thưởng thức. Cô đãi mọi người sinh tố chuối xoài rất bổ và lại ngon nữa nên họ tấp tểch khen cô nàng đảm đang. Những người bạn của Dũng đều nhìn về phía Long mà nói:

- Anh có một cô người yêu thế này thì có chết cũng mãn nguyện phải không, thưa công tử?

Long nghe nói thế rất vui và nắm tay Thủy ngồi xuống cạnh mình. Long nói:

- Cô ấy không đảm đang tí nào? Chỉ ngủ suốt ngày nên mới trắng thế này á! Và ai mà chết vì cô ta chứ!

Nghe Long nói xong, cặp mắt của Thủy liếc anh chàng khiến anh một phen khiếp vía. Cô làm bộ tức giận chạy vào trong nhà. Cô bé Thảo cũng đua nhau và chửi anh Long vô tình. Mọi người đều cười rần rần khiến căn nhà trở nên thật náo nhiệt. Sau một lúc im lặng, anh Dũng mới nhìn Lâm và nói:

- Em cần tụi anh làm gì? Hãy thử nói để tụi anh giúp cho!

Lâm tỏ ra ngần ngại. Lâm bèn nêu ra ý kiến của mình:

- Anh biết ở kho hàng bến cảng có một băng nhóm xã hội đen không?

Dũng gật đầu và nói:

- Anh đã đến đó quét nhiều lần nhưng lại không bắt được thằng nào cả! Thế thì có liên quan gì không?

Lâm bèn chỉ tay và nói:

- Chính bọn chúng đã có lần âm thầm hành hung Yến, nhưng bọn chúng đã không thành công, em có nhớ mặt bọn chúng, nên chuyện nhận dạng thì khỏi phải nói. Vấn đề em nhấn mạnh chính là người điều khiển bọn chúng có thể là ông quản lý công ty đĩa nhạc Spring...

Anh dừng ngắt nghỉ một lúc:

- Nói tiếp đi!

Lâm không do dự:

- Nếu theo cách nghĩ này thì cái chết của Yến có thể là do ông ta cố tình sắp đặt.

Nhưng người bạn của Dũng nghe Lâm nói rất chú tâm và không bỏ sót qua chi tiết nào. Anh Dũng liền nêu ra ý kiến của mình:

- Chuyện cái chết của Yến thì khó mà tìm được manh mối, nhưng chuyện ám hại Lâm thì bọn chúng có thể sẽ ở tù khá lâu...

Dũng kẻ tai nói thật nhỏ chỉ đủ một mình Lâm nghe mà thôi:

- Không giấu gì em, anh đang âm thầm điều tra hành động của bọn chúng đấy. Bởi vì theo như điều tra thì bọn chúng có liên quan đến việc nhập lậu băng đĩa đồi trụy từ Trung Quốc.

Anh Dũng nói xong thì Lâm bèn hờn cười. Lâm cầm ly nước ngọt trong tay rồi hô to:

- Nào chúng ta cạn ly nước ngọt này nhé! Đợi chừng nào mấy nàng ngủ hết rồi thì “luyện công” được không?

Mọi người đều hoan hô đồng tình với ý kiến tuyệt vời đó. Còn anh chàng Long thì khác. Anh sợ tối này nàng Thủy sẽ đuổi mình nên đâm suy tư. Anh Dũng thấy thế bèn khiêu Long nói:

- Cứ thoải mái rồi tính sao! Nàng ta là lửa, nếu không có củi thì làm sao đốt được kia chứ! Ha ha...

Những người khác nghe anh nói xong bàn vỗ tay tán thưởng vì câu nói có ý nghĩa ấy. Tất cả như người một nhà và rất thân thiện với nhau. Lãm nhìn vào nhà thì bất gặp ánh mắt của cô bé đang nhìn mình bằng một vẻ rất lạ. Nó nhìn mọi người cười và thắc mắc, nó muốn biết tại sao mọi người lại thân thiện với nhau đến thế trong khi tất cả họ là những người trước đây hoàn toàn không biết nhau. Lãm thấy nó cười khút khít và đến gần bên cạnh nó. Lãm ngồi xuống và quàng tay qua cổ bé Thảo. Bé Thảo bèn hỏi:

- Sao mọi người lại vui và hạnh phúc hả anh Lãm?

Lãm nhìn nó và ngạc nhiên về câu hỏi mà bản thân bé Thảo cũng là một trong số họ. Lãm cười:

- Cũng giống như bé và anh thôi. Chỉ cần mở rộng lòng mình thì cho dù người không quen biết cũng trở nên thân thiện có khi còn hơn cả người thân nữa chứ.

Nó đột nhiên dựa vào lòng Lãm và ôm chặt tay Lãm. Bé Thảo cười hạnh phúc và bé nhắm mắt lại. Nó lẩm nhẩm bên tai Lãm:

- Nhà em lúc trước không được như thế này đâu. Nhìn về mặt giận dữ của cha và những người theo cha mà thấy ớn...

Lãm bèn cười:

- Vậy nhà em ở đâu vậy?

Nó buông Lãm ra và cười chọc quê:

- A định dụ em à, không dễ đâu hi hi...

Nói xong nó chạy vào nhà cùng chị Thủy. Lãm cười và chịu thua bé Thảo vì tính tình bướng bỉnh và đáng yêu của nó. Lãm không muốn thắc mắc về bé Thảo nhưng từ từ bé Thảo lại nói cho Lãm nghe nhiều chuyện về gia đình. Hiện tại thì Lãm chỉ muốn bé Thảo ở bên cạnh Lãm để gọi là một gia đình mà thôi. Bởi một người thì không bao giờ tạo được sự ấm cúng. Có một người em gái bí hiểm thật là lạ. Lãm nhìn nó mà thầm cười bản thân vì gặp toàn chuyện khác người nếu không thì không thể nào gặp được bé Thảo ở bên xe được. Và lại bé Thảo rất ngoan, cả cha mẹ Long đều thương nó nhưng nó lại thích ở chung với Lãm, mặc dù họ xem bé Thảo như là con của mình. Lãm đang ngờ ngẩn thì anh Dũng và những người khác gọi Lãm ra ngoài cùng vui. Lãm bèn chạy ra và tiếp tục cùng mọi người vui chơi thoải mái. Họ cùng nói chuyện này chuyện nọ cho qua thời gian, và lại được cô bạn gái của Long chăm sóc cho ăn uống thì còn gì bằng. Có thể là họ một lúc nữa sẽ say nhưng lúc này thì mọi người trông rất tỉnh táo và còn mạnh khỏe. Một số người bạn của Lãm đã chuẩn bị một vài thứ để ngày hôm sau cùng Lãm đến Đà Lạt. Họ muốn tham quan cảnh đẹp của xứ hoa thơ mộng và âm thầm bảo vệ Lãm. Họ không an tâm khi Lãm một mình đi qua những ngọn đồi mà trước kia Yến đã đi qua và gặp tai nạn. Một tai nạn mà chỉ có thầy Nhân mới biết.

Mờ sáng hôm sau, các bạn Lãm đã tập hợp đông đủ để lên đường. Những người bạn của Lãm chỉ là anh Dũng và hai người công tác cùng phòng. Họ có thành tích ưu tú mới được chú công an trưởng cấp giấy cho đi tham quan, và lại chuyến đi lần này cũng có một mục đích nên chú ấy không ngăn cản anh được. Kể đến là Long, Thủy và bé Thảo xin theo. Mọi người đều muốn cùng Lãm đi chuyến này. Họ mong muốn cùng Lãm vui chơi một chuyến ở thành phố hoa nổi tiếng khắp nước. Lãm không hề từ chối và vui vẻ lấy chiếc mui bốn chỗ của nhà Long đi riêng. Thầy Nhân tỏ ra phật lòng nhưng Lãm hứa sẽ không làm trễ lịch trình đóng phim của đoàn. Vì vậy mà ông ta đồng ý và không gây khó dễ, nhưng nếu có muốn làm phiền Lãm cũng không được. Nếu như Lãm không đồng ý tham gia thì ông ta cũng chẳng làm gì được Lãm. Bởi vì Lãm có một công ty riêng của mình thì hà tất phải phụ thuộc vào một người mà Lãm cho là một con người ác độc kia chứ.

Theo như kịch bản làm phim thì Lãm phải đến hoa viên quay cảnh chính và cũng là điểm nổi của một bộ phim điện ảnh. Bởi vì Linh đã ghi lại một kỷ niệm mà nơi rừng hoa hai người rượt đuổi nhau và tạo nên những hồi ức không phai nhạt. Rồi Lãm sẽ phải đến Đồng Tháp quay cảnh nơi hồ sen thơ mộng. Đó là những cảnh chính của phim mà Lãm phải thực hiện. Lãm đến giờ vẫn chưa biết mặt cô bạn diễn của mình là ai và có tính tình thế nào. Nhưng về một lí do gì đó mà nói thì là ai cũng không quan trọng chỉ cần người đó có thể hiểu được cái đẹp của hồn hoa thì đủ khả năng thủ vai cùng Lãm rồi. Lãm thì thâm và vẫn còn chần chờ chưa bước lên xe. Lãm như cố nín kéo điều gì đó nên chưa muốn lên xe. Bỗng từ đằng xa, Lãm thấy một cô gái đi lại có dáng rất giống với Linh nhưng trông cô ta có phần tươi đẹp hơn. Khi đến gần mọi người mới nhận ra đó là Linh chứ không phải ai khác. cô nàng đã trang điểm nên trông rất đẹp. Linh tiến lại gần Lãm rồi cười:

- Hãy cho em theo cùng nhé! Nếu không thì nữ chính sẽ thiếu thì Lãm chịu trách nhiệm à nhe!

Lãm ngạc nhiên hơn khi nghe câu nói của Linh. Lãm vẫn chưa hiểu câu nói vừa rồi của Linh có ý gì:

- Em nói là sao? Nữ chính là em sao?

Linh trở mặt nhìn Lãm và ngạc nhiên:

- Bộ em không được đóng phim à! Ai cấm nào?

Lãm kêu trời vì trong lòng cảm thấy khó xử. Lãm chỉ sợ mình gặp Linh rồi sẽ không đóng tốt vai của mình. Đó là một sự kì lạ mà Lãm phải mắc phải. Cả

hai người cùng nhau lên xe và ngồi gần nhau. Linh thì thầm bên tai Lãm:

- Chẳng nào đến nơi tai nạn của Yến thì Linh sẽ gọi Lãm?

Lãm nghe Linh nói xong thì không nói chuyện nữa. Lãm sờ sờ giọt nước mắt pha lê trên ngực mình và thẫn thờ một lúc. Lãm ngơ ngẩn vì câu nói của Linh, mặc dù Lãm biết là Linh không có ý gì khác ngoài muốn cho mình biết nơi mà Yến gặp tai nạn. Lãm gật đầu và dựa vào ghế. Con đường từ thành phố đến Đà Lạt cũng khá xa và rất nguy hiểm. Mọi chuyện chỉ cần sơ sẩy là đi cái mạng của mình. Do đó tài xế thường rất chú tâm đến sự an toàn của mọi người. Và lại tài xế Long thuê rất cẩn thận nên mọi người rất vô tư không nghĩ ngợi gì. Phía bên ghế trước Lãm, Long và Thủy ngồi gần nhau và tâm sự với nhau. Long ra về đàn ông:

- Khi qua những ngọn đồi em có sợ không? Nếu có thì cho mượn vai này nhé! Vua mạo hiểm này không sợ gì đâu!

Lãm và Linh nghe Long nói thế tỏ ra tức cười. Lúc trước cũng vì mạo hiểm mà suýt mất mạng mà giờ lại muốn lịch sử tái diễn, quả là một anh chàng gan lì và dũng cảm.

Cùng lúc đó tại công ty Spring, Thầy Nhân cũng đang chuẩn bị lên đường đến Đà Lạt để mà giám sát và thúc đẩy mọi người quan tâm đến công việc khởi quay. Nhưng mục đích thật sự lại là một chuyện khác. Sau khi hay tin có một cô gái rất giống với Yến xuất hiện tại Đà Lạt, thầy Nhân tỏ ra rất lo lắng và hoang mang về chuyện này. Thầy Nhân bèn tập hợp một số đàn em và thân tín nhất lên đường đến Đà Lạt để mà giải quyết chuyện nghiêm trọng này. Bọn chúng chia làm hai nhóm hành động, một nhóm theo dõi hành động của Lãm và Linh, nhóm còn lại theo thầy Nhân làm hộ vệ và sẵn sàng ra tay khi có chuyện xảy ra. Những chuyện thầy Nhân làm đều rất bí mật và không tiết lộ cho ai biết cả. Còn xe dành cho đoàn làm phim thì vẫn hoạt động bình thường. Không có trở ngại gì cả. Nhưng ở một góc nào đó, có vài ống kính luôn âm thầm theo dõi thầy nhưng thầy không hề hay biết. Những ống kính đang lẩn mò và soi mói những bí mật xoay quanh thầy, một người thầy chứa nhiều âm mưu và không có tình người. Nếu có thì tình người đã bị đánh mất từ lâu rồi. Từ ngày mà người yêu thầy phải chết đi không một lời từ biệt.

Chiếc xe vẫn lao nhanh và leo qua từng ngọn đồi vắng lặng. Toàn cảnh chỉ là một vùng đồi núi chỉ hoang sơ và ít người qua lại. Thậm chí mọi người còn thấy một con thỏ đứng bên lề đường với một khuôn mặt khờ khạo mà lại đáng yêu của loài thú hiền lành. Lãm nhìn một bên là núi đá một bên là thung lũng sâu mà rộn cả người. Lãm chỉ nhìn thấy những ngọn thông từ đằng xa và rõ hơn khi xe chạy đến gần. Chúng như là loài cây thống trị vùng cao nguyên trù phú này. Một vùng đất chứa biết bao điều kì lạ và bí hiểm. Trước khi Lãm đến đây người ta thường kể về những câu chuyện truyền miệng về hồn ma bị treo cổ rồi đến những xác người không còn nguyên vẹn. Tất cả càng thêm dè dặt thì sự thật càng bị bóp méo đến cuối cùng thì chẳng còn ai tin ai nữa. Chính vì vậy mà người ta thường nói có một đồn mười là thế. Cô bé ngồi bên ghế nhất bật lỗ tai mình lại vì tiếng xào xác của lá thông như tiếng những loài rắn đang khò khè. Tiếng ấy khiến cả Thủy cũng phải rợn cả người chứ không ngoài cô bé. Linh nghe tiếng lá thông và cũng sợ mặc dù Linh đã đi một lần rồi. Lần đó là lần Linh cùng ông nội Yến đến để xem tai nạn cháu mình. Lần đó chính ông đã hù không nói cú sốc khủng khiếp đó. Thủy nhìn về trước mà cười:

- Nếu mà chúng ta đi vào ban đêm thì sẽ thấy được một cảnh rất đẹp mà ban ngày không nhìn thấy. Chúng là những bóng đèn tròn nhưng khi họp lại thì tạo nên một bức tranh khá hấp dẫn. Người trồng hoa bên ngoài thành phố Đà Lạt thường dùng bóng đèn để mà chiếu sáng đường đi và làm cho hoa hấp thụ cái nóng nhỏ nhoi từ bóng đèn. Nên mọi người treo rất nhiều đèn, khi ta đi vào ban đêm và nhìn từ xa thì chúng đẹp như một nhạc hội và lấp lánh biết bao ánh sáng diệu kì. Đó là một cái đẹp trước khi bước vào thành phố hoa nước mình...

Nghe nói thế Lãm tỏ ra rất vui và thấy rất lôi cuốn. Lãm chưa từng đến Đà Lạt lần nào. Lãm chỉ chú tâm vào công việc mà không biết hưởng thụ sự thành công của mình, và lại thời gian của Lãm đều dành trọn cho công ty và âm nhạc nên chẳng còn đầu óc nào mà nghĩ đến chuyện đi tham quan nữa. Lãm đã đi biểu diễn ở Đồng Tháp một lần và có về cả tỉnh mình nhưng chưa qua vùng đồi núi này. Lãm chỉ bay tít trên trời thì làm sao nhìn thấy được cái đẹp bí ẩn nơi hoang sơn này chứ. Linh ngồi bên cạnh và trò chuyện với Lãm:

- Cái mà Yến nhìn thấy không giống chúng ta bây giờ đâu! Lúc Yến đi là vào ban đêm nên cảnh vật rất là huyền ảo và mơ mộng. Khoảng năm đến sáu giờ chiều thì sương mù bay phát phơ ngang chừng núi, chúng ta cứ ngỡ là mây đang bay qua và có cảm giác như lơ lửng trên bầu trời. Và lại ban đêm trời rất lạnh người ta phải khoác nhiều lớp áo mới đủ ấm đấy!

Lãm bèn nói:

- Không sao đâu! Lãm đã chuẩn bị áo khoác để du ngoạn Đà Lạt rồi, người ta thường đi bộ nhiều hơn là đi xe, đúng không? Đây là những điều mà Lãm đã được nghe nói đến từ tivi và báo trí.

Linh bèn cười và khen Lãm có hiểu biết một chút về tập quán người dân Đà Lạt. Linh bèn nhìn Lãm bằng một ánh mắt đùa giỡn:

- Thế những cô gái Đà Lạt thì sao? Có gì đặc biệt hả anh Lãm?

Lãm gãi tay đầu hàng, Long ngồi trước nghe hai người nói chuyện bèn xen vào:

- Long thường đi Đà Lạt nhiều nhất nên sẽ nói. Các cô gái thật sự đẹp và duyên dáng. Họ đẹp với một vẻ đẹp tự nhiên không cần son phấn, họ có một nước da hồng hào và rất dễ thương. Long thích nhìn những nữ sinh nhiều hơn, khi họ tan học và đi ngoài trời. Hai má của các cô đỏ hồng tự nhiên thật đẹp...

Nói đẹp vậy thì Long không thể nào nói tiếp được. Thủy đang nhìn Long bằng một ánh mắt rất ngầu khiến Long phát hoảng. Long xua tay và xin đầu hàng. Long cười và giải thích:

- Long chỉ muốn cho Lãm biết mà thôi! Lãm chưa có người yêu thì nên tìm một cô gái xứ hoa mà thương, họ hiền lành lắm. Nếu mà Long tự do thì Long đã ....

Long chưa nói hết câu thì bị Thủy nhéo ngay chỗ đau nhứt khiến Long la om sòm. Long la khá to nhưng lại không đánh thức được những anh chàng công an ở băng ghế cùng. Họ ngủ suốt từ đầu đến giờ và vẫn chưa tỉnh dậy được. Không khí trở nên yên lặng trở lại. Linh khiêu vai Lâm và chỉ về phía một thung lũng bên đường. Bao quanh chỉ toàn là cây cỏ và hoa lá. Linh thì thầm:

- Nơi đó chính Yến đã bị tai nạn đấy! Linh và ông nội Yến có đến xem nhưng chẳng thấy gì cả? Ngoài chiếc xe đã bị bể nát thì chẳng thấy người đâu!

Linh nhìn Lâm căng thẳng nhìn về hướng Yến bị tai nạn xa dần theo dấu bánh xe chạy và ngậm ngùi. Linh lại nói tiếp:

- Nếu gặp lại Yến thì Lâm thế nào?

Lâm không nói mà lặng im bởi vì không thể có chuyện ấy được. Linh chỉ nhìn Lâm mà buồn lòng. Linh còn thương Lâm là sự thật nhưng lòng chàng bây giờ lại nghĩ về một cô gái đã không còn tồn tại. Nỗi buồn này thật mang đậm tính bi kịch. Linh thìu thảo:

- Điều không thể là điều không có thật chỉ là một quan niệm, không thể chỉ là một thoáng nhất thời mà thôi. Mọi chuyện lạ điều có thể xảy ra Lâm à!

Linh muốn nói cho Lâm nghe về một người con gái giống Yến đang sinh sống tại Đà Lạt. Nhưng Linh sợ khi nói cho Lâm nghe rồi thì mọi chuyện sẽ khó khăn hơn. Khi đó có thể Lâm sẽ bỏ hết tất cả mà chạy theo một tin mà chính Linh cũng chưa nhận định là thật hay giả. Linh sợ mọi chuyện sẽ phức tạp hơn chỉ đành tùy theo số phận mà thôi. Lời nói của Linh chỉ giữ kín trong lòng mặc cho anh chàng Lâm ngu ngơ không hiểu gì. Cứ để Lâm tự nhiên thì sẽ tốt hơn. Mọi chuyện có khi đã được an bày rồi, có bàn tay Linh nhúng vào thì câu chuyện sẽ không đạt được như mong muốn.

Lâm khoác vào một áo choàng ngoài và đi dạo gần chợ Đà Lạt. Những con người xứ lạnh quả là đẹp như những người Long nói, họ có một vẻ đẹp tự nhiên không son phấn, một cái đẹp mà trong thời đại này hiếm mà có được. Lâm mang một nỗi buồn mang mát khi nhìn thấy những đôi trai gái đi cùng nhau và trò chuyện cười vui, vẻ mặt họ rạng rỡ niềm hạnh phúc. Có cô gái quấn một cái khăn hồng bên cổ trông thật đáng yêu cùng người yêu của mình. Không khí Đà Lạt thật lạ, mới vừa rồi khi Lâm còn đang ở bên ngoài ngoại ô quay cảnh rừng hoa không khí bình thường như những vùng khác vậy mà giờ này nó đã chuyển thành một nét riêng độc đáo mà không vùng nào có được. Một cái lạnh mùa đông ở quê Lâm vào dịp Noel nhưng còn lạnh hơn gấp nhiều lần. Ngay cả Lâm còn thở ra một làn khói như khói thuốc khi vừa ăn xong một tô phở. Những người khác trong nhóm đã cùng Long và Thủy đi hát ở mấy tụ điểm ca nhạc để giải khuây rồi. Chỉ có Lâm là một mình lang thang đây đó. Lâm đến gần một bồn hoa có cả vòi phun nước rất đẹp. Chợt có mấy cô gái nhận ra Lâm thông qua mấy chương trình ca nhạc và đĩa nhạc của mình mặc dù Lâm đã che kính khắp người. Một cái lạnh khiến người ta dễ hoá trang hơn. Mấy cô gái mạnh dạn và tự nhiên lại nhìn Lâm bằng một ánh mắt tò mò. Có một cô gái nói:

- Anh là ca sĩ phải không ạ!

Lâm vén nón lên ra để cho mấy cô nhìn. Họ nhìn thấy mặt Lâm rất quen rất giống một ca sĩ mà họ ngưỡng mộ thế là họ xin anh một tấm hình chụp cùng họ. Đương nhiên Lâm tỏ ra đồng ý và vui vẻ chấp nhận. Đó là một phong thái của những người làm việc phục vụ quần chúng. Nếu không thì bị tẩy chay là khổn khổ cho tương lai của Lâm. Họ rất vui cùng Lâm chụp lấy một cảnh thật lãng mạn bên hồ nước có bồn hoa thật lớn. Có thể khi họ về và đối chiếu lại với hình ca sĩ thì có lẽ họ sẽ hạnh phúc thật nhiều vì đã được gặp mặt một người mà mình ngưỡng mộ với phong thái giản dị. Lâm chỉ nhìn mấy cô gái và cười hạnh phúc mà không nói gì hơn. Các cô thật nhiệt tình mà tự nhiên không e thẹn gì so với mấy cô gái quê Lâm. Khi đó nắm tay nhau còn bị còn bị coi là có vấn đề, huống hồ gì hôn nhau.

Lâm nhìn về phía bên tay phải của mình. Lúc này ở cách đó không xa có một tụ điểm ca nhạc rất âm ỉ và nhộn nhịp. Mấy cô vừa rồi thấy anh đi một mình bèn dẫn anh đi theo. Họ rất vui vì có một anh chàng đẹp trai theo cùng. Lâm vui vẻ đi vì bản thân Lâm lúc này là cần một niềm vui và một sự hứng thú. Lâm bèn lấy nón lên đội lên đầu và có cả khăn quấn cổ nên rất khó nhận ra Lâm là ai. Lâm theo mấy cô đến tụ điểm sôi nổi ấy. Vừa đến gần thì tiếng hát cất lên, một bài hát rất quen thuộc do chính Lâm hát và trình bày trong đĩa nhạc của mình. Đó là bài “Xa xôi đôi đường” mà Lâm đã hát khi nhớ về một cô gái thôn quê lúc chia tay, kẻ ở lại người theo chồng. Lâm nhìn họ hát mang một lòng khát khao một cảm giác giống ca sĩ, anh chàng đang trình bày cũng tỏ ra một cách cao ngạo hơn nhân vật Lâm đóng. Anh ta chỉ về phía những cô bạn gái của mình mà hát dưới sự cổ vũ của mấy nàng. Lâm chỉ về anh chàng đang hát:

- Anh thấy anh ta hát hay hơn ca sĩ nữa há!

Cô gái tỏ ra quan tâm Lâm nên trả lời nhanh chóng:

- Không đâu, em thích người hát bài này đầu tiên thôi. Mà anh tên gì thế! vẫn chưa biết tên anh, còn em là Mỹ ở gần tụ điểm này. Mấy bạn em ngưỡng mộ một anh chàng ở Thành Phố Hồ Chí Minh lắm! Anh ta hát hay lại đẹp trai nữa...

Lâm nghe cô gái nói và lưỡng lự không biết trả lời thế nào. Lâm bèn nhớ đến Long và cười nói:

- Anh là Cao Long! Mới đến đây lần đầu tiên nên không biết gì ở đây cả! Nhà anh cũng ở gần đây, cời bộ khoảng mười phút về hướng nam là đến nhà anh liền.

Cô ta ngấm ngĩa một lúc rồi cười trong rất đáng yêu. Lâm nhìn khuôn mặt hồng hào không cần ánh nắng vẫn trắng trẻo như một bông hoa vừa nở. Lâm bèn hỏi:

- Em còn học phải không?

Cô ta cười:

- Không! Em đi làm rồi. Làm thư ký cho công ty AM gần đây!

Lâm nghe cô ta nói thế bèn cười và chỉ vào chân cô ta như một người thân mà mình vừa quen thuộc. Lâm cười:

- AM không phải là “Ăn mày” sao? Em giống hả?

Cô ta nhìn Lâm với một ánh mắt rất là lạ. Mặt cô ta bỗng chốc đỏ ửng lên. Lâm không hiểu mình đã làm gì. Lúc này anh chàng ca sĩ đang hát thấy Lâm chọc bạn gái mình. Hắn ta bèn đi lại nắm lấy bầu áo Lâm. Lâm tỏ ra không hoang mang gì, Lâm bình tĩnh nhìn hành động ngang ngược của anh ta rồi nói:

- Anh ngang ngược vậy sao? Tôi có làm gì anh đâu!

Hắn ta nhìn Lâm và trừng mắt:

- Mày vừa rồi không phải đã chọc bạn gái tao sao!

Cô tên My không tỏ ra mừng gì, cô nhìn người bạn của mình có hành động bạo lực nên can ngăn. Lâm không muốn nói cho anh ta biết chính My đã rủ mình đến đây. Lâm chỉ cười và nhìn anh ta nói:

- Tôi cũng đến đây là để hát mà!

Mọi người nhìn khuôn mặt đẹp trai của Lâm và lắc đầu. Chàng ta nhìn Lâm và ngóng nghênh:

- Mày ngoài khuôn mặt đẹp trai ra thì làm được việc gì. Con người được cái này thì mất cái khác thôi “em” ạ!

Lâm nhìn đăm đăm hắn và không còn giận nữa. Lâm quát lên:

- Tôi chỉ không biết cách giữ lấy người mình yêu mà thôi chứ tôi không phải là người mà anh nói đâu nhé!

Nói xong Lâm bèn cầm micro và vẫn giữ nguyên trang phục của mình. Dù có tức giận thì Lâm cũng không quên vật hoá trang của mình để đi chơi. Lâm bèn ra hiệu cho người đánh trống dừng lại. Anh chỉ về phía người chơi đàn và yêu cầu bài “Nàng tình tứ” mà anh đã ầm ứ hai năm nay. Lâm quay về phía bên trong để không cho mọi người thấy khuôn mặt của mình. Một khuôn mặt chứa nhiều nỗi tâm sự. Lâm vừa cất lên thì những tiếng ồn ào chen lấn không còn nữa. Họ nghe giọng hát truyền cảm và chứa biết bao tâm sự trong lời bài hát và im lặng. Mọi người đều nghe và cảm thông với bản tình ca này. Có thể là họ đã sống hạnh phúc nhưng thiếu đi một ít tình cảm nên khi nghe Lâm hát mới nhận ra mình còn thiếu sót nhiều và cần phải bồi đắp thêm để mang lấy một cuộc sống hạnh phúc.

Lâm vừa đặt micro xuống thì có cả trăm tiếng hò reo và khen Lâm hát hay. Lúc đó trong tụ điểm này thì chỉ có vài trăm người nên tất cả đều hò reo. Ngay cả cô nàng mới quen Lâm cũng phải hãnh diện vì biết được một anh chàng lãng tử nhưng không lãng tử chút nào. Anh chàng cái vãi với Lâm cũng phải xuống sắc vì nghe Lâm hát. Anh ta tức giận định đánh Lâm thì có hàng chục cánh tay can ngăn và bênh vực anh chàng lạ mặt. Họ bắt đầu thích Lâm và thương Lâm nên mới thiên về phía Lâm. Ngay cả cô gái mà hắn cho là người yêu cũng phải về phía Lâm. Hắn tức điên người và bỏ đi. My cũng kéo tay Lâm ra ngoài đám đông cùng những người bạn mình. Lâm chỉ nhìn thấy My chia tay với bạn rồi chạy lại gần Lâm hơn hờn nói:

- Nhà em ở gần đây thôi! Anh đến chơi nhé có đông người lắm! Không sợ đâu!

Lâm bèn quay đầu từ chối và không nói mà đi. Cô ta nắm tay Lâm lại rồi nhìn với một cách tức giận:

- Anh khinh thường người Đà Lạt em à!

Lâm nghe câu nói này đã nhiều lần và hầu như lần nào cũng bị uy hiếp khiến Lâm không sao nói lời nào. Lâm gật đầu thì trúng kế My khiến cô ta cười khất khất hoài. My dẫn Lâm đi được không quá năm phút thì đến nhà cô ta, căn nhà thật lớn và rộng rãi ánh đèn nhiều bóng. Chứng tỏ cô này cũng thuộc gia đình giàu có nên cô ta mới có tính tình bướng bỉnh thế này. Lâm vừa bước vào nhà thì có hàng trăm cặp mắt nhìn Lâm và tò mò. Cha mẹ My ngồi trên salon và đang xem thời sự chẳng chú ý gì xung quanh, chỉ có những người khác là họ hàng hoặc thân thuộc mới nhìn Lâm bằng một ánh mắt như thế. Cô ta kiêu vai bỏ mình và hô to khiến ông giật cả mình:

- Bỏ! Đây là người con mới quen!

Ông ta chẳng thèm nhìn con mình một cái. Hai cặp mắt ông chỉ tập trung vào thời sự trong nước và tỏ ra rất mê xem. Chỉ có mẹ My là nhìn Lâm mà thôi, bà ta khiêu vài chồng mình và thở thê:

- Kia! Ông xem con gái nó dẫn anh chàng nào về mà đẹp trai như người mẫu kia.

Nghe nói thế ông mới chịu nhìn Lâm và tỏ vẻ ngênh tiếp rồi lại đặt cặp mắt vào tivi tiếp. Bà vợ mới nói:

- Anh bỏ qua, ông ta ghiền xem thời sự còn hơn cả ăn cơm. Thôi con cứ lên lầu rồi trò chuyện với nó đi, thông cảm... cho ông ấy!

Lâm chẳng biết nói gì chỉ đành đi theo cô nàng đang lôi kéo mình. Lâm không từ chối vì điệu bộ của cô gái rất dễ thương không như những cô ở thành phố mình hơi bị lố lăng một chút, đa số là bị sa hoa làm hư hỏng. Lâm bước lên lầu và nghe cô nàng giới thiệu:

- Đây là phòng khách dành riêng cho bạn thân của em!

Lâm trở mắt nhìn cô ta rồi chỉ vào mình:

- Bộ em xem tôi là bạn thân của em hả?

My gật đầu nhìn Lâm rồi cười khút khít. My nhìn Lâm và nói:

- Bộ anh gặp bất cứ cô gái nào cũng tỏ ra nhất vậy sao!

Lâm không biết trả lời làm sao đành im lặng. Lâm đi lại gần những vật trang trí bên cách tường. Lâm nhìn chúng tỏ ra thích thú vì chúng là những vật rất dễ thương. Chúng tỏ chủ nhân cũng rất dễ thương mới có được nó. Người ta nói người chọn vật mà không nghĩ rằng cũng có trường hợp vật chọn người, và trong trường hợp này thì đúng là vật chọn người rồi. Lâm lần mò về một vật phát sáng rồi đứng lại nhìn thần thờ. My thấy vậy liền lại gần giải thích cho Lâm:

- Đó gọi là giọt nước mắt pha lê của chị em, chị ấy đi chơi vẫn chưa về. Anh thấy nó đẹp à! Em thì lại cho rằng những con lợn và chú thỏ thì dễ thương hơn.

Lâm nhìn giọt nước mắt pha lê rồi không nói gì cả. Lâm chỉ sờ vào ngực mình và lặng thinh, Lâm thì thầm:

- Thì ra trên đời vẫn có người xem giọt nước mắt pha lê và thích giọt nước mắt pha lê!

Lâm nhìn nó và ngơ ngẩn một hồi lâu, Lâm bèn từ giả My ra về và không muốn nhìn thấy chủ nhân của nó. Lâm sợ người sở hữu là một cô gái không hiểu gì về nó và sẽ làm Lâm thất vọng. Lâm bèn cho My biết địa chỉ của mình đang ở tạm. Chỉ còn vài ngày là Lâm phải về theo lịch diễn rồi. Lâm vội vã ra về và không kịp để My nói gì thêm. Lâm bước ra khỏi cửa và đi về nhà theo hướng tay thuận của mình. Trong khi đó, ở sau lưng Lâm, một cô gái cũng đang lang thang về nhà. Về mặt cô u buồn và tỏ ra vô cảm với thế giới xung quanh. Cô chỉ nhìn xuống đất và đi vào căn nhà mà Lâm vừa bước ra. Trên trần cô có một vết sẹo. Một cô gái có khuôn mặt giống hệt Yến. Cô vừa bước vào thì My đã chạy ra mừng rỡ và nói:

- Chị Lê về rồi! Vừa rồi em mới quen một người tên Lâm rất đẹp trai chị à!

Người chị tên Lê chỉ cười rồi lặng thinh đi lên lầu. Dường như đây là tính tình của cô nên My không tỏ ra buồn tí nào. Cô đi thẳng lại vách tường rồi chậm chậm sờ giọt nước pha lê không chú ý gì cả. My ôm lấy tay chị mình rồi thì thầm:

- Anh ấy hát hay hơn cả chị nữa! Anh ấy thích giọt nước mắt pha lê mà chị đang cầm. Nếu gặp được anh ấy chắc chị sẽ vui vì tính tình của anh ấy. Ngày mai em dẫn chị đến nhà anh đó chơi nha!

Người chị chỉ nở một nụ cười nhẹ nhàng trên môi đến nỗi chẳng thể nhận ra đó là một nụ cười hay một hành động bình thường. Lê nghe người em nói rồi khẽ gật đầu nhưng dường như cô ta không muốn đi đâu hết. Hai mắt cô chỉ tập trung vào giọt nước lấp lánh treo trên tường. Cô có vẻ rất thích nó lắm. Còn người em chỉ cười và mơ mộng về anh chàng hát hay mà cô mới vừa gặp. Một anh chàng điển trai hơn cả diễn viên thường đóng phim trên truyền hình. Hai chị em nhưng lại có hai cá tính khác nhau.

Ngày hôm sau đã là ngày thứ năm của chuyến đi Đà Lạt. Theo dự tính thì đến khoảng cuối tuần là có thể quay nốt những cảnh còn lại. Bộ phim này thầy Nhân chỉ tập chung hai địa điểm để quay, nhưng đa số là lấy bối cảnh nơi xứ lạnh này để mà có được những thước phim đẹp mắt và môi trường lãng mạn. Mọi người làm việc cật lực để mà hoàn thành những cảnh cuối cùng. Lâm không thích thầy Nhân là một chuyện đương nhiên nhưng công việc là công việc còn chuyện cá nhân thì gác lại sau để bàn tính. Nhưng có người thì nghĩ khác. Thầy Nhân lợi dụng lần quay phim này nhằm rà soát một người con gái rất giống Yến mà người ta đồn. Thầy Nhân muốn chứng thực là người đó là ai và lai lịch như thế nào. Thầy chỉ sợ nhỏ cô không tận gốc thì lại mang lây họa vào người. Thầy sợ chuyện làm ăn của mình chấm hết chỉ vì một con bé tên Yến. Do đó bọn đàn em của thầy đi khắp những nơi mà người ta đồn là có dấu chân Yến để mà tìm kiếm. Còn Lâm không hay biết gì về chuyện này, anh chỉ lo làm tốt vai diễn của mình rồi nhanh chóng về nhà. Lâm chỉ muốn về nhà vì chỉ có ở nhà thì Lâm mới đủ dũng khí đối đầu với thầy Nhân được. Còn bạn bè Lâm là những anh chàng công an và ba người còn lại chỉ mê đi khắp những nơi đáng để tham quan để mà chụp hình lưu niệm. Cũng nhờ cá tính phong lưu của Long mà ba anh chàng kia chỉ mới vài ngày đã chinh phục được ba cô gái Đà Lạt dễ thương và hiền hậu. Những cô gái chất phát và hiền lành thường làm bậc rêu phải mỗi một vì theo đuổi. Đó là những lời kể của họ khi về đêm họ tâm sự với nhau. Và cách họ kể chuyện thì mang bao niềm hạnh phúc. Anh Dũng là người nghiêm nghị nhưng khi theo Long thì trở nên vui tính hẳn lên. Anh nói:

- Lần này mình không còn cô đơn nữa rồi, mẹ ời!

Còn Long thì tỏ vẻ luyến tiếc đời trai của mình khi đắm đầu vào cô nàng Thủy xinh đẹp nhưng lại có tính tính hơi khó khăn trong giao tiếp với con gái. Thật khổ cho Long một đời trai tội nghiệp. Nhưng Long an ủi mình bằng một câu nói khá hay:

- Dù ở tù nhưng lại sống trong sự ngọt ngào thì có ở tù cả đời cũng miễn nguyện.

Chính vì thế mà Thủy không buồn mà còn yêu mến Long nhiều hơn nữa. Đó là những chuyện của những người bạn mà Lâm quen biết. Những câu chuyện khá vui mà họ than thở hay kể lại tùy theo cách nghĩ của mỗi người.

Lâm chạy một chiếc xe gắn máy khá lịch thiệp mà mình thuê được ở một cửa hàng và chạy về nhà. Một người bạn của anh Dũng trực tại nhà để tâm sự cùng cô bạn gái mình mới quen. Khi thấy Lâm trở về anh liền chạy ra và mừng rỡ nói:

- Vừa rồi có hai cô gái tìm Lâm đấy, nhưng anh nói là Lâm đã đi quay phim rồi nên bọn họ đã về và chờ Lâm tại tụ điểm nào đấy. Nếu muốn gặp thì đến đó, họ đợi Lâm ở đó đến chiều cũng được...

Lâm nghe anh nói xong liền phóng đến tụ điểm ca nhạc. Lâm không nghĩ nhiều vì biết rằng My đã đến tìm mình, và lại Lâm cũng muốn cảm ơn cô ta vì bữa tối hôm kia hai người đã có được những phút giây vui vẻ. Chẳng đến năm phút thì Lâm đã đến nơi. Lúc này chỉ có vài người ở quán, và không khí cũng trở nên se lạnh một phần nào. Lâm mua một bông hoa hồng và cầm trên tay mình tìm kiếm My, Lâm muốn tặng cô bé đó một bông hoa làm kỷ niệm thôi, dù với ý gì thì cũng không sao. Lâm tìm mãi cũng không có ai ngoài những anh chàng đang cố gắng luyện giọng hát của mình trong quán. Lâm bèn đi đến bồn hoa gần đó. Nước từ vòi phun lên thành từng tia nhỏ trong như một làn sương thơ mộng. Lâm nhìn thấy một cô gái đang đứng gần bờ hồ, cô ta có mái tóc rất giống với My và trang phục cũng không khác gì. Lâm cười và chạy lại vịn lấy vai cô ta và cười nói:

- Em có ngạc nhiên không, My?

Cô ta có vẻ hơi ngẩn ngai và quay lại. Lúc này Lâm mới thấy rõ khuôn mặt của cô gái. Nhành hoa trên tay Lâm rơi xuống đất. Khuôn mặt Lâm bỗng sáng lên, Lâm bất động nhìn cô gái xinh đẹp giống Yến như khuôn và không thể nào là người khác được. Lâm ôm chăm lấy cô ta thật chặt và không muốn buông ra tí nào. Lâm thì thầm:

- Yến, đã hai năm mấy rồi, anh không biết mình có còn trí nhớ nào để mà nhớ được em nữa. Anh nhớ không rõ lắm nhưng khuôn mặt em thì anh suốt đời cũng không quên được...

Cô ta đẩy Lâm ra và đỏ mặt:

- Anh là ai thế! Sao lại ôm lấy tôi?

Nếu là người bình thường khi nhận lầm thì có lẽ Lâm đã bị tán ròi nhưng cô ta không làm vậy. Cô chỉ đỏ mặt thẹn thùng và không phản kháng lại. Cô ta ngược nhìn Lâm kỹ hơn. Tay cô sờ lên nét mặt Lâm và thở thê:

- Khuôn mặt này trông quen lắm, hình như..

Lâm mừng rỡ chờ cô ta nói lời gì đó. Cô ta lưỡng lự:

- Hình như ... hình như ... anh rất giống người đã trình bày bài hát “Xa xôi đôi đường” thì phải?

Cô nói xong thì vội lấy ra một tấm hình một ca sĩ mà cô thích. Lâm cầm tấm hình và nhìn kỹ người trong bức ảnh. Đó là Lâm nhưng đó chỉ là một người ca sĩ mà cô ta ngưỡng mộ. Lâm thì thầm:

- Thì ra mình đã nằm mơ, người con gái khi xưa đã chết rồi còn đâu! Chỉ là mộng mà thôi...

Lâm tự nói với bản thân mình và hét lên kêu tên Yến bằng một giọng đầy đau khổ. Đó chỉ là một giấc mơ mà thôi. Đã là mơ thì sự thật chỉ là một giấc mộng. Cô ta nhìn Lâm và không nói gì. Lâm lấy viết mình ra và ký vào đây tên mình sau đó đưa cho cô ta. Cô ta còn sững sờ thì Lâm dứt đứt sợi dây có giọt nước mắt pha lê và đặt vào tay cô gái mà Lâm không quen biết. Lâm thì thầm:

- Tặng cô đây!

Nói xong Lâm quay đầu bỏ đi. Còn người con gái giống với Yến ngạc nhiên nhìn một chàng trai đã ôm mình và nhắm mình với người khác. Cô ngạc nhiên vì bản thân mình không phản ứng lại. Cô ta giờ giọt nước mắt pha lê lên cao và mỉm cười thích thú. Cô rất thích vì ở nhà đã có một cái rồi giờ lại có thêm một cái nữa thì còn gì bằng. Cô tung tăng nhảy nhót và hạnh phúc cười vui. Một làn gió vô tình thổi làn tóc cô tung đưa theo chiều gió để lộ một vết sẹo trên trán mà Lâm không hề nhìn thấy. Vết sẹo đã bị tóc che khuất nên nhìn không kỹ thì không thể nào thấy được. Lúc đó thì My cầm trên tay một nhành hoa màu hồng rất đẹp đi lại. Cô nhìn thấy chị mình đang vui vẻ cười đùa khác với một khi. Cô cảm thấy lạ và nhìn chị mình hạnh phúc. Trên tay chị lại có thêm một giọt nước mắt pha lê, một vật mang một ý nghĩa khá đẹp nhưng nhiều người chưa tìm ra được lời giải đáp.

Cùng lúc đó thì có một chiếc xe chạy lại và chặn đường hai chị em người. Bọn chúng mang một vẻ mặt rất ngầu và hung dữ. My tỏ ra rất sợ còn Lê thì chẳng động đậy gì, cô chỉ nhìn một người bước xuống xe và mang một cặp mắt kính đen sang trọng. Hai chị em không biết mình đang đứng với một ông thầy Nhân cá tính tình ki hoặc và độc ác. Ông ta cười và hỏi:

- Cô gì ơi! Cô có thấy một anh chàng trong bức ảnh đi ngang không?

Lê nghe giọng nói thân thiện cho là người tốt nên cô không do dự:

- Anh gì đã ôm tôi đấy à! Anh ấy thật là tự nhiên chạy lại ôm lấy tôi và còn cho tôi giọt nước mắt pha lê này nữa. Quá là lạ!

Thầy Nhân nhìn cô gái và cười lớn lên khiến cô hoang mang một lúc. Thầy nhìn My và cười nói:

- Cô chị của em tức cười lắm! Có ý nghĩa, có ý nghĩa!

Nói xong thầy Nhân vội đi và không nói gì thêm với hai chị em khiến họ vẫn còn thắc mắc về một con người kì cục. My nhìn vào bức ảnh anh chàng ca sĩ mình thích và nhìn người chị và hỏi:

- Khi này anh chàng này đã ôm chị ư?

Lê gật đầu và sững sờ và nhớ lại Lâm, người mà mình đã gặp và cố tìm vào buổi sáng. My không ngờ người chị khù khờ của mình lại có khả năng trò chuyện với ca sĩ mà còn được cả chữ ký thì thật là một chuyện không ngờ. Người em bèn xin xỏ:

- Cho em bức ảnh này, em cho chị hình khác!

Người chị nghe xong liền đưa cho em không một chút do dự. Đối với cô món quà có ý nghĩa nhất chính là giọt nước mắt pha lê mà Lâm đã trao tặng. Cô không hiểu vì sao Lâm lại buồn và lại thét lên kêu tên một người mà Lê không hề quen biết. Một cái tên có ấn tượng nhưng cô lại không hiểu gì và biết gì. Đối với cô giọt nước mắt pha lê chính là một vật có giá trị từ khi cô tỉnh lại và sống cho đến giờ. Quá khứ của cô chỉ là một khoảng trống không chứa điều gì hay hình ảnh gì. Cô chỉ thấy một vật giống giọt nước phát sáng trong lòng và luôn làm cô hạnh phúc. Có thể trước kia cô đã gặp một anh chàng như thế nhưng làm sao biết được kia chứ. Cô chỉ là một cô gái mất đi ký ức mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xa Xôi Đồi Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Nỗi Buồn

Tối đến cái lạnh bắt đầu bao trùm toàn bộ thành phố. Đối với người bản xứ thì cái lạnh chỉ đến thật sự khi trong lòng chợt nhận ra chỉ có một mình. Đối với Lâm và các bạn thì cái lạnh còn xa lạ với họ. Đêm đầu họ ngủ không được vì trăn trở và thao thức vì cái lạnh. Nước nóng chỉ làm ấm áp trong một khoảng nào đó mà thôi. Đêm nay Lâm đã thật sự quen với cái lạnh rồi nhưng Lâm vẫn chưa ngủ được. Sự kiện hôm nay khiến Lâm không tin vào mắt mình. Một cô gái rất giống với Yên năm nào. Một cô gái vẫn mang một nét thơ ngây mà Yên đã có. Tất cả như một giấc mộng nhưng lại có thật và Lâm đã gặp được. Lâm buồn lòng và không nói gì cả. Lâm lại nhìn lên bầu trời le lói. Bầu trời xám đen và không một ánh sao trên trời. Lâm muốn cầu nguyện nhưng không có ánh sao thì làm sao mang hi vọng của Lâm đi được. Linh từ từ đi lại và ôm lấy Lâm từ phía sau. Lâm vẫn không động đậy gì. Lâm đang suy nghĩ nhiều chuyện liên quan đến cô gái mà Lâm đã gặp hồi chiều. Lâm thở thê:

- Linh! Liệu trên đời có chuyện trùng hợp không? Có ai mà giống như đúc khi sinh ra không?

Linh thở thê và không nói. Dường như Linh muốn tận hưởng giây phút cùng kể vai Lâm và tâm sự. Có thể đó là niềm hi vọng của Linh từ lâu rồi nhưng chưa có dịp mà thôi. Lâm e ngại rồi quay sang Linh nói:

- Liệu tất cả có thể quay lại từ đầu không? Lâm không hiểu điều con gái suy nghĩ nên thường làm họ đau lòng, nhưng liệu Lâm có thể cùng Linh đi trên cánh đồng hoa nữa không? Có thể cùng Linh dạo trên bờ biển nữa không?

Linh cười:

- Vậy khi chúng ta quay lại cảnh ngày xưa thì Lâm có cảm giác gì?

Lâm lắc đầu và không nói. Lâm chỉ sợ làm Linh thất vọng mà thôi. Tất cả đã qua thì muốn làm lại cũng không phải là một chuyện tức thời. Thà là Yên nói với Lâm là cắt đứt quan hệ thì Lâm không bị dày vò như thế. Chỉ vì ra đi mà không có lời từ biệt khiến trong lòng Lâm đè nén hai năm trời. Nên làm sao Lâm có thể đến với Linh được chứ. Lâm nói xong bèn đi vào nhà, về mặt Linh buồn rờ rệt. Cô lặng im nhìn ra ngoài.

Lâm vào phòng khách bất chợt thấy Thủy, Lâm liền chạy lại ôm cô ta. Thủy quá hoảng hốt liền tán cho Lâm một cái khiến anh chàng một phen té ngửa. Mọi người nghe tiếng ồn bèn chạy ra ngoài xem có chuyện gì. Thủy liền kể cho Long nghe chuyện Lâm làm vậy, Long tức giận đập Lâm một cái nữa khiến Lâm văng vào ghế salon. Lâm cười thật lớn khiến mọi người trở nên lo lắng mặc dù còn giận Lâm về chuyện vừa rồi. Lâm vừa cười vừa nói:

- Mọi người có biết hồi chiều Lâm đã làm gì không? Lâm chạy lại ôm một cô gái... Kết quả là cô gái chỉ thẹn thù và chỉ khề nói: Sao lại ôm em như thế!

Long bèn nhìn Lâm bằng một ánh mắt giết người:

- Thế thì có liên quan gì đến việc Lâm xúc phạm người yêu mình chứ!

Lâm nhìn Thủy và tỏ ra xin lỗi:

- Xin lỗi Thủy, Lâm chỉ muốn thử thôi, nhưng hơi quá đáng một chút... thành thật là xin lỗi. Dù là người quen khi bất ngờ ôm chầm lấy như thế mà còn bị tán hướng hồ gì người ngoài.

Lâm bèn lặng im một lúc. Lâm thì thầm:

- Hồi chiều... Lâm đã gặp một người có khuôn mặt giống hệt Yên... Lâm tưởng là Yên nên ôm cô ta... nhưng không ngờ là không phải... cô ta chỉ thẹn thù một lúc mà thôi...

Lúc này Long mới hiểu ý Lâm khiến Long một phen hết hồn. Nếu mà Lâm làm vậy là Lâm bị Long cho no đòn rồi. Sau khi Lâm nói ra sự việc. Mọi người không tin là sự thật bèn thống nhất ý kiến ngày mai đến gặp cô ta để hỏi rõ chuyện. Nếu là không phải cũng không sao vì họ lại gặp một người có khuôn mặt giống Yên thì cũng nấn ngyên một phần nào. Lâm nhìn bé Thảo đang liếc mắt nhìn mình. Lâm chỉ cười và lại gần bên nó mà vuốt ve ra vẻ rất quý nó. Bé Thảo cười hạnh phúc vì được sự quan tâm của Lâm. Mọi người đều nhìn thấy được Lâm quý bé Thảo rất nhiều. Có khi còn hơn cả em ruột

của mình. Bỗng điện thoại anh Dũng reo lên làm không khí yên lặng mất đi. Anh bình tĩnh ngồi nghe và khuôn mặt cười tươi rạng rỡ. Anh không kiềm được niềm vui của mình:

- Mấy anh em ở Sài Gòn đã tìm được kho hàng nhập lậu của bọn chúng rồi. Và họ đang thẩm vấn những đàn em của thầy Nhân đấy, lần này thầy Nhân hết đời rồi... ha ha..

Nghe nói thế mọi người hoan hô mừng rỡ. Họ không ngờ lại sớm tìm được manh mối đến thế. Lâm cười và vỗ vai anh Dũng:

- Vậy là chúng ta có thể tóm được ông thầy Nhân rồi phải không anh Dũng?

Anh Dũng lắc đầu và nói:

- Chuyện đó thì chưa được! Để thẩm vấn bọn chúng và xem chúng có có hợp không thì mới bắt ông ta được. Không sao đâu!

Lâm cười và nhìn anh Dũng với một khuôn mặt vui cười:

- Chúng có thì em có đấy! Nhưng phải kết hợp lại với anh thì mới có thể khiến ông thầy ngồi tù được. Em đã nắm giữ được những tư liệu về thu nhập của ông thầy, nếu xem là bằng chứng thì coi bộ cũng gây khó xử cho ông ta à nghe!

Mọi người đều mừng rỡ và hầu như không còn buồn ngủ nữa. Họ bắt đầu nhập một bữa tiệc ăn mừng vì thắng lớn. Họ đã có thể bắt thầy ra vành móng ngựa được rồi. Họ đang chờ ngày đó mau đến. Nhất là Linh, người căm ghét thầy nhiều nhất nhưng đã gắn gũi ông ta trong một thời gian khá dài. Và đương nhiên là cô vô cùng đau khổ nhưng những điều đó anh chàng vô tình Lâm vẫn chưa hiểu được gì. Lâm vẫn cho rằng chuyện đã qua thì không thể nào làm lại từ đầu được nữa. Bởi vì thứ cảm giác thân quen đã thật sự không còn, mãi mãi là không còn.

Cùng lúc ấy, tại một khách sạn cách chỗ nghỉ của Lâm khoảng chừng ba cây số. Thầy Nhân cũng nhận được tin từ đàn em của mình. Trong nhóm đàn em của thầy chỉ có một người thoát được và thông báo cho thầy hay tin đề lo liệu. Kho hàng đã bị cảnh sát kiểm soát và đang điều tra những người có liên quan. Nếu bọn chúng khai cung thì coi như thầy khó lòng thoát khỏi vành móng ngựa. Thầy Nhân ngồi xuống giường mình và tỏ ra mệt mỏi. Dường như ông không chấp nhận được một thông tin vừa nhận. Một tin khiến thầy không thể nào tin được. Những hành động của ông làm luôn bí mật và không hề có sơ hở nào vậy mà có người đã điều tra ra được kho hàng mà bao năm ông đã hoạt động chưa hề bị kiểm soát. Thầy Nhân chợt hiểu ra người luôn điều tra mình thì chỉ có một người mà thôi. Đó là thằng học trò ngoan của thầy năm xưa, là thằng Lâm chứ không ai hết. Ông gào lên và tức giận. Ông căm thù thằng Lâm vì chính nó đã làm ông mất đi niềm hi vọng năm xưa về người con gái hoàn mỹ trong lòng thầy. Ông lặng lẽ nhìn ra màn đêm thăm thẳm. Ông thì thầm:

- Cuối cùng thì màn đêm vẫn ngự trị, nó vẫn che kính được thế gian này! Có chết thì cùng chết nhé! Hãy đợi đấy con nhỏ có khuôn mặt giống Yến. Tao sẽ cho mày biết cảm giác mà tao gánh chịu năm xưa...

Sáng hôm sau đợi đến khi mặt trời lên mọi người mới bắt đầu đến nhà My tìm cô gái giống Yến. Lâm hi vọng sẽ gặp mặt để hỏi kỹ hơn về gia thế và thân phận của cô ta. Mọi người đều lo lắng cho cô ta. Nếu cô ta không phải là Yến thì cũng có thể sẽ nguy đến tính mạng mình cũng không chừng. Bởi vì khi đến bước đường cùng thì con người ta thường làm liều và có thể sẽ nguy hiểm vô cùng.

Lâm đứng trước cửa nhà và nhìn vào bên trong và không thấy dấu hiệu gì. Lâm từ từ bước vào nhà, những người trong gia đình đều đã đi làm việc cả chỉ có cha và mẹ My mà thôi. Lúc đó My cũng từ lầu hai xuống và mừng rỡ khi gặp Lâm. Cô ta nhìn Lâm bằng một ánh mắt thân thiện khiến các bạn Lâm nghi ngờ về mối quan hệ hai người. Lâm bèn cầm tay My và hỏi My với một giọng hấp tấp:

- Cô gái hôm qua đi với em đâu rồi, tụi bạn anh muốn gặp cô ta để hỏi chuyện?

My nhìn Lâm và lắc đầu:

- Chị Lê đi rồi! Chị theo một người thân về nhà rồi, chị ấy mừng khi đi cùng ông ta!

Lâm nhìn My với một giọng đầy ngạc nhiên:

- Thế chị ta không phải là chị em sao?

Lâm hỏi và ngờ vực bản thân mình và câu hỏi. Lâm bắt đầu lo lắng và không còn đứng vững được nữa. My nhìn anh Lâm rồi trả lời:

- Chị ấy không phải là chị ruột em! Hơn hai năm trước bác hai em đi kiểm tra khu rừng để xuất gỗ sang nước ngoài và vô tình gặp được chị ấy nằm bên bìa rừng. Chị ấy phải nằm viện đến bốn tháng mới có khả năng hồi phục lại. Sau đó bác em cho cô ấy ở nhờ nhà em, chị ấy dễ thương lắm nên em rất thích, chị ấy không có tên nên em đặt theo từ đầu tiên chị ấy gọi khi tỉnh dậy...

Nói đến đây My liền đưa ra một tấm hình về Yến và nói:

- Vừa rồi có một người đưa tấm hình này và dẫn chị Lê đi về Sài Gòn rồi, không ngờ quê chị tận ở Sài Gòn...

Lâm như ngã xuống vì biết được tin này. Lâm cho rằng mình đang đối đầu với một giấc mơ mà hơn hai năm qua Lâm thầm ao ước. Cuộc sống hai năm qua Yến đã sống ở nơi này và Lâm đã gặp lại được, có khi còn ôm chầm lấy cô ấy. Chỉ vì nhất thời thất vọng mà Lâm đã không chịu hỏi kỹ người con gái này. Lâm cảm thấy mình đã thiếu sót đi. Nếu người đến đón Yến đi không phải là ông nội Yến thì chỉ có một mình thầy Nhân mà thôi. Lâm chỉ sợ ông thầy sẽ phát điên lên mà giết đi cô ấy như đã từng hại gia đình Linh và cả Lâm. Lâm bình tĩnh lại và vịn vai My và nhỏ nhẹ nói:

- Cảm ơn em đã đối xử tốt với Lê, khi giải quyết xong anh sẽ đến thăm em và gia đình và xin hậu tạ...

My nhìn Lãm và cầm lấy tay Lãm. cô nói:

- Gia đình em thế này ra còn không hết thì cần gì hậu tạ, chỉ cần anh cho em bên cạnh là vui rồi.

Những người bạn Lãm nghe cô bé nói và khiêu nhau và nói về Lãm. Long nói:

- Lãm lại rơi vào ma trận rồi anh em ơi! Anh chàng này có số đào hoa thì phải?

Lãm nhìn mọi người và cười. Sau đó Lãm bắt đầu cùng mọi người trở về thành phố. Có thể đến chiều Lãm mới đặt chân về về nhà được. chiếc xe phải băng qua nhiều ngọn đồi cao chát ngất, những ngọn đồi mang một ý nghĩa từ xa xưa. Vượt đồi để băng qua những chướng ngại vật và tìm về mục đích duy nhất. Đó là sự thành công, nhưng đối với Lãm hiện tại chỉ là tìm được Yến mà thôi. Mọi người rất lo lắng cho Yến vì chỉ e thầy Nhân bắt Yến đi và hãm hại gia đình cô gái tội nghiệp thì biết làm gì. Anh Dũng ngồi sau không còn ngủ mà rất tỉnh táo, anh vịn vai Lãm an ủi:

- Đừng lo, nếu chúng ta chiều mới đến nhà thì ông ta cũng vậy thôi, để đến Sài Gòn thì chỉ có một con đường duy nhất là qua những con đồi khúc khuỷu. Chúng ta có nhiều thời gian tìm kiếm mà. Và lại cảnh sát hình sự đã có bằng chứng do chúng ta cung cấp rồi, và có lẽ đang truy lùng ông ta, hãy yên tâm đi!

Lãm gật đầu và nhìn về phía trước, lúc này họ chỉ mới ra khỏi cánh cổng chào mà thôi. Còn rất lâu mới đến được mục đích của mình. Ngồi bên cạnh vẫn là cô nàng Linh đáng thương nhìn Lãm với một ánh mắt buồn, Linh không nói ra. Nếu nói ra có thể làm Lãm buồn thì lại tội nghiệp cho Lãm. Linh bồn chồn và lo lắng cho cuộc đụng đầu sắp tới. Linh chỉ sợ Lãm sẽ nguy hiểm đến tính mạng mình. Linh đã tiếp xúc với ông ta lâu hơn Lãm nên biết rất rõ con người đó. Ông ta sẽ tìm Lãm để mà giải quyết nợ nần một thể. Một con người luôn coi trọng sự trả thù thì sẽ không thể tha cho Lãm được. Tim cô đập rất mạnh và bồn chồn không nguôi. Mọi chuyện rồi sẽ như thế nào. Tất cả sẽ có thể cùng người bạn thanh mai ngày xưa làm lại từ đầu hay nhìn Lãm và Yến bên nhau trọn vẹn. Linh chỉ nghĩ thôi mà Linh không sao nói ra lời, chỉ để nước mắt biểu lộ tình cảm của mình mà thôi, nhưng anh chàng vẫn lẳng lẳng không nhìn sang Linh một lần. Giọt nước mắt cũng không thể nhấn với Lãm được lời nào. Hi vọng mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Buổi chiều hôm ấy. Ông nội Yến đang ngồi trên chiếc xe lăn và nhìn ra ngoài vườn như mọi ngày. Bất ngờ thầy Nhân đập cửa vào và tỏ ra rất hung hăng. Thầy Nhân đi tới đi lui vẫn không nói lời nào. Ông nội Yến nhìn người mà năm xưa cháu mình giới thiệu và thờ phụng:

- Anh lại gây cho tôi rắc rối gì nữa chứ! chẳng lẽ tôi ngồi trên chiếc xe này anh cũng không bỏ qua cho tôi à!

Thầy Nhân cười và nhìn ông ta bằng một cách ngang ngược. Thầy nói:

- Ông có biết vì sao ông ra nông nổi này không?

Ông nội Yến nhìn một ông thầy tội nghiệp sống trong u mê và không thực tế. Ông nói:

- Chỉ vì chuyện tôi cản trở anh mà anh lại làm vậy à! Thật là một kẻ vô cùng ngốc đần! Anh chỉ nghĩ rằng bản thân mình là một người bất hạnh luôn bị người khác làm cho đau lòng nên mới thành ra thế này, tôi nói đúng không, thầy Nhân?

Thầy Nhân cười và nói nhỏ vào tai ông ta:

- Ông không cần nghĩ nhiều thế đâu! Con Yến đã lọt vào tay tôi rồi, hãy lo tìm một cái quan tài mà đặt nó vào đi!

Nghe vậy ông đỏ mặt nhìn thầy và thở rất nặng nhọc. Ông chỉ vào mặt thầy và tức giận:

- Nếu anh đụng đến cháu tôi thì anh không yên đâu!

Thầy Nhân cười:

- Lần trước tôi đã đụng rồi sao ông không dám làm gì tôi! Ha ha.... Hãy chuẩn bị toàn bộ giấy tờ công ty và đưa cho tôi. Nếu không thì hãy nhận xác cháu mình đi nhé!

Nói xong anh liền đưa cho ông một tờ đơn chuyển nhượng tài sản. Ông không do dự và ký ngay lập tức. Ông chỉ nghĩ đến cháu mình là quan trọng nhất. Tài sản thì có là gì khi tuổi già không còn người thân nương tựa. Ông cười lớn lên nhìn thầy Nhân thất vọng:

- Ha ha... thầy có được những thứ mà mình muốn vậy thầy cảm thấy vui không? Có vui không hả? Riêng tôi thì hiện tại tôi rất hạnh phúc vì cháu tôi vẫn còn sống! Đó là một tin mừng mà tôi đã nhiều năm không tìm lại được...

Sau khi đạt được những gì mình hi vọng thầy Nhân vội phóng nhanh ra ngoài và cười khoái trí. Ông ta hi vọng sau khi có được tài sản thì sẽ chuồn ra nước ngoài một thời gian rồi tính sau. Nhưng chưa giải quyết được Lãm thì ông ta không bao giờ vui lên được. Ông đi được không bao lâu thì nhóm người của Lãm và Linh chạy đến. Họ cũng vừa đặt chân về không đầy năm phút liền đến nhà ông nội Yến để tìm hiểu. Cái mà Lãm và Linh thấy đầu tiên là một ông lão đang chảy nước mắt và không nói gì. Về mặt tội nghiệp của ông hiện ra khiến mọi người cảm thấy đáng thương cho một người lớn tuổi lại chịu cảnh như thế này. Linh lại gằn vịn vai và an ủi ông ta:

- Ông hãy an tâm đi, tụi con sẽ đem cháu ông về mà...

Ông quay sang nhìn những người bạn của Yến mà vui lòng nhưng ông vẫn không cảm được mát của mình. Ông nhớ đến cháu Yến của mình và thương nó lắm. Nhưng ông không hề ân hận về chuyện lúc trước cưới mạng Linh và nhận Linh làm vợ mình và mạng một tai tiếng. Chỉ vì muốn che mắt gã thầy mất tính người mà ông phải làm việc này. Ông vẫn không ân hận khi đã đem Linh về nhà mình dù là sự việc đến nông nỗi này. Ông nhìn anh chàng Lâm và thở lộ:

- Con là Lâm phải không? Hãy đến gần đây! Con bé Yến đã bị thầy Nhân bắt đi rồi. Hãy gắng gìn giữ nó nhé. Ông chỉ có nó là người thân duy nhất mà thôi.

Linh nghe những lời ông lão đang nói mà ghen ngào. Trong lòng Linh đang hỗn loạn những ý nghĩ nào đấy. Linh buồn vì Lâm chẳng hề nhớ gì về Linh nữa. Linh không muốn khóc lúc này vì sợ mọi người biết được trong lòng mình đang nghĩ gì. Ông nội Yến nhìn Linh và nói:

- Thầy Nhân đã ép ông ký giấy chuyển nhượng, và ông đã ký nhưng anh ta đã trễ một bước rồi. Ông đã lập di chúc và có chính quyền chứng thì giấy chuyển nhượng cũng vô tác dụng mà thôi. Ông đã dành toàn bộ tài sản này cho con để làm người một phần nào nỗi khổ khổ của con... Ông biết rất rõ những gì con đang suy nghĩ, những tâm sự con đã nói cho một ông lão nghe thì đương nhiên ông lão phải biết kia chứ! Hãy đừng buồn con ạ!

Linh nghe những lời nói của người đã cứu mình mà lại tốt đến thế. Linh không sao cảm được nước mắt. Chính bản thân Linh đã muốn khóc từ lâu rồi. Khi nghe ông nói càng làm cho Linh không thể kiềm chế được nữa. Nước mắt Linh rơi xuống như nước chảy để mà cố quên đi tất cả sự chịu đựng của mình. Khung cảnh như khép kín lại chỉ còn một mình Linh ôm ông mà khóc nức nở. Lâm nhìn thấy mà không thể nào nói lên lời nào. Mọi người xung quanh chỉ đứng nhìn mà không sao thốt ra được. Nếu muốn nói thì biết dùng lời nào mà cảm thông đây. Linh vẫn khóc để nỗi buồn lần lượt qua đi.

Lâm đứng bên bờ sông và chờ đợi một người. Lâm biết chắc thầy Nhân sẽ tìm mình để giải quyết món nợ nào đấy, một món nợ mà chính thầy tự tạo ra và đổ lỗi cho người khác. Lâm biết sớm muộn gì cũng phải giải quyết mà thôi. Lúc còn làm việc, thầy Nhân đã hướng dẫn và đào tạo Lâm thành một ca sĩ, Lâm không hiểu lí do gì mà ông ta lại làm thế. Có thể là ông ta muốn thu lợi từ phía Lâm nên mới hướng dẫn Lâm và chỉ dạy Lâm rất nhiều. Khi đó thầy Nhân không hề than phiền gì mà chỉ cố tình đưa Lâm vào những thế bí khiến Lâm phải khó xử. Rồi Lâm cũng vượt qua được những ngày tháng đó. Khi đó ông ta chỉ là rầy Lâm một lúc mà thôi. Tình thầy trò trong năm cuối cấp ba chỉ vốn vẹn có vài tháng ngắn ngủi thì thầy đã bị sa thải. Tình thầy trò chỉ một lúc nào đấy đã bị đứt gãy chỉ vì một thứ tình cảm vốn không có thật trong lòng một người thầy. Lâm ngồi xuống và dựa vào những chấn song quanh bờ sông. Lâm cảm thấy mệt mỏi và muốn kết thúc chuyện này sớm để mà niềm vui thật sự mang đến trong lòng mọi người. Những người bạn của Lâm cũng phải chạy khắp nơi tìm kiếm tin tức về Yến, một người con gái đã không còn nhớ gì nhiều về những chuyện đã xảy ra trong quá khứ. Chỉ nhắc đến Yến thôi thì trong lòng Lâm lại rộn ràng và muốn nhảy xuống sông cho nguôi đi sự cắn rứt bản thân mình. Ở cách đó không xa, một người con gái nào đó cũng luôn trông chờ Lâm và hi vọng chàng Lâm ngày nào sẽ trở lại. Cô quan sát tâm trạng của Lâm và không nói gì bởi vì cô đứng nép vào một vách tường thì Lâm không tài nào thấy được. Cô thì thầm:

- Mọi chuyện sẽ như thế nào đây!

Bỗng một anh chàng có diện mạo lêu lổng từ từ lại gần Lâm. Lâm làm thinh và đứng phát dại. Lâm nhìn anh ta rồi cười:

- Cuối cùng thì anh cũng đến à!

Hắn cười đưa ngón giữa lên rồi nói:

- Mày hãy lấy tờ này rồi đi nhanh! Ông chủ tao đang đợi mày đấy!

Lâm cầm tờ giấy và mở ra xem nội dung lá thư. Dòng chữ ngay ngắn của một ông thầy: “Mày hãy đến nhận xác con Yến ở bến tàu tối nay đi, lúc chín giờ đêm! Có đuôi theo mày thì đừng trách tao ác nhé!”. Lâm đưa cho hắn tờ năm trăm ngàn rồi cười:

- Cảm ơn anh nhé! Tôi đã đợi thầy ấy rất lâu rồi.

Anh chàng lão cá nhìn thấy thì sáng con mắt lên. Lâm nhìn ra mặt nước và mỉm cười hạnh phúc. Dường như Lâm đã mong muốn điều này xảy ra lâu rồi. Có thể là Lâm muốn không còn nỗi buồn vây quanh nữa. Linh nhìn về mặt hờ hờ của Lâm và ngạc nhiên, cô đã quan sát Lâm rất lâu rồi. Cô sợ Lâm sẽ xảy ra chuyện nên âm thầm theo bước chân Lâm mà Lâm không hề hay biết. Bởi vì Lâm đã chẳng còn tâm trí đâu mà quan tâm những chuyện khác nữa. Lâm thì thầm:

- Chỉ vì bản thân mình mà những người mình quen đau khổ, vậy thì kết thúc ở đây cho rồi. Yến ơi, Linh ơi! Lâm rất có lỗi với hai người nhiều lắm. Lâm không còn cách nào lựa chọn cả. Lâm chỉ có một con đường đi mà thôi.

Bầu trời cứ từ từ mang đi những đám mây xanh và cứ thế trôi đi. Không hiểu những đám mây đó sẽ bay về đến phương nào. Không hiểu chừng nào màu xanh hi vọng là mãi mãi. Lâm cứ đứng bên dòng sông một mình cho đến khi mọi vật bắt đầu thay đổi. Đèn đường cứ từ từ sáng lên cho biết màn đêm đã đến. Cuộc hẹn cũng gần đến và lòng con người khi đó cũng bắt đầu hoang mang và hồi hộp. Lâm cảm thấy tim mình đập mạnh và không sao kiềm chế được. Trong lòng bồn chồn và một cảm giác chia lìa sắp diễn ra.

Lâm đặt chân vào kho hàng mà thầy Nhân đã hẹn ở cảng. Kho hàng mà nơi thầy Nhân đã dùng để nhập lậu những hàng hoá đòi truy, những hoá mà bản thân thầy biết chắc là vô cùng mạo hiểm nhưng ông đã làm và đã bị phát hiện. Lâm nhìn không khí xung quanh có điều gì đó hơi lặng lẽ. Ánh sáng chiếu vào không sáng nhiều lắm, có thể là không nhìn thấy rõ khuôn mặt của những người xung quanh được. Lâm gọi:

- Có ai không?

Chẳng có tiếng nói gì cả. Lâm càng đi vào sâu kho hàng, Lâm bước qua một ngã rẽ và sững sờ khi thấy Yến ở đó. Về mặt Yến rất bình thường và không

chút sợ hãi. Trên tay cô chỉ có cầm hai giọt nước mắt pha lê. Lăm nhìn kỹ lại khuôn mặt Yến, khuôn mặt hiền lành và xinh đẹp ngày nào vẫn không thay đổi. Lăm đã sơ suất khi không nhìn kỹ Yến lần ở Đà Lạt, đó là lỗi có Lăm. Thầy Nhân nhìn về mặt của Lăm mà cười:

- Mày hãy nhìn con Yến xem, nó ngu chưa kia. Nó không biết mình đang trong hoàn cảnh nào. Nó tưởng tao là người thân của nó nên không chút sợ hãi gì cả, mày thấy không? ha ha....

Lăm từ từ đi lại Yến. bọn đàn em của thầy liền dùng những ống tuýp đánh Lăm tới tấp, Lăm vẫn từ từ đi lại Yến cho đến khi không còn sức nữa thì thầy mới cho dừng lại. Những đàn em được lệnh bèn đi ra ngoài chỉ còn lại ba người. Thầy Nhân móc một cây súng ra và thì thầm:

- Mày có biết vì sao tao căm thù mày không? Chính mày đã đánh mất hi vọng tồn tại của tao. Ngày xưa tao là một sinh viên bình thường, rất bình thường và chỉ tập trung vào những quyển sách vô tri đến độ người ta gọi tao là một sách. Tao không buồn phiền gì cả, bởi vì học thì phải học cho ra trò. Đến khi tao có được một người bạn thân thì người đó lại chết đi chỉ vì một phút nhất thời nông nổi. Chính mày đã khiến tao phải mất đi tất cả...

Lăm nghe câu chuyện mà Linh đã kể. Lăm hiểu được câu chuyện bèn nhìn thầy và nói:

- Chỉ vì thầy không bao giờ chịu từ bỏ những cái đã mất khiến thầy phải trở nên như thế này mà thôi. Ngày xưa nếu như thầy không cố tình theo đuổi Linh và không làm những chuyện đó thì đâu có đến nỗi này chứ! Còn chuyện người yêu quý của thầy chỉ là một câu chuyện buồn nên cho vào quên lãng để mà đối diện với thực tế đi chứ!

Thầy Nhân nhìn đăm đăm vào Lăm và tỏ ra luyến tiếc:

- Đến bây giờ mày vẫn gọi tao là thầy cơ à!

Lăm gắng gượng:

- Một ngày làm thầy thì suốt đời vẫn là thầy! Câu nói này học sinh nào mà không thuộc kia chứ! Cho dù thầy có làm biết bao chuyện xấu thì thầy vẫn là thầy mà thôi. Thầy không thể biến thành một con người khác được.

Lăm bỏ lại gần bên Yến rồi cầm lấy giọt nước mắt pha lê trong tay cô ấy. Lăm cầm tay Yến và thì thầm:

- Đến giờ thì Lăm đã hiểu ý nghĩa của giọt nước mắt pha lê rồi! Lăm đã hiểu rồi. Cho dù không ở gần nhau nhưng người ta vẫn cảm thấy hạnh phúc, cho dù là xa nhau người ta vẫn không bao giờ quên được một hình ảnh mà ta yêu quý. Đó chính là một tình yêu thật sự. Lăm không hối hận gì cả, tuyệt đối không hối hận.

Lăm đặt bàn tay Yến vào khuôn mặt mình rồi khóc. Lăm nhìn giọt nước mắt pha lê đang lấp lánh rồi mỉm cười một lần nữa:

- Yến, xin lỗi!

Nói rồi Lăm đứng dậy nhìn thầy Nhân lần sau cùng và cười:

- Em rất tiếc cho thầy là suốt đời vẫn chưa hiểu được tình yêu thật sự là như thế nào! Hãy cho em đi đi và đừng hại cô gái đã không còn kí ức này!

Lăm nhắm mắt lại và không còn nghĩ ngợi điều gì nữa. Lăm chỉ chờ một phát súng của thầy là đưa Lăm đi ngay. Lăm vẫn nghe tiếng cười của một người thầy đã đến lúc tuyệt vọng nhất. Thầy chìa súng về phía Lăm rồi mỉm cười:

- Vĩnh biệt nhé! Anh chàng ngu ngốc!

Yến ngồi bên cạnh chỉ nghe một tiếng súng nổ rất lớn. Một tiếng súng rất lớn cứ như muốn cướp đi một sinh mạng con người. Lăm từ từ mở mắt ra. Lăm sững sờ nhìn về phía trước, Lăm như không còn biết được mình đã làm gì. Lăm khẽ gọi:

- Linh!

Lăm nhìn Linh từ từ ngã xuống, Lăm không còn biết phải làm gì để nói ra lời lẽ nào nữa. Miệng Lăm cứng như đã bị đóng băng và nước mắt như được hâm nóng trở lại rồi rơi xuống. Lăm khóc không ra tiếng. Lăm chạy lại người con gái mà đã sống với mình từ nhỏ đến lớn. Lăm nhìn dòng máu tươi từ người cô ấy chảy ra và không nói được lời nào. Linh thều thào như rất mệt mỏi:

- Em... không còn hối hận nữa! Chết vì anh Lăm là một điều hạnh phúc nhất trên đời.

Nàng từ từ nhắm mắt lại và ngủ thiếp đi. Giọt nước mắt cô ấy cứ thế mà chảy ra. Thầy Nhân buông súng xuống vì không ngờ chính mình đã cướp đi mạng sống cô học trò của mình. Chính bản thân thầy đã không gìn giữ được người mình yêu nên đâm đầu vào việc oán hận những người xung quanh. Thầy gào lên kêu tên người yêu năm xưa của mình rồi cầm cây súng trong tay và định kết thúc cuộc đời mình. Lăm nhìn thầy và giật dứ:

- Thầy cũng định trốn tránh tất cả ư! Phải chăng chỉ có cách này thầy mới thật sự cảm thấy hạnh phúc...

Đúng lúc đó thì những người cảnh sát cũng kéo nhau mà đến. Về mặt thầy như không còn hồn xác nào nữa. Thầy dường như đã hối hận và chỉ biết căm hận bản thân vô tình vô nghĩa. Thầy đã khóc một lần khi nhìn thấy người học trò đang nằm xuống đất. Còn Yến vẫn chỉ nhìn hai người không quen biết ôm nhau mà khóc. Trước mặt Yến xuất hiện một bàn tay trụi mền của một anh chàng. Về mặt chàng cười và chứa đầy thân thiện. Yến bèn đưa tay và với lấy anh chàng hiền lành ấy. Yến như dần nhớ lại được khuôn mặt của Lăm. Yến mỉm cười:

- Anh Lâm là người dễ mến nhất! Anh Lâm sẽ không bao giờ bỏ rơi Yến phải không?

Lâm chỉ vịnh vai Yến rồi không nói gì. Lâm ôm lấy người Linh và đi ra khỏi kho hàng. Trước mặt Lâm hiện lên những hình ảnh quen thuộc ngày nào. Tất cả đã kết thúc chỉ vì lòng oán hận và nỗi tuyệt vọng của một con người. Lâm mỉm cười nhìn khuôn mặt Linh đang ngủ, khuôn mặt ngời lên một ánh sáng. Lâm cười:

- Giờ Lâm sẽ đưa Linh về nơi ta hò hẹn!

Khung cảnh vẫn không có gì thay đổi, nó vẫn chỉ là một màu đen. Một màu đen của cuộc đời con người. Lâm nhìn lên bầu trời le lói những vầng sáng nhỏ nhoi nhưng khôn tận. Ở nơi đó có một người con gái đang nhìn Lâm và cầu chúc cho Lâm nhiều điều tốt đẹp. Một người sẵn sàng hi sinh mạnh sống mình vì người mình yêu thương. Rồi Lâm lại nhìn thấy những vì sao sáng nhất. Đó là những vì sao sẽ mang giấc mơ con người đến tương lai. Một tương lai tốt đẹp hơn. Rạng rỡ hơn.

END

Bạn đang đọc truyện *Xa Xôi Đôi Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.